

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

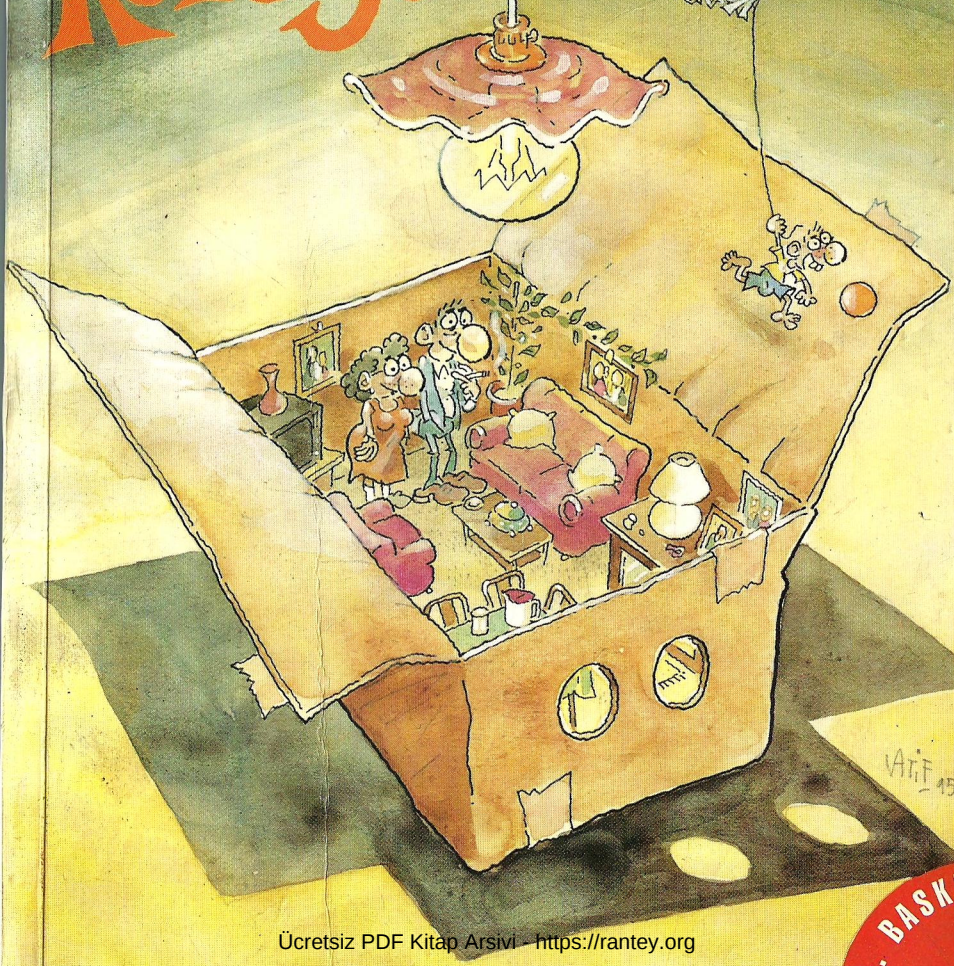
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Civciv Kutusu

Atilla Atalay

iletişim

ATILLA ATALAY 1963 yılında İstanbul'da doğdu. 1978'den başlayarak, on yıl boyunca *Gırgır* ve *Fırt* dergilerinde mizah öyküleri yazdı. İstanbul Teknik Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Fakültesi'ni bitirdi. 1989'da, çalıştığı dergilerden ayrılarak *Hıbr* dergisinin kurucuları arasında yer aldı. *Hıbr* dergisinde "Eray" ve "Haftanın Lakırdılıkurdusu" başlıklı köşeleri yazdı. Şimdi, yazılarını *Hıbr* dergisi kadrosunun bağlı bulunduğu kurumdan ayrılarak kendi adlarına çıkardıkları *HBR Maymun* dergisinde sürdürüyor. Atalay'ın *Civciv Kutusu* dışında yayınlanmış beş kitabı var: *Usulcacık* (1990), *Uyuyamadığım* (1991), *Düş Kovalayan* (1992), *Ebekulak* (1993) ve *Sıdka* (1994).

İletişim Yayınları 327 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 36

ISBN 975-470-507-0

© 1995 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 1995, İstanbul

2. BASKI 1995, İstanbul

KAPAK Latif Demirci

DİZGİ Maraton Dizgievi

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Seçkin Oktay

KAPAK ve İÇ BASKI Sena Ofset

CILT Güven Mücellit

İletişim Yayınları

Klodfarer Cad. İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34400 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Fax: 212.516 12 58

ATILLA ATALAY

Civciv Kutusu

i l e t i ş i m

“Uyuyan şair” Mert’in anısına.

Sıdık a 9

- Yeter ki Kararmasın **11** / Tatil Yölcülüğü **14** / Baldudak Samim **17**
Otoerkil Aile **20** / Karanlık Güçler **23** / Şiddet Çocukları **26**
Doğum Günü **29** / Delikanlı Hayatlar **32**
Eski Zaman Gazeteleri **35** / Demokrat Baba **38**
Alışveriş Kerizi **41** / Kenar Onbaşı **44**
Seher Vakti, Ana Kalbi **47** / Sinop'tan Halam Geldi **50**
Sinop'tan Yine Halam Geldi **53** / Sinop'tan Eniştem Geldi **56**
Canlı Bağlantı **59** / Sosyal Demokrat Nikah **62**
Çığlık Çığlığa **65** / Irzın Merkezine Seyahat **68**
Bir Bahar Telefonu **71** / Israrlı Bahar Telefonu **74**
Sıdık ile Elifsu **77** / Vizyon Sendromu **80** / Yağmur Yağsa **83**
Tüfek İcad Oldu **86** / Unutmamalı... Vazgeçmemeli **89**
Antika Meraklısı **92** / Sinop'tan Bidaha Halam Geldi **95**
Annenin Fendi **98** / Saadet, Mangal, Keyif, Gırtlak, Balkon **101**
Hii Abim, Salak Abim **104** / Uçan Haşereleler **107** / Tatil Yazısı **110**
Deli Kızın Ninnisi **113** / Güvensizlik Ortamı **116**
Hayat Üniversitesi **119** / Safiye Nasıl Delirdi? **122**
Kahrır Kiloları **125** / Havuçları Vagondan At **128**

Hoşgeldin Bebek 131

Hazin Bi Ayrılık Öyküsü (Seçim 94) **133** / Yılbaşı Partileri **136**

Meclis Televizyonu **139** / Hoşgeldin Bebek **142**

Sağlam Kafa 145

0,75 157

Fok Vardı, Bi de Kuş **159** / Şişe Dipleri Tuz Buz **163**

Saklambaç **169** / Kan İçindesin **175**

Dükkân **179** / 0,75 **182**

Civciv Kutusu 185

Sıdika

– Leblebiyi koydum tasaa kız anneem, leblebiyi koydum tasa kız annem, dooldurdum baasa basa kız annem de, dooldurdum basa basaa kız annem...

– Sıdıkaağ!

– Efendim kız annem..?

– Sööleme kız şu şarkıyı...

– Niye? Sende anısı mı var? Leblebi ve tasla ilgili hüznü bişey mi geçti başından kız annem dee, geçti başından kız anneem?

– Kız kızım, bu havada manyak gibi ciyak ciyak bağırılır mı? Evdeki azcık oksijeni leblebi ve tasla ilgili mânasız bi türkü söyleyerek fütursüzca harcıyosun...

– Ay benim kuş kadar ciğerimden noolucak? Duyan da “hürp” diye evin havasını vakumladım zannedicek... Altı üstü bi şarkı söölüyoduk... İyi bakalım... Kız annem, köpür annem... Ne o kızın türkü söölüyo... Kurban olduğum Rab-bım şu günleri de göstericekmiş hayatta... Evde nefesimiz sayılıyo artık...

– Kız, iki oksijeni senden mi kıskanıcaz... Ben senin sağ-

lğın için söyledim... Ciğerine günah... Havada pislik asılı... İnsan her derin nefes aldığıında içine bişiy girip genzini ıstınyomuş gibi oluyo...

– Geniz benim diil mi size ne? İstersem dinamit kor patlatırım... Hadi genital organlarımla ilgili ailevi bir bekçilik söz konusu diyelim... Ama iş geniz bekçiliğine kadar uzarsa “deli” derler insana... Hiç olmazsa genzim benimdir şu hayatta... Şeytan diyo, evden kaç... İnadına *Ben Geniz* diye filan bi şarkıcı ol, klip çek; tas tas leblebi saç ortalığa...

– Yırtarım senin o genzini; ahirete kadar faranjit kalırsın, anneye doğru konuş cadaloz... Şeytan diyomuş ki buna, inadına evden kaç, leblebi şarkıcısı ol... Kaç ulan... Tutan mı var... İşte kapı! Genzini de al git bu evden... Leblebici sürtük...

– Şu anda kaçacak teknolojiye sahip diilim anne... En azından gaz maskem yok... Havalar açınca konuyu bidaha gündeme getiririz istersen... Ya da kar yağmasını bekleyelim... Kaçınca babamın kar üstünde ayak izlerimi takip etmesi daha kolay olur...

– Olmaz öyle şey! Kaçıcaksan şimdi kaç, hemen. Ali Esin’e danışıp da kaçmak yok öyle... Yok Balkanlardan gelen alçak basıncı bekliycem, yok lodos çıksın, gün batımından karayel essin. Kaçıcaksan yürü işte... Hemen!

– Ay imdat, zorla kaçırılıyorum resmen... Tamam trilyon kere özür dilerim, genzim sürçtü... Bi daha şarkı felan söylemiycem...

– O vakit ikide bir; “Ben bu camın önünde minder miyim, genzim benimdir... Hür doğdum hür yaşarım, dışarı çıkcam, gezcem” diye vır vır etme anneye!

– Peki peri hürrf! Peki... Hem, aslında dışarı felan çıkmak istediğim yok artık... Dışarının neresine “kaçıcam” ki. “O güzel insanlar, beyaz atlara binip” birer ikişer gidiyorlar... Gün günden daha ışsız, “insan gibi insan”sız kalıyor dışa-

rısı... Nesini görücem, ne yaşıycam, nereye gidicem ki... Puştluk “high-tech” olmuş, ölüm paltonun cebine sığıyor... “Dolaşırken ayaklarıma kan bulaşıyor”... Onat Abi.. “Yeter ki kararmasın” ama, birileri ışıklarımızı çalıyor... Genzim ne ki, yüreğim yanıyor... Şimdi.. Şimdi, dışarının neresine çıkıyım ben?

– Gidip bi büyük yoğurt al kız... Bakkala çık, azcık açılırsın..., Hüzün yapma anneye! Sulugöz... Bu da bööle işte... Dengesiz karı... Demin leblebiler taslar kakara kikiri uçuşuyodu, sonra... Bana bak, asma dedim suratını... Pek anlamadım ama *Bay Pardon*’a felan üzölüyosan boş ver... Atlattı zaten çocuk... Kızın da gönlü var belli, klinikten arayıp soruyo oğlanı... Kaynana biraz bilmiş ama... Kız babası da hafif çatlak ona bakarsan. Bütün gün evde gaste okuyo... Emekli galiba... Gerçi gençler birbirini sevdikten sonra aileler de anlaşır artık... O bankacı kız bi yedi milyon alıyordur ayda... Süsüne berberine yeter işte...

– Sus kız annem!

– Aman tamam, manik depresif orospu...

– A– aa... Herife bak; koptu geliyo üstümüze doğru... O ne biçim sollamaksa, lan bi de silahı çekseydin bari... Hani, çarpışırsak sağ kalırız felan... Kesin ehliyeti Katil Doğanlar filminden almış adam... Ay sen uyma şu ayıya baba... Hareket, işaret felan yapma, valla döner peşimize takılır, ateş açar üstümüze... Alayı psikopat oluyo bunların... Komple siyah cam, çelik jant Tempura ya da Doğan araba, belde silah, bagajda kazma sapı, direksiyonda da kazmanın kendisi... Baba, uyma dedim şu herife; işaret felan yapma...

– Sus kız karışma... Bize bulaşmaz o herif... Hedefe kitlenmiş gidiyo, durmaz... Anca sıkışınca durur... En yakın benzin istasyonunun helasına girer, duvara eder, kapıya sümüğüyle imzasını atar, sonra 180'le yoluna devam... Dingiline osktumunu vradını sıvcaksın sülasi...

– Ay hakaten iyi yaptık, şu bayramda yollara çıktık... Senden hiç duymadığım küfürleri, annemden de hiç bilmediğim duaları duydum... Bence nötr durumda Allah'a emanet gidiyoruz... İlahi trafik kurallarına göre duayla küfür kesin birbirini götürüyodur... Acık yavaş git baba... Bak an-

nem arkada trans halinde; korkuyo kadıncaaz...

– Bidahaki sefere balonla seyahet edelim bey... Hem uçarız, hem daha emniyetle gideriz...

– Hô? Nediyo kız annen?..

– Hiç, balon istiyö...

– İyi, Susurluk'ta alırız, şimdi duramam...

– Hiii... Baba yavaş... “Yukardan İçişleri Bakanı Nahit Menteşe helikopterle bakıyo” diyolar, valla yakalarlar ilerde...

– Bey, elini ayağını öpiim yavaş sür şunu... Hem bak helikopter bakıyomuş... Ay keşki bizde helikoptere felan binip döneydik Sinop'tan... Havadan ferah ferah... Daha şey...

– Ne diyo gine kız annen?

– İçişleri Bakanı olup helikoptere pinmek istiyö...

– Duramam şimdi... Susurluk'ta yapar çişini, helikopteri de ordan alırız...

– Bey, şööle kenarda bi dur da yeşil yeşil... Termosa çay koduydum, onu içeriz, hem dinlenmiş olursun... Bak nedi-yorum Bey... Sinop'tan çıkarken Akile Yengem termosu oku-duydu... Okunmuş çay... Kazaya belaya karşı Allah muhafaza...

– Ne diyo annen Sıdıka ööle düüt düüt felan... Ne istiyö yine...

– Annem diil baba, arkadaki adam korna çalıp yol istiyö...

– Aman be kadın, çocuk gibi, hay balon isterim, hay yol... Hoo... O-haa... Ne biçim sıkıştırdı canına okuduğumun iti... Lan katil, sana ehliyet veren zihniyet... Ödüm ağ-zıma geldi...

– Okunmuş termos da devrildi... Bey, önüne bak...

– Sen de sus kız anne iyice kafası karışıyo herifin... Ay sağsalım bi eve varsak, pencerenin önündeki divanımı, minderimi felan öpücüm...

– Herif deme babaya...

– Annen bana “herif” mi dedi kız?

– Hayır, ben yanlışlıkla dedim de, annem bana ööle deme babaya dedi...

– Susurluk'ta bi mola verelim ikinizi birden dövücem... Zehir ettiniz lan yolu insana... Kaltaklar!

– Baba bişey sööliycem ama kızma... Az önce sen bize “Kaltaklık nedir ne değildir” konulu konferans verirken şirin mola beldemiz Susurluk'u geçtik... Arzu edersen dönelim de döv bizi... Ferahlarsın... Soona okunmuş termostan iki yudum çay alırsın, rahat rahat devam ederiz...

– Termos mü kaldı kız... Dedim ya; demincek baban arabayı savurunca döküldü hepsi!

– Nea! hağğ? Bi de arabaya çay bulaşığı mı döktünüz... Lan Sıdık; vur kız annene iki tane, ben gözümü yoldan ayıramıyorum...

– Ama fakat nasıl olur baba! Bir bu... Bu bir kaos... Anneye el kalkmaz...

– Vur dedim! Sen vuruyo sayılmazsın, ellerini benim farzet...

– Vur istersen kızım, kocamdır döver de sever de...

– Olmaz öyle şey anne! Yani... Saçma...

– Vur dedim... Vursana ulan...

– Vur kızım... Kocamdır... İstersen ben kendime vuruyım bey...

– Olmaz! Sen yavaş vurursun... Sıdık vursun...

* * *

– Bi de işe iyi tarafından bak baba... Diyelim ki, sen anneye vurmaya çalışırken bu dereye uçmasaydık, şu anda İstanbul'da olucaktık... Tatilci dönüş trafiği, BJK-FB maç dağılması, Hacı Kafilesi dönüş trafiği filan, delirirdik oralarda şimdi...

– Safiye!.. Şu kızına iki tane vur! Ben kolumu oynatamıyorum... Kırıldı heralde... Vur dedim...

- Hiaaa! Naaptım ben... Hiyaaa... Kestiim...
- Abi... (Dan dan) aç şu banyonun kapısını... Neyi kes-tin?.. Önemli bi yerinse atma, Pastör hastanesine götürür diktiririz... (Dan dan dan) Abi... Aç dedim... (Dan dan dan)
- Hınıaaa... Gitti... Ben, ben bööle, herkesin yüzüne nası bakarım... Kestim resmen, jilet yürüyüverdi... Öööö... Şu bak... Ööö... Tavuk götüne benziyo...
- Ay çatlıycam şimdi meraktan, nası yani tavuk şeysine benzedi; oranda jiletin ne işi var... Abi çık dışarı Allahını se-versen...
- Bıyıksız çıkmam abi...
- Nası yani? Altıtarafı yanlışlıkla bıyığımı kestini haa!.. Du-yan da bi tarafımı hızar kaptı zannedicek... Hihihih... Per-matik faciası... Çık dışarı da görelim o gül yüzünü...
- Gülme bak, parçalarım... Çok mu acayip olmuş?
- Yo... Yohink... Hihih... Yakışmış valla... Aman Allahım, o ne burun altı... Ben de ööle onluk kereste gibi burunaltı olucak, hayatta bıyık bırakmam... Boşa kompleks yapıyo-sun, tavuk şeysi filan diye... Esas bıyıklıyken ağzın kirpi ge-

risine benziyodu... lhohohoho...

– Kirpi bitarafı deme abiye! Gülme dedim, oyarım bak... Sırtmayı bırak...

– Gıdak mı dedin? Tavuk şeysi haa! Hihohaha... Ay çatlıycam... Tamam tamam kızma... Olmuş bikere... Hem yakışmış, gümrük birliğinin ertesinde Euro bi tipin olmuş... Euro abi... Naber lan Euro!... Hihhi... Asma yüzünü, hadi büyütme...

– Kaavede tefe koyacaklar şimdi beni... “Yanlışıklıkla oldu” felan desem kimse dinlemez... Onbir yaşından beri bıyıklı bir delikanlı olarak bilinirim... Fena harcıyacaklar... Süt gibi çıktım ortaya...

– Bileklerini de jiletle istersen, sen bu utançla yaşayamazsın şimdi... Saçmalama abi, kılla tüyle delikanlılığın ne alakası var... “Kılda keramet olsa dötte çıkmazdı” demişler... Çok tırsıyosan gaz maskesi tak da dolaş... Ağzın görünmez... Hava kirli nasolsa...

– Yok yaa... Ruj da süriim bari... Havada iki duman görünce beyaz beyaz maske takıp dolanan muhallebilere kılım zaten... Kaavedekiler de uyuz olur... Maske işi, bıyıksız bi delikanlıdan daha şakat...

– Sizin kafanız sakat oğlum... Ne diyim ben size... Rüzgar esse erkekliğinize degiyo... Buluttan nem kapa kapa rutubetten yosun çıkıcak o nursuz suratlarınızda...

– Çok biliyosun sen! Seni kızdırmayacaklar tabi kaavede... “*Bi dudak versene Samim*” diyecekler... “*Vay Samim iyi kazımışsın yımşak yımşak*” diye laf çarptırıcaklar... Tavuk muhabbeti açacaklar...

– Ay hakkaten, Allah o ayların diline dolamasın adamı... Ruh sağlığın mevzuubahis, kıl diktir istersen abi kendine... Saç maç ekiyolar ya; git sööle bi güzel mehter bıyığı dikin... Burun altına kaş nakli filan yaptırt...

– Senin saçını yolup japonla yapıştırırsam...

– Hiç tavsiye etmem, kumral bıyık gitmez sana... Bence sebat et, acık da güvercin gübresi sür şöyle yedire yedire; onbeş güne kalmaz bıyıklanır, kaavedeki sürüne geri dönersin...

– Bi sussana kız sen, kaltak! Zaten canım burnumun altında... Kırıcım kafanı o olcak...

– Bi dahaki bıyığımı badem şeklinde bıraksana... Hitler olursun, faşist kişiliğin belirginleşir... Kaavenin lümpenleri senden bi daha dudak felan isteyemezler... Lütfen saçımı bırakır mısın abi... İşşşh... Benim kel kalmam bıyıksız olduğun gerçeğini değiştirmez... Kabul et şunu, artık sen bıyıksız bi erkeksin... Vurma... Baldudak Samim... Tavuk... Kaavenin gülü...

* * *

– Niye kırdın kız abinin burnunu...

– Valla ben elimi sürmedim, kendi olanaklarıyla kırdı... Bana kafa atıyordu, duvara yapıştırdı... Ama iyi oldu... Yazık, acı çekiyodu... Bandajla filan idare eder şimdi... Bıyıksız olduğunu kaavedekiler anlamaz... İçindeki bıyıksız erkek korkusunu yensin diye acık kızdırdım ama deydi doğrusu... Yoksa sonu intihardı zavallının... Şimdi göğsünü gere gere kırık burunla dolaşıyo... Yazık... Naapsın..

– Abii... Hayırdır, ne o surat?... Satsuma mandalinası gibi sapsarısın...

– Arabo... Hüyy... Sıdıkag... Çızdım...

– Hii aman Allahım... Babamın arabasını çarptın di mi?... Dedik sana elleme şu herifin arabasını diye... Şimdi uğraş dur adamlar... Hadi, otur şöle de sakinleş biraz... Sana bişey olmamış ya, gerisi mühim diil...

– Nası bişey olmamış... Bitmiş bi insanım ben artık Sıdık... Babam arabası için yaşıyo... Çarptığımı anlayınca, benim kemiklerimi sıyrır, omurlarımı emer...

– Gidip mezbahaya inek alalım, önden onu parçalasın, rahatlar baari... Canavar ruhlu baba oğlunu nasıl parçaladı, az sonra...

– Sen de dalga geçme insanla kız... Çalıştır kafanı, bişeyler yap noolur... Noolur bana fax çekin... Faxlarınızı muhakkak, muhakkak bekliyorum... Evvet saatlerimiz 12.35'i gösteriyor ve sıradaki parçayı çalışıyorum... Umay Umay söölüyor bir kere yetmez iki kere sev beni... Parçala, böl, ıştır.. İstiranca Dereleri... Sayın Ali Kırca... Sayın Kırca söz istiyorum...

– Abi hüş! Abiee, kendine gel... Yazık, şokta herif ne dediğini bilmiyo... Abi, kaza nasıl oldu anlat, açılırsın... Hadi...

– Tura çıkmıştık... Siirt Köy Hizmetleri YSE Spor, Soma Linyit Spor'u yendi diye kaavenin önünde konvoy olduk, bayraklar ellerde kornaya abanıp...

– Abi, ayıptır sorması, sen kaaveye nereye gidiyosun? Siirt biraz uzak kalmıyo mu? Soma da pek yakın sayılmaz... O iki takımdan sana ne? Tura çıkmak ne alâka? Sen Fenerli diil misin?

– Fenerbahçe deme banaayy! Heyöört! Hoyt. Kendi camiamıs için galibiyet gururu tatamıyorus, uzak camialarla içimisteki sönmek bilmayen galipiyet ateşini dağılıyarak... Yönetim istigfaağ...

– Anhyorum, abi, çok-hasar var mı peki arabada...

– Sağ sinyal çatladı... Öndeki Tempura aniden durunca kazıkladım, kayıp çöp variline kodum... Belki de babam farketmez... Hıı? Ne dersin kız?

– Nasıl farketmez, adam sabahları arabasını yalayarak yıkiyo... Cık... Naapsak ki... En iyisi babamın dikkatimi dağıtalım... Sen, mahsusçuktan, travesti olmak istediğini açıkla, ben de “mahalledeki nalburdan hamileyim” diyim... Herif şoka girsin, soora yavaş yavaş söyleriz...

– Olmaz ööle şey Sıdık... Ben nalburdan hamile kalamam...

– Ben kalıcım salak! Sen travesti olmak istediğini sööliycaksın...

– O da olmaz... Nalbur travesti olsun...

– Nalburun cinsel seçiminden babama ne? Öz-oğlu bööle bi açıklamada bulunursa bi an için dikkati dağılır... Sonra, tam bir erkek olduğunu fakat arabayı çarptığını söylersin... Ferahlar... Ve “buna da şükür” diyerek, oğlüm benim yiğidim, şeklinde seni bağrıma basar, arabayı felan unuttur...

– Ben... Öh... Ben ameliyatla nalbur olmak istiyorum baba... Kızkardeşim ise...

– Doğru sööle şunu abi... Hâlâ ezberleyemedin... Birazdan babam gelicek, hadi gayret et biraz...

– Taam kız... Baba ben, ameliyatla kızkardeşim olmak istiyorum... Sıdika da hamile, bir nalbur doğuraçak... Aksi... Bööle de diil...

– Ay yazık sana iyice kafan durdu be abi... Otoerkil bi ailedeyiz... Arabası babanın herşeyi... Sürücek yol, koyucak yer olmayan ülkede deli gibi her Türk ailesi araba almaya ve onun için yaşamaya çalışıyo... Sen niye ellersin ki herifin en kıymetli mülkünü... (Zırr) Kapı çaldı... Geldi işte... (Zırr)

– Ühün... Ben... Ben nalburum... Ben bi... Çarptım...

– Aaabi... Müjdemo iſterim... Bizim arabaya durduk yerde bi fırın kamyonu çarpıp kaçmış... Yaşadık... Babam senin çatlağı farketmez bile... Verilmiş sadakamız varmış, ay Allah korudu hepimizi... İhihink...

- Kalk kız, haşarat!
- Mımmmh.
- Mımih deme anneye, kalk işte, öğlen oluyo öğlen... Siyaset Meydanı'nı seyrediyorum, diye sabahladı, şimdi de kalkamıyo... Sana kaldıydı sanki... “Normal” ev kızları gibi, ayçiçek yağıyla margarinini nasıl birleştirebilirim diye düşüneneğine skandalların perde arkasıyla sabahlıyo... Çeşit şey... Yatağını toplasana kız, nereye?...
- Tuvalete gidiyorum... Tarkan Tevetoğlu'nun bile çışı geldi şu dünyada, az kaldı medyaya işiyodu çocuk... Normal bir insan olarak benim de çişim geldi, izin verersen tuvalete gidicem... Uyusan problem, helâya gitsen problem... Engin Civanoglu bile mâli şubede daha rahattır Allah canımı alsın.., Avukatlarımla yaşıycam şu evde...
- Kız, haber bülteni gibi konuşma anneyle... İnsan ol, önce “günaydın” de...
- Problem bu ya, insan olduğum için çişim gelebiliyo... Günaydın...
- Ne günaydını kız, öğlen oldu...

- Kadına bak, bana baskı altında “günaydın” dedirtti... Sonra da tantana ediyö... Tünaydın anne... İyi ögle üzerleri... Umarım, günün bundan sonrası senin için güzel geçer...
- Teşekkür ederim kızım... Bok karı! Dalga geçmeye yer arıyo; doğru konuş anneyle...
- Ay miyavlasam mı acaba, nası konuşsam olmuyo...
- Pist! Miyav deme anneyle...
- Üstüme gelme anne! Yeter artık... Kaçarım valla şu evden, İsviçre'ye giderim... Karanlık güçlerden tanıdıklarım var... Harçlık olarak belli bi miktar kara para verirler kraliçeler gibi yaşarım...
- Beni mi korkutucan, kara vebalara gelesice... Biz de boş diiliz... Benim de karanlık güçlerden tanışlarım var... Başına musallat ederim... Seni karakancalosa veririm...
- İğne yapar, ham yapar... Çok duyduk biz bunları... Çocukken hep beni korkutuyodun... “Dunganga” gelir, seni çuvalına kor, götürür... Yok efendim “Çarşamba Karısı” kaçıır, “Gulyabani” ıştırır... Yok bööle-bişey...
- Hahayt... Yokmuş... Daha geçen gece “Enkebit” hazretleri gelip rüyama girdi gırtlağıını evire çevire sıktı, kaldırıp kaldırıp yastığa kafamı vurdu... Boğulucam zannettim...
- Gece yarısı bi tencere yoğurtlu sarımsaklı mantı yiyip yatarsan öyle olur... İçin daralır, gırtlağıını sıkıyolar zannedersin... Modern tıp buna “Mide spazmı hazretleri” adı veriyö...
- Kız sıpazım hazretleri hakkında konuşma öööle ileri geri... İyi saatte olsunlar, ne vakit gelicekleri belli olmaz; hokkadanağ çarpıverirler adamı... Evi basarlar Alimallah. Karakancalosa inanmıyosun sen ama; çocukken gördüm ben... Anamgile ağız eğdiydım, ters cevap felan verdiğim; bahçede karşıma çıktı; “hoyyt hört” dedi ben bi korktum... Bööle domuz gibi, kara kara; kılı... Bi dudağı yerde; bi dudağı gökte... Kocaman...

– Ben biliyorum karakancalosı... İsviçre Bankaları'nda “Marakancalos” kod adıyla hesabı var... Karanlık güçlerin en başı o...

* * *

– Kız anne! Benim ben, Sıdika... Şaka yaptım... Banyoya girdimdi ya... Makinadaki kirli çarşaflardan birini örttüm... Ecinni felan değilim, benim... Şakacıktan yaptım bak...

– Eğağnan... nan... Eğh...

– Ay resmen dili tutuldu karının... Hay aklıma ediyim, şaka yapıyorum diye... Anne kız?..

– Eğağ nen... Eğh... Hauu... Höö...

– Annie, bendim diyorum bak... Korkucak bişey yok... Hem zaten hayatta Karakancalos Gulyabani diye bişey de yok... Onları biz yaratıyoruz... Tıpkı “karanlık güçler” gibi... Korkup, üstüne gitmedikçe; kendi yarattığımız şeye inanıyoruz... Ucundan bucağından karışıp, sessiz kalarak büyüttüğümüz şeylere “karanlık güçler” diyip geçiyoruz... Esasen üstüne gitmek lazım...

– Didaktik didaktik konuşma, haşarat! Ukela kaltak... Vurdum mu terliği kafanı uyuştururum...

– Ay Tünaydın... Rabbıma şükürler olsun... Bi an için çenen tutuldu zannettim anne...

– Kal vır, tak vır... Kaltak vır... Vır vır vır...

– Sıdika, yavrum... Biz Faika'yla, Müesser Teyze'nin 52 mevlidine gidicez... Faika çocuğu bırakacak yer bulamamış, artık sen ööleden sonra bir iki saat bakıverirsin oğlana...

– Be hayatta bakmam o *kuduz pigmeye*... Sâfi şiddet velet... Geçen sefer evi *Kobe*'ye çevirdi... *O'na bakıcılık yapıcama evde vaşak sürüsü beslerim daha iyi*...

– Kız, el kadar çocuğa deme ööle Kobe mobe... Acık afacan bi oğlan ama, hepsi ööle şimdi...

– Hıh... Afacanmış... O çocuk faşizmin 0-6 yaş grubu temsilcisi be! Geçen geldiğinde üç saat içinde bizim kedinin kulağını iki yerinden enlemesine yırttı, çiçeklere saç sipreyi sıktı, kuşun kafesine serdiğimiz gaste kağıdını tuşturup, hayvanın yuvasını kundakladı, beni sayamadığım kadar tekmeleyip ıstırdı... *O cüce terminatör var ya, geze gen-deki canlı hayata düşman*... Ölürüm de bakıcılık yapmam... Canımı sokakta bulmadım ben...

– Ayol duyan da kıza “*aslan terbiyecisi ol*” dedik zannedicek... Alt tarafı minnacık bi oğlana üç saat bakıcan... Müesser Hanım Teyze'nin 52'sine gidip gelicez...

– Olmaz! Çok kolaysa sen bak, annesi gitsin... Bigün sonra da Müesser Teyze'nin 53'üne sen gidersin...

– Tövbeler tövbesi... Deli deli konuşup durma kız... Uzatma işte... Üç saat su gibi geçer... Açarsın önüne televizyonu bakar oyalanır çocuk, sen de işini yaparsın...

– Asla! Canıma susamadım ben... *O çocuk televizyonla reaksyonu giriyo... Tam bi televizyon sadosu... Şiddet, cinnet seyredip iyice kafayı sıyırmış; belli... O yüzden Cünyor Câni şeklinde kuduz hareketleri yapıp, ne yana saldıracığını şaşıırıyo... Minik Hitler.. Minyatür Kasap... Allah bilir evde legolardan bir bölü bin ölçekli Autşivitz toplama kampı yapıp, içinde oynuyodur...*

– E canım, çocuk bu yapıcak elbet... Fazladan birazcık daha haşarı, orası öyle... Annesi bile bazen isyan edip “Bunu doğurucaama kaya doğursaydım, lav püskürtseydim” filan diyo...

– Az bile söylemiş... Bu çocuğu yapıcığına nükleer santiral, misket bombası filan yapsaydı, insanlığa daha az zararı dokunurdu... Bununla baş etmek için pedagoji eğitimiyle birlikte Bekaa vadisinde silahlı eğitim ve göğüs göğüse yakın dövüş dersleri almak lazım...

– (Tık tık tık) Tahtaya vur kız.. Şeytan kulağına kurşun... Bahane vermemek lazım... Evlerden uzak, ya sen de bööle bi tane doğurursan... Aynı mahalleye iki tane fazla bu çocuk cinsinden...

– Valla ben Ali Baransel'len anlaşımadan doğurmam...

– O kim kız, nerden senin çocuğunun babası oluyo... Nasıl yani anlaşıyosunuz falan... İyi bi işi var mı...

– Radyo Televizyon Yüksek Kurulu Başkanı... Heralde bişey düşünüyolardır bu “televizyon sadosu” çocuklar için... Her kanal şiddet, şekâvet... Yazık, canı bi nesil yetişiyo; 95 kuşağı; 80, 75, 68 kuşaklarını birer ikişer şişleyip öldürcek bu gidişle...

– Sosyololo yapma anneye! Bırak şimdi... Şu bizim 52 işi noolucak onu söyle...

– Noolucak, bakıcaz herhalde... Hem, mecburuz... İnsanın bunlara da içi acıyo... Kimi tinerci, balıcı kimi aile içi şiddetin, kimi televizyondan içlerine akan şiddetin savunmasız sâbileri... Hepsinin masalları ellerinden alınmış... *Kırmızı Şapkalı Kız Orman Sosyetes'i'nin kokain kuryesi çıkmış... Çizmeli Kedi katil, Güliwer kalpazan olmuş... Keleğlan saç ektirip yeni imajıyla rialiti şov sunucusu olmuş... Pinokyo Alis'e zorla ters ilişki teklif etmiş, karşı koyunca 24 yerinden bıçaklamış... Bremen Mızıkacıları konser öncesi soyunma odalarında aşırı dozdan ölü bulunmuş... Onların masalları bu şimdilerde... Neyse... Hadi siz şimdi gidin 52'ye... Ben bi abdest alıyım, vasiyetimi filan yazıyım... Hazır olunca işaret veririm, O cüce Terminatör 3'ü eve salarsınız...*

– Korkma sen, annesi de acık şurup verip uyuşturacak... İlacın etkisi geçinceye kadar biz 52'ye gider geliriz... Sıkışır-san banyonun camını kır, dışarı kaç...

– Anne, Londra’dan Sayın Alaatin Çakıcı aradı “öölleden sonra Sıdka sinemaya gitsin, Taş Devri’ni seyretsin yoksa kötöl olur” dedi...

– Güliim bari...

– Hiç tavsiye etmem... Hatırlı bi kişı araya girmiş, Sıdka sinemaya gitsin diye devreye Sayın Alaatin Çakıcı’yı soktuğuna göre gitmem lazım... Seni ayağından vurdurturlar hiç karışmam...

– Kimmiş o hatırlı kişı?

– Barni Moloztaş...

– Güliim Barni..

– Ortada gülüncek bişey göremiyorum... Mafya Babası bu, bi telefonu yeter... Gasteci, şarkıcı, bürokrat; vuramadıkları adam yok... Ne cesaretle gülüyosun kız, vazgeçtin herhalde ayağından...

– Hayır... Sööliyecektim unuttum, demin IBDA-C’den aradılar, “Çıkmasın dışarı, otursun oturduğu yerde” dediler... Hıh... Aldın mı cevabını...

– Pentagon rica etti bak... Kısıncır kahvaltuya gelcek...

– Bok yesin... Azmışın sen, manyak karı! Biz de zamanında çay bahçesine, yazlık sinemaya felan gitmek için annemize ufak tefek yalanlar atardık, ama senin gibi diil... Ben hayatımda anneme “Gestapo’dan arıyolar, İsmet İnönü araya girdi benim çay bahçesine gitmem lazım” diye yalan atmadım...

– O senin zamanında ööleymiş, globalleştik şimdi... Küresel olduk... Kürenin bu tarafından o tarafına cep telefonuyla adam vuruyorlar... Türkiye belli mesafeler kaydetti...

– Görüyoruz, kaydettiği şeyi... İskigeyt, Civangeyt Kolgeyt... İçten içe çürüdük... Sıfır çürükmüş... Yesinler... Otur evinde, televizyonu aç, puşt devrini seyret... Hepsi hırsız eş-şoğleşşeklerin...

– Fakat bütün bunların Barni Moloztaş’la bi ilgisi yok... O temiz bir insan... Kezâ Vilma Çakmaktaş... Beti Moloztaş, hanfendi kimseler...

– Aman, hanfendiymiş... Kurcalasak kimbilir ne çıkar o karılar da... Vaktinde bi papatyalık etmişlerdir elbet... Kocalarına ihale filan ayarlamışlardır.

– Kız o zaman papatya mı vardı, sen de... Kalbin kötü...

– Sus... Kaltaş...

– Nasıl yani?...

– Kaltaktaş... Sus dedim, yok işte sinema filan... Bi laf daha et, taşlara vururum senin o kafanı...

– O kadar kolay sanma delikanlım... Sayın Alaatin Çakıcı faktörünü unutuyosun... Arkamda yeraltı dünyası var, yer adamı...

– Sayın baban, sokar yerin altına... Diil Sayın Çakıcı felan, Sayın Şipilberg gelse alamaz elinden... Zaten bi gıdım yemek yok evde... Akşam aç karnına gelip, huzursuzluk çıkarır, ikimizin de mezarını taştan oyuverir...

– İyi, boş veriyim ben Taş Devri’ni izlemeyi filan... Önce klasik sigorta anlayışını izleyelim... Yumurta kırıldı, risk gerçekleşti...

- Naapıyosun kız sen orda?
- Yumurta kırdık, babamıza omlet yapıyoruz... Marifetli bi ev kızılım ya ben...
- Dalga geçme, şıfıntıtaş...
- Ters cevap vermiyim anneye...
- Verme tabi... Bi omletle olmaz, makarna da yapalım... Azcık sarımsaklı yoğurt atalım üstüne... Yalnız, evde yoğurt yok... Sen şimdi yoğurt almaya git... En fazla üç saat ara o yoğurdu... Zehra Abla'nla gidin... Hava kararmadan da evde olun... Anlıyosun di mi?
- Ne? Kopmuşun kız anne sen... Resmen çaktırmadan sinemaya yolluyosun beni...
- Sus kız... Yerin kulağı vardır... Uzatma da git gel işte... Bugün senin doğum günün kaltak... Atı Bey seni ilk kez bir 26 Eylül gecesi yazmıştı... Kıyamadı, bir yazıda olsun canının çektiği yere git istedi... Bugün senin doğum günün ama, hava kararmadan dönmezsen, ölebilirsin de... Hadi hadi...
- Ay canım, lan gelin bi öpiim sizi...
- Cıvıklık istemez şıllıktaş... Seni doğurucaama taş doğursaydım... Yalama anneyi! Bak elin herifini de öpüyo... Yazarın filan dinlemez, oyar baban ikinizi de...

– Şangır... Kırdın kalbimii... Şangırr... Geel aaal gönlümü... Şangırr... Kırdın kalbimii...

– Ay abii ne kadar hoş sölüyosun, efektiyle felan... Esasen senin accaip duygulu bi sesin var... Buğulu ve tiz... Ama bunlardan diil, slow daha çok gidiyo sana... Geçen traş olurken bişi sölüyodun hani... Cidden, işimi bırakıp dinledim... Fransızca bilseñ tıpkı *Edit Piaf*... Hihhi... Belki de sen bi önceki yaşamında *Edit Piaf* mışındır... .

– Şangır! Kim o adam?

– Adam diil be, *Kaldırım Serçesi*, kadın... Çok ünlüymüş vaktinde... Hüzünlü bi sesi var... Bak şeyi var meşhur... *La vian roooz*... Bi söle bakiim...

– Hüöoa! Nooluyoruz kızım... Doğru konuş, bi önceki yaşamıma laf etme... Çarptım mı, bi soonaki yaşamında açarsın gözünü... Ne o ööle, abiye kadın demeler, serçe, yımşak, duygulu felan?

– Tamam abi uzatmıyalım, sözümü geri alıyorum. Sen bi önceki yaşamında serçe filan diildin, her yaşamında banko ayı olarak indirilmişsin dünyaya...

– Hah şööle...

– Lan herife bak, “hah şööle” dedi... Ayıya benzettik diye rahatladı... Öz güveni geri geldi çocuğun... Hay yeni demokrasi hareketi vursun seni...

– Kız ondokuzotuz haber bülteni gibi konuşma insanla... Şangır, kırarım ağzını...

– Bak abi, seni uyarıyorum, üstüme gelme... Ben bi önceki yaşamımda manyaktım... Onbir abim vardı onbirini birden öldürdüm... Olay, tarihe *Onbirler vak’ası* olarak geçti... Hareketlerine dikkat et, sırf nostalji olsun diye seni de temizlerim...

– Bak sen... Kolaydı sanki, hadi gel bakalım...

– Şimdi olmaz, yedigün veya yedi ay içerisinde... Senin gibi yarmayla başedemem, parası neyse vericem, kiralık katil tutucam... Sana en fazla beş milyon isterler... Azcığını biriktirdim... Önümüzdeki günlerde, piyasaların seyrine bağlı olarak en fazla yedi aylık bi vade içerisinde para tamamlanır... Bak, istersen para yabancıya gitmesin; iki milyon veriyim sen kendini vur... İkiyüzelli bin peşin, bir milyon yedi-yüzelli bin iş bittikten sonra...

– Burası saçma işte... Ne mâlum iş bittikten sonra parayı bana vercen? Ya üstüne yatarsan?..

– Sen öl de gerisi kolay... Belki bundan sonraki yaşamında zengin doğarsın, Çiller gibi... Paranın gerisine ihtiyacın bile kalmaz... Anam... Yazık, çocuğa... Sen cidden aptalsın galba abi? Dur bi dakika hemen vurma...

– Zilli! Hem önceki yaşamımda bana “karı” dedi, hem de “aptal” diyo... Önceki yaşamımdaki namusum için yaşıyorum lan ben... *Önceki yaşamım için ölürüm*... Gel kız buraya, kaçma... Dur bi, cırmaklama lan!

– Bi dakika, doku örneği almak için cırmaklıyorum... Genlerine baktırtıcam... İkimizin kardeş olması mümkün diil... Benim abim böyle birisi olamaz... Namusu filan böyle

anlayamaz... Birileri toplumun üstüste ırzına geçerken uyuyup, “delikanlılıktan” söz edemez... Kız kardeşini yumrukla-
maz... Vur ulan hadi vur, bu kadar işte senin delikanlılığın.

– Vurcam tabi... Ver kız dokumu... Elleme genlerime, doğrarım şerefsizim... Daha bu bişey diil akşama babama da sööliycem, görücen gününü... Dolduracam adamı, yiycen sopayı...

* * *

– Benim Yunus gibi insan seven, kelebek gibi kanat çırpıp, arı gibi sokan mert ve bir okadar delikanlı babacığım... Kızkardeşim olacak eksik étek Sıdika karısı için...

– Sen nası konuşuyosun lan kardeşin hakkında... Ne demek “Sıdika karısı” filan... Dürzü... Bööle mi lan abilik? Vurdum mu çenen yerinden oynar it!

– Yunus gibin insan, mert ve haysiyetli babam... Ama ya-ni bi eksik etek için, bana, delikanlı oğluna...

– Sus! Kıza yumruk atmakla delikanlılık mı olur? Bun-dan sonra bu evde, kimse kimseye el kaldırmıyacak... *Ben de değiştim artık... Burcum kaydı... Yükseleni akrep boğaydım, balıkım artık... Daha duyarlı oldum... Horoskobum şeetti... Yı-kıl şimdi karşımdan, tipik akrep... Bak hâlâ duruyo, oya-rım...*

– Ay inanılası değil, Valde Sultan gazete okuyorlar... Eee Levent Erim, ne var ne yok bugün gazetelerde...

– Levent Erim deme anneye, dalgacı cadı... Noolmuş gazete okuyosak?... Biz de kendimize göre aktüaliteynen alakadar oluyoruz heralde... Evin enteli bitek sen misin? Bikeresinde kitap bile oküduydum ben... Hem, tuğla kadar dı... Adı Gizli İlimler Hazinesi’ydi... Cinler, periler, rüya tabirleri külliyyatı... Arasında dikiş paramı saklıyodum... Bi gün açtım kitabı, para olduğu gibi gitmiş... Yüzyirmi liranın yerinde yeller esiyo... Baban “cinler çalmıştır, komasaydın o kitabın içine” dedi...

– İhihi... Olur mu kız ööle şey? Kitap nasıl yutsun senin paranı... Atlar yemiştir onu... Babam senin dikiş paranı yürütüp yarışlara vermiştir... Boşa alıyosun kitabın günahını...

– Ben de yutmadıydım zaten... Devrisi hafta babangilin pantolundan acık para aldım.. Sabah vaziyete uyandı seninkisi... “Biri benim cüzdana çalışmış, param eksik” dedi... “Cinler alıp kitabın arasına komuştur” dedim... Sen misin nazire yapan... Kafama vura vura parçalıyordu tuğla gibi ki-

tabı... O gün bugün elime kitap almadım; psikolojikman başıma ağrı saplanıyo... Ver bakıyım şurdan gözlüğü; küçük yazıları seçemiyorum...

– Vaay, al bakalım gözlüğünü... Gayretlisin haa... Ciddi gazete okuycan... Azdın sen kız anne, kırkından soora entel olucan başımıza... A-aa! Ama anne? Hevesini kırmak gibi olmasın da bu gazete çok eski... Du bakiim... Taa 1965'ten kalma... 65, 95 otuz yıllık kız... Daha hiçbirinin plazası filan yok o zamanlar... Mehmet Barlas daha matbaacı; Emin Çölaşan henüz Devlet Planlamada çalışıyo; Ali Kırca donanmada... “Gözlüklü yazar” Ayşe Arman daha doğmamış bile... Mete Akyol, Özalları tanımıyo o vakit... Reha Muhtar kimbilir nerede?.. Çok eski bu gaste kız anne...

– Vaktinde sandığımın altına sermişmişim... Mmmh... Kokla bak, mis gibi sabun kokuyo... Acık güve yemiş ama okunur... Eskisi yenisi farketmez bu gastelerin...

– Olur mu ööle şey yaa?.. Orhun yazıtlarını oku bari... Hem bulmacasını kolay çözersin, pek fazla şey bilinmiyodu o zaman... Güneş tanrısı Ra... Spor yazarı Fü... Nota olduğu tahmin edilen bir ses: doo...

– Go! Git... Kız gitsene şurdan iki satır gaste okıyım keyifle... Carcarcar, yok bu kadar eski gaste okunur muymuş, bari gidip Orhun yazıtı şetseymişmişim... Kızım bu memlekette Orhun, Abdi İpekçi, Uğur Mumcu senelerce aynı yazıları yazdı... Şindikiler de öyle; çünkü hep aynı şeyler oluyo...

– Yok ya... 65'te Tarkan Amerika dönüşü basın toplantısı yapıp “artık medya önünde çişimi söylemiycem” demiş mi? Var mı o gazetede ööle bi haber Levent Erim?

– Okıyım bak neler var...* “Sol görüşlü *Dönüşüm* dergisini satan gençler, Kızılay'da ‘Kahrolsun Komünistler’ diye

(*) 65 yılına ait arşiv gazete bilgileri 26.2.95 tarihli *Yeni Yüzyıl Gazetesi*'nde Can Dündar'ın köşe yazısından alınmıştır.

bağırarak bir grubun saldırısına uğradı... Dönüşüm grubu 'Kahrolsun Faşistler' diye karşılık verdi... Olay karakolda bitti... CKMP'nin yeni genel başkanı Türkes Komünizmle mücadele edeceğini açıklayan bir bildiri okudu... Daha sonra "Faşist Değilim" açıklaması yaptı... Bu sıralarda 500 kişi 'Allah Allah' nidalarıyla Türkiye İşçi Partisi'nin kongresini bastı..." Bunlar yazıyo işte... 75'te aynılarını yine yazdılar... 95'te de üniversitelerde aynısı oluyo...

– Ay hakkatten, tarih dejavudan ibaret...

– Dejavu ne kıv? Kötü bişeyse, ööle deme anneye!

– "Döndöndönelim Hacılar gidelim"ın Fransızcası...

– Ne demek dönp "Fransalara gidelim" felan... Hiç de biyere gitmiycas işte... Biz burda yaşıyoruz... Bu gazeteler ömrü billah aynı şeyleri yazmıycak heralde... Ben bile yarım aklımla birilerinin on yılda bir aynı tezgahı açtıklarını anlıyorum... Gaste felan okumasalar da önce analar anlar bu işleri... Çünkü onlar evlatlarını idam sehpasına, mezara, hapisaneye göndermenin ne olduğunu herkesten iyi bilirler...

– Kıv anne tıpkı Halide Edip Adıvar gibi konuştun... Gözlükleri takınca aynen O oluyosun zaten...

– Dörtgöz deme anneye!..

– Been deea köy yangınlaarı, seen dee göç hazırlığıaa.. Nırınım... Nırın... Hii! Babaa! Pardon, taam, kescem sesimi, sabah sabah pavyon karıları gibi şarkı söölemiycem... Özür diler, saygılarımı sunar, bu vesileyle beni dünyaya getirip; aç açık bırakmadan büyüttüğünüz vea, namusuma halel getirmeden gelinlik bir temiz aile kızı olarak yetiştirdiğiniz için, kendim ve gençlik adına teşekkür ederim... Sustum, akşama kadar ağzımı açarsam, iki tane çakıp beni terbiye ediniz... Şu bi hakikattir ki, kızını dövmeyen dizini döver... Sağol! Sağol

– Niye döviyim kızım seni şarkı sööledin diye; bu senin en tabii hakkın... Genç bi kız çocuğusun, içinden geliyosa sööle...

– Hii, aman Allahım... Baba? Kimsiniz?.. Baba?

– Efendim yavrucuğum...

– Yapma rica ederim baba... Şevkat komasına giricem... Bünyem alışık diil bööle şeylere... Kıyma öz' kızına... Aniden "yavrucuğum" filan deme Sıdika'ya...

– Niye evladım, niye babasının boncuk gözlü kızı?.. Şarkı

söölüyo diye insan kızına “sus, pavyon karısı mı olcan sen?” diye kızıp döver mi? Bi tarihte bi kaç kez olduysa bile, bunlar o zamanın şartlarında elzemdi, ailemiz bölünmenin eşiğindeydi, bu vesileyle ağzını kırmış, gözüne çakmış olabilirim fekat, değişdim artık ben... Hadi sen şarkı sööle bitir, ben de Nazım Hikmet’ten bi şiir okıycam...

– Ay inanmıyorum, babam demokrat olmuş... Ya da rüya görüyorum, biri beni çimdirdin...

– Arzu edersen sen kendini çimdirdi kızım... Bir baba olarak, seni diil çimdirmek, fiske dahi vurmak, ortaçağ karanlığına gömülüp gitti benim için... Şimdi şiirime geçiyorum...

Yürek değil, çarıkılmış bu manda gönünden

Teper paralanmaz taşlı yolları

Bir vapur geçer Varna önünden

Nazım usulcacık okşar vapuru

Yanar elleri... Yanar elleri...

– Ay... Ne diycaamı bilemiyorum... Çok güzel okudun baba... Hıncal Uluç duysa hüngür hüngür ağlar billahi...

– “Sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin?”

– Hıı? Naapiim...

– Şiir okuyorum kız, kesme...

– Pardon...

– Pardonmuş... Unuttum işte... İnsan, babası şiir okurken kesmez, oturur dinler... “Sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin?” Hıı, neydi gerisi be...

– Çok şükür, Allahıma bu günleri de gördük.”

– O diil, o daha sonraki bi dize... Unutturdun işte cada-loz! Tam da havasına girmiş okuyodum, ettin içine şiirin filan... Duyarsız orospu...

– Özür dilerim baba, valla bilerek olmadı bak...

– Sus bi kız! Car car car... Lan şu evde insana ağız tadıyla bi şiir bile okutmazsınız be!

- Ama... Bağırca ne yaptım ki şimdi ben?
- Elinin körünü yaptın! Bi de cevap veriyo babaya... Çarptım mı at sineği gibi yapıyorsın duvara, şıfıntı!
- Buyrun bakalım! Buraya kaçarmış... İki dakikalık bi zaman diliminde demokrat oldu adam... Sonra, demokratikleşme pakedinin ipiyle komando düğümü yapıp öz kızını boğmaya kalkışıyor... Teessüf ederim sana baba!
- Nası konuşuyosun sen kız babayla, ukela kaltak... O saçını kafa derinle birlikte yolmaz mıyım şimdi?...
- Yapma baba... Hani? Uff... Baba yaaa!
- Sus kız! Bağırma, daha fena yaparım...
- “Kısarlar sesini boğmak isterler... Yaralı kırıktır sırça yüreğin... Çığlık çığlığa kara geceler, kardeşin duymaz, eloğlu duyar”...

•

– Doğru sür kız şu arabayı... Sağına dikkat et, solu ortala...

– Duyan da Camel Trophy'de 4x4 arazi jipi sürüyoz sanıcam... Yardımcı pilotluğa gerek yok anne... Altı üstü bi market arabası kullanıyoruz... Ben bu şeyi kendim sevk ve idare edebilirim...

– Çok konuşma, sağa çek! Fiyonk makarnayla irmik alıcam... Dur... Du bi dakika! Kız sen raftan ne altın arabaya demincek ööle... Ne aldın?

– Kulak temizleme çöpü...

– Niye? Senin kulağın mı var?

– Aaaa... Nası yani? Annem olduğunu bilmesem seni kamera şakası sanıcam kız anne... Hayır, benim bir genç kız olduğumun, insanca isteklerim, bi takım bedensel arzularım, hayallerim olabileceğinin farkında olmadığınızı biliyorum. Ama, bu kadarını beklemezdim... Elbette anne, benim de diğer insanlar gibi 46 kromozomum, bir burnum, uçmak üzere olan bir beynim ve iki tane kulağım var!

– Hayır, yani naapıcaksın onları anlamında sordum... Ku-

lağını pamıkla şeedersin... Bu hipermarketler paraya tu-
zak... İnsan kışkırpı ilgili ilgisiz' bi sürü şey alıyo... Geçen
geldiğimizde baban kendini kaybedip durduk yere havuzla-
rı dipten aydınlatan su geçirmez, kafesli havuz lambası al-
dı... Boşa gitmesin diye misafir odasına takmak zorunda
kaldık... Dikkatli olmak lazım, sonra pişman oluyo insan...

– İyi de sen kendine niye *sahte dolar tespit kalemi* aldın o zaman?

– Abin bi sonraki “paralı askerlik” için dolar biriktiriyo ya salak! Ya sahteyse çocuğun şeyleri... Sahte dolar tespit kalemi en lazımlı alet... Elzem ihtiyaç, her eve lazım...

– Hii, aman Allahım... Anne, benle konuşurken arabaya ne attığının farkındasın di mi? Çocuk bezi... Ay çok hoş bi sürpriz oldu... Demek hamilesin, yıllar sonra abimle bana bi kardeş yapmaya karar verdiniz... Harikasın, ne kadar oldu?

– Hö?!! Edepsizlik yapma... Ben onu kediye diye aldım...

– Kedi mi hamile?

– Hayır! Ben... Ben onu kediler için çış kumu sandım...

– Çok ayıp... Kızına “gereksiz masraf” diye çöp dahi aldırtmayan zihniyet, kediye teharet kumu alıyor... Ey şu mağazanın gizli kontrol kameraları, çekin bunu, kasede alın... İlerde çocuklarıma göstericem...

– Bağırma salak... Bu kumu fayans çimentosuyla karıştırıp balkondaki kırık çinileri tamir edicez... Komşu sööledi... Bilip anlamadan cavcav ediyo fesat kalpli kaltak... Faraş ağızlı...

– Ay anne, erkek reyonuna gidelim de bi frak al kendine... Direk parlamentoya gir, aktif siyasete atıl... *Devlet adamı gibi kadınsın... Bu bozuk ağzını zıyan etme, memleketin sana ihtiyacı var...* Bu arada, ayıptır sorması, niye o havuz dibi aydınlatma lambalarından bi tane daha aldık?

– Misafir odasında tek başına sırtıyo... Hole de bundan takalım...

– Haklısın, oturma odasına da bi tane trampelen lazım... Havuza atlama şeysi... Takım olsun... Bana derken, resmen kendi hoplattı... Anne! Anne, bırakır mısın o plastik şişeyi... O şampuan filan diil, dizel kamyonlar için mazot katkısı... Bizim kamyonumuz yok...

– Dur kız, tutma elimi... Evde bulunsun, hergün zam geliyo bunlara... 125 bin liraya dizel kamyon mazot katkısı... Nerelere veriyö insan bu parayı... Kullanmazsak bayramda felan birilerine hediye götürürüz... Mahalleden alsan en aşşa 400.000 liradır bu...

– Annee! Bak sana söylüyorum... Şu anda bilincin yerinde diil... Yıllarca mahalle bakkallarına veresiye defteri tutturduktan sonra; kel başa şimşir tarak hesabı hipermarketlerde kafayı yiyen salak tüketici ailelerin yakalandığı hastalık beynini ele geçirmiş durumda... Ne bulursan alıyosun, bedava diil bunlar... Çıkışta kasa, evde babam var... Ayılınca kötü olucak... Dur dedim... Valla şuracıkta içirim o mazot katkısını hastanelerde sürünürüz...

– Hörrz... İçme... Bi kasa depozitosuz tarçınlı diet gazoz alalım ondan iç... Yeni çıkmış bunlar... İçmeden olma...

– Anne... Yapma bak... Bırak o... O başkasının arabası... Elleme... Gel geri verelim, sen naapıcan lokma takımını motor ustası mısın?... Sörf tahtasını da yerine koyalım... Kıl testeresini de... Bu ne, yan flüt... Öğrenemezsin bu yaşta... Bırak dedim... Azcık pamukla oksijenli su felan alalım, babam evde kafamızı yarıcak... O palet olmaz ayağına... Elleme naapıcan o ibik kırmızısı cephe boyasını...

- Alo...
- Sakın “yanlış numara” deyip telefonu yüzüme kapama...
- Yanlış bi numara olduğu ortada... Burası en azından Nostradamus’un evi diil... Ben kâhin diilim ki canım kardeşim, sen aradığın numarayı söylemezsen ben nerden bilecem yanlış mı doğru mu? Münecim kakası mı yedik, ne anlıyalım...
- Sıdika; ben Kenar... Parkta görmüştüm hani bi kere seni... Sonra telefon filan etmişim... Askerdeyim şimdi ben... Bi dakika jeton atçam...
- Hiç atma anacım... Son derece yanlış bi numarayı arıyorsun, amorti bile yok...
- Duygularımla oynama Sıdika...
- Hasbinallah... Bak anacım bi jeton daha at da dinle beni... Bak Kenar Kardeş, o zaman da söylemişim... Beni bi kez parkta gördün diye manyaklaşma... Babam, abim, annem... Hayatımdaki manyak kadrosu dolu zaten... Bak son kez söylüyorum Kenar...

– Gördün mü işte Kenar... Senin için her şey bu kadar... Hayatının jetonunu bu mevzuuya harcayabilirsin... Camia geyikleri, askerdeki Yozgatlı Çavuşla anıların, Tempa hayallerin arasında, parkta gördüğün Sıdika kız askerden sonra yuva kurması şart bir delikanlı için gereksiz bir detaydan başka bişey diil... Senin hayatını, sevdiğin ve anlayabildiğin bir kız diil, ancak Fenerbahçe zindan eder...

– Son cevabın bu mu? Pişman olursun bak, dönüşüm muhteşem olacak... Kenar, Kenar diye ayaklarıma kapandığında, ben seni zarif bir vücut çalımıyla geçip defansın derinliklerine doğru ilerliycem... Seni terk ediyorum Sıdika... Sen, benim gibi seveni zor bulursun... Bölüğe para toplayıp decoder aldık, ben ikinci yarıda maçı bırakıp sana telefon etmeye geldim... 21 küçük jetonumu karşılıksız bir aşk uğruna, hoppa bir kızın küçük ihtirasları için harcadım... Kader böyleymiş... Gidiyorum elâ gözlüm...

– Siyah... Elâ diil...

– Elveda...

- Hişt... Kız... Sıdika... Hüyt! Kız, uyanık mısın?
- Hô? Nen? Kütübihi...
- Doğru cevap versene kız anneye!... Hişt... Bak ne diyem... Kızım, uyanık mısın? Hişt...
- Yaa nooluyo bee? Ne dürtüyösün insanı anne ya... Uyanık diilim belki... Dürttüğünüz insan şu anda uyuyor sayın abone... Lütfen yerel saate göre dokuz civarında bir kez daha deneyin... Teşekkürler...
- Sıdika... Bak bi dinle... Abin yok ortalarda... Sabahın lördü... Haber de vermedi... Babanı kaldırsam miki? Sıdika? Kız... Babana söylesem miki...
- Miki... Mirk... Fergan Mirkelamınaleyk... Hünnn...
- Kız uyan dedim körolmayası... Uyan, abin yok ortalarla... Sana söölüyorum Sıdika... Abin... Samim... Daha gelmedi...
- Aman tamam, uyandık... Odasına baktın mı? Gelmiştir belki... Sarhoş filansa, tortu halinde biyere büzülmüştür, sen onu başka bir cisim sanmışsındır..
- Yok kız... Her yere baktım... Geçen kış sarhoşken cebi-

ne kedi doldurup kömürlükte yattıydı... Orda da yok... Mahalleye gelmemiş herhal...

– Kendine kümesin üstündeki naylona sigara böreği gibi dörp, arka balkona yatmasın... Bi kere anahtarını unutmuştu hani... Ööle bulduyduk.

– Baktım... Yok... Hem şimdiki deli horoz kümesin üstündeki naylonu felan kaptırmaz abine... Caldır caldır ötüp, bütün mahalleyi ayağa kaldırır... Ööle bişey olsa kesin duyardım... Ah evladım ah... Muhakkak başına bi iş geldi... O kopuk arkadaşları giriyo aklına... Var ya aşşada *Tatü Fikret*... Gelip balkonun önünde ıslık üfürüyo alıp götürüyo oğlanı... Bazen de telefon açıyo, “*Teyte, Tamim evte mi?*” diye... Uğursuz... Laleli’de kuyumcuda çalışıyomuş... Allah bilir Nataşa’ya felan alıştırdı bizimkini... Kız? Mahallede askere giden felan var mı? Silah attılar mı bugün, sakın bizimki serseri bi kurşuna gitmesin...

– Nalburun oğluyulan sarı evin ikizleri, bi de şu Malatyalıların oğlu gitti geçenlerde... Ama şu sızılar “asker uğurlama” konulu bir taciz ateşi açılmadı...

– Kız sen niye biliyosun bakiim askere giden bütün oğlanları ezbere... Şıllığa bak... Bi soru sorduk, Kolordu yazıcısı gibi bütün eratı ezbere saydı... Akli fikri oralarda kaltağın...

– Ay anne, sabah sıfır dört itibarıyla beni uyandırıp azarladığın için sağol! Salak abim muhtemel bi alkol-Nataşa muhabbeti yüzünden gecikti diye ben fırça yiyorum... Hayret bişey ya!

– Sus kız, zati canım burnumda... O *Tatü Fikret* salağı arabayı felan çarptıysa... Sarhoş kafa uçurduysa çocuğu dereye...

– Yok... Tatügilin arabası burda... Bak camdan, şu kırmızı Tempra... Arka camında *Best of The Rest* yazıyo hani...

– Bak, yine ezbere biliyo elin kopuğunun pezevenk arabasını... Cadı...

– Ah! Bu da oldu Tanrım... Şimdiye kadar günün çeşitli saatlerinde ailemin bireylerinden muhtelif darbeler almıştım ama, seher vakti gün ışıırken, anne terliği topuğu... İlerde çocuklarıma anlatacak bi dayak anım daha oldu... Nasıl bilmiyim herifin arabasını yaa?... Nasıl? Dört kapısı ve teybi açık, her gün hoşur hoşur o salak arabasını saatlerce yıkıyo... Yerli yersiz anahtara basıp alarımını öttürüyo... Sementin en gürültücü kazması...

– Sus bidakka... Horoz... Horoz delirdi... Abin kümesin oralarda biyere düştü galiba... Çabuk koş kız içeri alalım oğlanı... Baban horoza kalkıp, çocuğu hırpalamasın... Ah sana şükürler olsun Yarabbim evladımı bize bağışladın... Hüyyy... Hırf... Fidan boylu koçum benim... Hünf... Yüreğim çıkıyo sandım, başına bi iş geldi sandım... Hürk... Şükür... Kescem o horozu da yarın... Oğlumun başı gözü için kescem...

– İşe bak... Oğlu içkiden sapıtıp evin yolunu zor buldu diye, horoz gırtlaklıycak kadın... Senin oğlun kafayı yemişse horozun ne günahı var şimdi... Niye horoza bıçak çekiliyo?

– Konuşma sen... Ana olunca anlarsın evlat yolu gözlemeyi... Git leğeni kap banyodan... Kusuyo galba oğlan... Ana yüreği bu... Leğen nerde?

– Seninki ana yüreğinin ferah olanından... Yavrusunun katilini, cesedini bile bulamayıp mezarlık mezarlık dolaşan var... Kimisi torpilli, Amerikalılar'da “cephe gerisi moral tatili” yaparken, yavrusu mayına basan asker analarının “dursam” diye bakan acılı yüreği var... Seninki horoza eziyet, gözyaşına zaiyat...

– Kız gel tutsana şu abinin başını... Baban görmeden içeri taşıyalım... Kız! Sıdika... Niye açtın kümesin kapısını... Horoz kaçacak...

– Kışt... Kışt... Git... Gitsene... Kaç buralardan...

– Hii aman Allahım... Ben de kim bu, kapının ziline tecavüz eden diyodum... Şetaret Hala... Ay gözlerime inanamıyorum, gel bi öpiim kız... Sen buraların yolunu bilir miydin, tee Sinoplar'dan...

– Gız çabık, durmayalım gapının önüde, takip edilya olabilirin, geç içeri...

– Peki peki... Nooldu kız hala, uranyum kaçakçılığı işine filan mı karıştın, niye takip ediyolar seni... lhihi... Şuna bak sapsarı...

– Enişdemgilden geçdim... Gudurdu... Evde uşak devşek herkeşi dövyoduu... Atladım otobüse geçdim... Belki peşimden gelmişdü...

– Aman iyi etmişin, hep biz mi sana kaçıcaz... Evin adamları kudurmasa kaçıp birbirimizi görebileceğimiz yok... Annemgille ben de, ne zamandır babam bize girişse de, bunalım geçirip Sinop'a kaçsak diyoduk... Malum senin abin de pek hırlı bir insan diil...

– İşte mi abimgil?

– Hı... Babam işte, annem de halk ekmek almaya çıktıy-

dı... Kuyruktadır, birazdan gelir... Eee hala, otur şööle bi so-
banın kenarına, yağmur yemiş kedi yavrusu gibi tir tir titri-
yosun...

– Enik deme halaya...

– Lafın gelişi canım... Hadi korkma, geç otur şööle, bula-
maz eniştem burayı... En son geldiğinde zil zurna, teyyare
gibiymiş... Aklında tutamamıştır... Eğer bulup da evi kuşatır-
sa, ikimiz birlikte Çankırı'daki Zehra Teyzemlere kaçarız...

– Nereye gidyan Zeerra Deezeneye... O Çankırı'da diilki-
ne... Bizdeydi, Sinop'ta... Gayınbubası odunlan üstüne yü-
rümüş, kaçıp yanıma geldiymiş... Can gorkusuna oncaaza da
haber veremediğim...

– Aaa... Manyak mı o Zehra Teyzem'in kayınbabası da...
73 yaşında herif, hâlâ gelinine odun sallama peşinde... Can
çıkır huy çıkmaz işte... Karısı da “Hacca gidiyorum” diye
çıkıp evden kaçtıydı... Kız, vallahi başka çaresi yok.. Bizim
sülalenin bütün karıları hep beraber Pasifik'te bi adaya ka-
cıcaz... Amazonlar gibi yaşarsınız orda...

– Amazon deme halaya...

– Hihihi... Diyim kız... Amazon Şetaret... Maço erkeklerin
korkulu rüyası... Hala, hadi gül biraz be... Eniştem en geç
bir ay içinde sakinleşir, barışırsınız... Yok olmadı, hakaten
gideriz Pasifiğe... Hem sıcaktır oralar şimdi... Bi düşünsene;
karışan yok, görüşen yok... Annem, Zehra Teyzem, sen ada-
yı tığ işi dantele boğarsınız... Ben de balık felan avlarım...
Kız hala, sen ağlıyorsun...

– Hüüü... Açtı şimdi... Gaanını doyurmayı beceremez
o... Yımırta gırmayı bile bilmez...

– Kim... Kim o kabiliyetsiz?

– Enişdengil... Çarşıdaki lokantalaada yimek yir belki...
Biyol da rakı içee oralaada... Zarhoş olup gabının önüne
düşü düşü verüü... Galdıran eden bulunmaz... Hasda oluu
hep... Böhür böhür öksüyodu zaaten... Hüüü...

– Aaa, ağlama ama hala... Sen de bi tuhaf kadınsın haa... Hem adamın elinden canını kurtarıp zor kaçmışsın buralara, hem de onun için salya sümük ağlıyorsun... Bırak Allahı-
nı seversen özlesin, biraz burnu sürtülsün sarhoş herifin...

– Zarhoş deme enişdeye! Hüüü... Hırf...

– İyi iyi... Ağlama sen... Melaike eniştem benim...

– Melaike tabiy hüüü... Hüüü... Gırkiki yıllık adamım o benim... Bunları ne anlıycan sen, bacak kadar bok...

– Çok zarıfsın hala... Tee Sinop’tan kalkıp, bana “bok” demek için gelmen çok ince bir davranış... Bravo yani... Ne diyim sana bilmem ki...

– Bişey deme halaya... Sana mı galdı bana bişey demek... Velet! Elime doğdun sen benim... Çişli bezlerini yıkadım... Hüüü...

– Ay vallahi özür dilerim, bilerek şeeetmemişimdir... Tutamıyodum heralde, malum, bebeklik hali...

– Hırf... Gidecin ben... Gaçta kız Sinop’a ilk otobüs, bindürvee beni...

– Tamam anlaşıldı... Sen Sinop’a ben Pasifiğe... Dur üstüme bişey giyyim...

Sinop'tan Yine Halam Geldi...

– Hii... Aman Allahım... Yine Şetaret Halam... Sanki ben bu anı daha önce yaşamıştım... Dejavu oldu...

– Viy...

– E, ben seni kendi ellerimle bindirdim Sinop otobüsüne, yanlış mı olmuş... Viy dediğine göre, Fransa'ya filan gittin heralde?..

– Viy başıma gelen... Keşke dönmez olaydım, keşke eniş-dengil sakinleşinceye kadar İstanbul'da galaydım... Adamın gudurukluğu geçmemiş... Sinop il sınırında pusu gürmuş, “seni buraya guyma, madem iki tokat yidin deye evden kaçıp İstanbullara gittin, dönme gaari” dedi...

– Dedik sana, adam sakinleşsin, iki gün bizde kal, sonra dön dedik... Laf dinleyen kim... Hadi üzölme geç içeri... Hallolur her şey... Olmazsa babamla annem gidip Sinop'a kabul edebilmen için eniştem nezdinde diplomatik girişimlerde bulunur...

– Deniz yoluynan giriş yapsam, farkına varırmıy ki? Vapura binerin, gece gumdan doğru sessüz sessüz eve gidee, çoluğu çocuğu görürün... Bi tencere yemek bişürü geri dönerin...

– SAS komandosu Şetaret, Sinop kıyılarında acımasız kocasına karşı... Hala kız, bırak allasen anfibik kara çıkartması hayalleri kurmayı, hele bi ortalık yatışsın... Eniştemde bu sinir varken; seni hava indirme tugayı, bir operasyonla Sinop’a atsa bile, herif geri püskürtür...

– Püsgürtsün vaasın, gocam benim... Garı goca arasına hava indirme tugayı bile girmez...

– Bak hâlâ akıllanıyo mu? Madem ööle kaçmasaydın...

– Ecük vursaydı geçmazdım, fazladan vurdu... Gençken çürüyüp geçyaadu, şindik dayanameyan gaari... Çok yumruk aldım... Bana bag gız Sıdika; şorda iki tencere yemek bişüsek, senin şu hava indüme tugayı atuverüümüy ki bizim evin üstüne... Laylon torbaya gat gat sararuz soğumaz da hem...

– Aman bırak hala yaa... Doyurur kendisini onlar... İki tencere yemek için Erhaç Hava Üssü’nden jet kaldırdığımıza değmez... Gidip bi lokantaya yesinler işte sana ne? Hem sen anlat bakalım, nooldu da kızdı bu kadar eniştem?

– Acur turşusu... Akşam zofrada rakı içyaduu... Acur turşusu istedi... Ben de, bu gış gurmayı unutmuş muyun sana... İlkten masayı devürdü...

– Aman, taş yesin öküz, oncacık şey için...

– Ben de ööle homurdandıydım, duymuş... Tilki gibi işitiye ne desen... Saçımı gapıp yere yuvalayıveedi... Büyük gız “etme buba” diye araya girdi, onu da döğdü... Oğlana odunla vurdu, kediyi sobaya atmaya galkıştı...

• – Ay iyi ki olay yerinde diilmişim... Sinop’ta şiddet kol gezmiş resmen... Bikere de babam bizi *turnusol kağıdı yüzünden* sıradan geçirdiydi... Bulmaca çözüyordu sordu, ben de “turnusol” dedim, karelere sığdıramadı, “yalan yanlış konuşup sıctın bulmacanın içine” diye bağırıldı... Annem; “oncacık şey için kıza bağırma bey” dedi... Sonrasını hatırlamıyorum... O zaman bana *turnusol kağıdı yüzünden* da-

yak yemek tuhaf gelmişti ama, acur turşusu da aynı saçmalıkta... Genetik bişey heralde... Naapıyosun kız sen hala, yine niye giydin mantonu...

– Gidecin ben... Teslim olacın... Sinop benim vatanım...

– Manyaklaşma hala yaa...

– Adam haklı, ben her gış üç gavanoz açur turşusu guryodum... Gabahat bende gadınlık görevimi yerine getiremedim... Ben bi hiçyin...

– Otur şuraya hala delirtme insanı... Mazoşist misin ne-sin... Dayak istiyosan akşama babamdan rica ederiz, bizle birlikte seni de sıraya alır... Hem onun için de değışiklik olur, ne zamandır kızkardeş dövmemiştir... Hala kız şana diyorum... Bak yine geri dönüceksin ama...

– Ben bir hiçyin... Hiç...

– Tamam bidakka geliyoruz, açcaz kapıyı... A.aa manyağın teki resmen zili yırtıyo... Bidakka açıyorum, rica edicem kapıyı cırmaklamayın... Ay kapı yıkılacak... Töbe Yarabbi... Ayının biri kış uykusundan çişe kalktı, dönüşte mağarasını bulamadı, karıştırıp bizim kapıyı zorluyo heralde... Hıh... Açtık işte... Nooluyo? Kimsin. İz... Hii... Şetaret Halamın beyi... Ziya Eniştem... Biz seni Sinop'ta biliyoduk enişte?...

– Nerde O? Vuracın... Vurmaya geldim...

– Hoş geldin... Şö... Geç şöle içeri...

– Yok... Ben halanı vuryun hemen gidecin... Goca ocağını bırakıp İstanbul'a kaçan gadını yaşatman ben, öldürecin...

– Enişte kız, kıyamazsın sen halama, uyduruyosun... Hem tabancan bile yok...

– Boğuveerün... Boynunu burarın... Dabanca ne lazım?...

– Ayp oluyo ama enişte... Zaten kadını Sinop il sınırları içersinde hırpalamışsın, korkudan buraya kaçmış... Yakışıyo mu sana?

– Sus gız, seni de boğuveerün... Gaçmasaydı halangil de... Ya da daha münasip bi ilimize gaçsaydı... Yozgat'a mesela...

Ama İstanbul'a kaçan kadın kötü yola düşmüş sayılır... Burada Japonlara bilen tecavüz ediyollar... Gastalar yazıyaa...

– İyi de kadın yabancı biyere kaçmadı ki? Kendine Japon turist süsü verip, başka bi muhite kaçsaydı kendince haklı olabilirdin... Ama abisinin evine sığındı...

– Esasen O'nu vurmak abisiyle düşee zaten... Namısını demizlesin... Mal bozuk çıktı...

– Mal deme halaya!

– Esasen bubangilin seni de biraz dövmesi lazım... Dilin pek uzun...

– Enişte, sen en iyisi git... Yoksa beş rialiti şovluk malzeme çıkıcak şu evde... Sinop Terminatörü noolucak...

– Halangil teslim olusa hiçbirinizin gılına zarar gelmez... Hey Şetaret çık ortayaa, hey bebeg, kaçamazsın gaari... Sana deyan duyuyomun, hu huuğ... Bilyan, orda bi yerdesin bebeg...

– Boşuna nefes tüketiyosun meen... Şetaret Halam şu anda Bolu Dağları'nda kardan adam yapıyo... Aslında Sinop'a dönüyodu ama, tipi yüzünden yol tıkanmış... Heralde Bolu'dadır şimdi...

* * *

– Hüyyf... Hüff! İçim daralya gayınçoğğ... lyps... Şet... Şetaret... Gızgardaşın deya söölemeyan... O.. O benim gahrımı çok çitti... Çok çekti... Çocüüleri büyüttü... Evi çitti çevirdii, bağa baaçaya goşduu... Ama... Ama ben... Ama ben alçag bi adamyn gayınçoo... Ağneyamun? Kötüyün ben gayınço... Bilemayan Şetaret'in gıymetini... lyps... Gayınçoo?

– Babam sızıp yattı enişte... Çok içtiniz sabah işe gitçek o... Hadi sen de ufak ufak...

– Şit... Şeta... Reet... İçim yanyaaaaa... Hüyf...

– Lan alayı manyak bu adamların... Senede üç kere halam

buraya kaçar, ardından eniştem gelir... İlkten “vuracın” der, sonra içip içip ağlar... Sonra annem Sinop’a kaçar, babam gider oraya, salya sümük geri dönerler... Niye döversiniz, niye ağlarsınız? Niye insanca olmaz şu işler... Dünya böyle bişey mi peki... Ertesi gün benim beyim de mi aynen... Nasıl yani?

– Sıdık ağ, “zavallı” de enişdeye...

– Niye ööle diyim enişte maşallah ayı gibi adamsın...

– Zavallı de enişteye dedim...

– Sen şimdi uyu, kalkar kalkmaz “günaydın” yerine “zavallı” derim söz bak...

– Sıdık ağ? Zavallı dedin mi enişdeye hiyyps... Hıı?

– Heee... Dedim dedim... Anne, hadi sırtlan şu herifi yatırılım, sızdı..

– Zavallı de lan...

– Ay tamam... Zavallısın sen enişte...

Canlı Bağlantı

– Evvet, evet şu anda saatlerimiz 12.08 Nazenin’in dilek kukusu ay pardon kuku dedim dilek kutusu programındasınız... Sakkın ayrılmıyosunuz, birazdan hoş bi parça gelecek... İhihi... Bu arada yönetmen arkadaşım Salih, Cicoş’u gösteriyo, Cicoş mor burunlu ponpon bi ayı... Cicoş ve ben hepinizi çok ama çok seviyoruz, burdan hepinize koccaman bi öpücük yolluyorum... Bu arada bi telefonum var hemen onu alıyoruz... Al-loo...

– Alo...

– Alo, evet kimle görüşüyorum?...

– Sıdika Saka, ay çok heyecanlıyım... 1974’den beri arıyorum şimdi düştü...

– Ne kadar güzel... Eee, kaç yaşındayız Sıdika...

– Yirmi mi mi mi...

– Televizyonun sesini kısabilir miyiz, eko yapıyo... Evli miyiz Sıdika?

– Hayır ev kızınız...

– Bu arada yönetmenim Yusuf, Cicoş’un papilerini gösteriyo... Burdan kocaman öpüyorum sizi, bu arada bi kaç da

faksım var, hemen okıyım... Sinop'tan Cemil... Diyor ki, Nazenin, dilek kutusu programı iple çekiyoruz, adeta bir Nazeninkolik olduk... O pembe tişört sana çok açmış... Mersi diyorum, burdan Kars Arpaçay'a koccaman bir öpücük yolluyorum...

– Ay alo... Nanzenir hanım, karışmak gibi olmasın ama; arkadaş, yani Cemil olan... Sinop'tan fax çekmiş, siz niye Kars'a öpücük yolladınız, bi yanlış anlaşma oldu galiba...

– Evvet... Saatlerimiz 12.10'u gösteriyor... Sakkın diyorum, sakkın ayrılmıyorsunuz, birazdan Naşide'den bi parça gelecek... Kime çalışıyoruz bu parçayı... Sinop'tan Sıdık'a ya bi de Kars'tan Cemil işedi, pardon istedi ihihi... Bu arada bi faksım var... Cemil'den geliyor... Cemil'i artık tanıyorsunuz... Cemil diyor ki, “Kars nerden çıktı” diyor. Söz sana Cemil'cim “Kars nerden çıktı” adlı parçayı sana çalıcım, ama önce Sıdık'yla sohbetimize devam edelim... Al-loo?

– Çok afedersin anacım ama, kafan karışmış senin... Otomatikten konuşuyosun, acayip şeyler söylüyorsun... Bence sen git o dilek kukunu bi doktora göster... Yazık sana, ağzından çıkanı kulağın duymuyo...

– Söz, yönetmenimden rica edicem, o parçayı listemize alıcız... Bu arada bi faksım var, evvet Cemil çekmiş... Cemil, kocaman bi kalp çizmiş, bakın kameraya doğru gösteriyim... Ben sana burdan kocaman bi öpücük yolluyorum Cemil... Birazdan sıradaki parçayı Sıdık ve sevgilisi Cemil için çalıcım...

– Alo, üstüme iyilik sağlık, kim kimin sevgilisi... Nazenin hanım yanlış oldu, lütfen düzeltelim... Namusum mevzubahis, Cemil diye birini tanımıyorum ben... Babam beni parçalara böler...

– Umay Umay'ın karelere böl beni adlı parçasını biraz önce çaldık, ama soona söz yine çalarız... Burdan kocaman bi öpücü...

– Kamerayı yalayıp durma, beni dinle be kadın... Şu Cemil ve sevgilisi lafını düzelt... Babam duyucak, mahallede laf çıkıcak... Cemil Bey, istirahat ederim, bari şu kariya siz bi faks çekin... İzah edin...

– Bu arada bi faksım var... Cemil'den yine şirin bi miki çizmiş... Diyor ki “Sıdika kim tanımam etmem” diyor... Ne şirin bi miki...

– Cemil kardeş, rica edicem, miki çizmeden izah etmeye çalışın, kadının dikkati dağılıyo...

– Bu arada bi faksım daha var... Nüvit şirin bi sürahi çizmiş, çekiç te olabilir... Evet bu şirin bi çekiç... Birazdan sıradaki parçaya geçicem, ancak daha önce bi telefonum var onu aliyim... Al-looğ... Kimle görüşüyorum...

– Sıdikağğ... Sıdika... Telefonu kapamadık ki...

– Ne enteresan demin de Sıdika diye biri aramıştı... Burdan kocaman bi öpücük yollu...

– Sus iki saniye beni dinle laan! Yazık be! Elleri kolları vidalı bebeklere dönmüşünüz... Robot gibi, karşınızdakini dinlemeden hep aynı lafları tekrar ediyosunuz... Uçuşan görüntüler, sahte şirinlikler, yalan sevgiler, soğuk öpücükler... Eşeklik bende, yalnızlığım başıma vurdu, telefon açtım, ama siz benden daha yalnızsınız...

– Teşekkürler ediyoruz... Bu arada bi faksım var Sinan çok şirin bi şiir yazmış... “Beklenen gün gelicekse çekilen çile kutsaldır” diyo, doğru bi laf... Şimdi bi telefon alıyoruz... Alloğ... Kimle görüşüyorum...

– Sıdikaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

– Çok enteresan... Bu üç oluyo bugün...

– Aaa... İmposibil kız anne... Türk solu birleşiyö... Balık kavağa çıktı resmen... İnanasım gelmiyö, SHP ile CHP barışmış... Kıyamet alameti billahi... Hecüc'te Mecüc de çıkıcak, az kaldı... Nası geldi acaba, bunlar bi araya... Tabi, bak-tılar seçimde barajı aşamıycaklar... Korku boku Tıseloniki... Hihihi. Uzlaştı babalar... Konsensüs, gözlerin koşussun... İnanılmaz... Hihihi...

– Sus kız! Dişçi gırgırı gibi oyma beynimi vır vır vır... Konuştuğu da laf olsa... Türk solu birleşmişmiş. İki gün sonra, yine küser o herifler...

– Ay anne senin gibisine “ağzını hayıra aç, dötünü bayıra aç” denilir... Şomluk yapma... Yazık şu ülkeye, sosyal demokrasi de lazım... Belki barışık kalırlar, Ecevitgil de şeder... Hem küslük muhabbeti arttırır... Araya yıllar girdi, özlemişlerdir birbirlerini... İkinci balayına çıkarlar...

– Hıı... Martta da yavrularlar sana... Sütten kesilince benekli olanını biz besleriz... Manyak manyak konuşmasana kız... Sen çok ciddiye aldın bu nikah işini... Utanmasa Karayalçın'a nikah hediyesi çeyrek altın takalım diycek...

– Valla altını bilmem de, üçü bir araya gelsin, birleşme hediyesi hepsine birer kazak örerim şahsen... Tek parti olsunlar, tek çatı altında buluşsunlar, gider partiyi dip köşe, siler süpürürüm... Rahşan Abla'ya çay demlerim, günde üç kap sıcak yemeklerini de eksik etmem... Bir ev kızı olarak, Türk Solu'nun birleşmesi için, elimden başka bişey de gelmez zaten...

– Hasbinallah beniivvekil! Ya Rabbül alemin, şen şu karının aklına mukayyet ol... Lan, normal ev kızları gibi Mustafa Sandal'a kazak örmeyi düşünsene sen! Hem, sana ne elalemin parti nikahından filan... Sen kendi nikahına bak... Bu kafayla, bu çeneyle kim alıcak seni... Madem aklın bu işlere çalışıyo, Nur Sürer filan gibi, eski solcu, biti kanlanmış birini bulabilsen baari...

– Dalga geçme kız anne! Sosyal Demokrasi birleşmezse şurdan şuraya evlenmem... İnsan hakları, sosyal denge, demokratikleşme; iş takipçisi şişko mebuslarla, takıyyeci hokkabazlara kalırsa, çocuk filan doğurmam ben bu ülkeye... Benim nikahım demokratikleşmeyle eş zamanlı olarak gündeme gelebilir... Bu böyle biline anne!

– Anne deme anneye!

– Nası yani?..

– Benim senin gibi kızım yok... Yüz kere söyledim, bööle abuk subuk şeylere kafa yoracağına, insan gibi evinin kızı ol, kısmetini bekle diye... Ellerin kızları, misler gibi çeyizler düzsün, askerliğini yapmış bi esnaf oğlu bulup birer buçuk yaş arayla gürbüz gürbüz torunlar doğursun, akranlarıyla günler tertib etsin, saadet içinde sıcacık yuvasında Türksat 1-B'den aktarılan Tivi yayınlarını izlesin, bizimkisi çeneye kuvvet, dünyayla kafasını bozmuş evde kuruyup gitsin... O salaklar adam olsalar bir araya çoktan gelirlerdi... Barışmışlarmış, güliim bari... Bayram geçtikten sonra kınayı götlerine yaksınlar... Yaşım elli oluyor, ahir ömrümde bir araya ge-

lip de bi iş tuttuklarını görmedim onların... Sen gibi, çene-ye kuvvet...

– İşte biz de şey olsun diye anne...

– Seninle konuşan yok... Küs... Yıkıl karşımdan...

* * *

– Sıdıkaağ... Benim eşoftmanlar nerde kız? Hani yıkıy-çaktınız...

– Safiyanım’a sor abi, en son o yıkıyordu...

– Niye anneme Safiyanım diyosun kız?

– Kadın küstü bana on gündür konuşmuyoruz. Kendisi-ne şeyi de sor, akşama dolma mı yapılıcakmış, yoğurt lazım mıymış?

– Hişt Samim, oğlum, Sıdık denilen o kıza sööler misin, eşoftmanların yerini ben bilmiyorum en son o ütölüyodu... Ayrıyetten akşama babası fasülye pilav istedi...

– Abi sor bakiim Safiye Hanım’a, yanına ayva komposto-su olucak mıymış?

– Manyak mısınız kızım siz?

– Safiye Hanım başlattı... Sosyal demokratlar barıştı diye küstük...

– Samim, sööle o kıza yırtarım ağzını... Ben başlatmadım, kendisi kaşındı...

– Ama anne önce...

– Anne deme anneye!

Çığlık Çığlığa...

– Ciyyaaaaaaaaaak! Ciyyaak! Ciy ciyciyyaak!

– Sıdikağ, yavrum nooldu? Evladım, anasının kuzusu, vuruldun mu, hamile misin, bi problemin mi var, fare felan mı gördün? Ne maksatla bağırıyorsun, yoksa eve Yunan Provakötürü mü girdi... Yanıtlı anneyi... Şu haline bak, suratcaazın kıpkırmızı olmuş, boynundan damar fırlıyo... İyi misin evladım... Ay, ay ben de fena oluyorum...

– Fena filan olma anne, yok bişi... Stres atmak için baarıyorum... Üstümdeki gerilimi atmam lazım... Bünyeye zarar...

– Yırtarım o bünyeni senin!.. Ben de bişey oldu sandım... Meğer karı sitres narası atıyomuş... Korkudan küçük tansiyonum 12 oldu...

– Ciyyaaak... Ciyyaaak... Hiya... Ay anne bağırırken bakıp durmasana, afedersin öküz sirene bakar gibi... Söyledik işte, yok bişi... Stres atmak için, öölesine baarıyorum...

– Evladım, seninki bünye de bizimkisi balkabağı mı? Öz kızım etinden et koparılıyomuş gibi hay hay haykırıyoken ben naapiim istiyosun... Briket mi bu? Ana kalbi... Ben de

sitres oluyorum, büyük tansiyonum 23'e fırladı...

– İyi... Sen de bağır o zaman... Valla bak çok iyi geliyo... Bizim gibiler için başka çare yok zaten... Sitres atmak için 20 günlüğüne kaçıcak bi devremülkümüz, dağ evimiz, evimizde jakuzili havuzumuz, mini saunamız, masörümüz olmadığına göre... Şimdiye kadar gastelerden görüp aldığımız, paraya tuzak; sitres bileziği, cep masörü, sitres minderi, gerilim misketi, sakinleştiren votka, okşayan astar, yatıştıran tokaları filan deneyip havamızı aldığımıza göre!... Ciyaaaaaaak...

– Niyeymiş... Akvaryum var ya lan ağzına zıçtığımin evinde... Namkör! Bak da sakinleş...

– Aman o balık da problemlili... Gerilip gerilip akvaryumun camına kafa atıyo... Sitres şehirdeki bütün mahlukatı harab ediyö zaten... Kirlilik, gürültü, cinnet... Elin balığı senden benden önce yemiş kafayı... Nâlangil evde ipek böceği besleyip, amatör kozacılık yapıyodu... Onun böcekleri bile manyaklaşmış... Kozaların içini ipek yerine sümükle dolduruyolarmış... *“İpek felan kalmadı, filit sıkıcam bu hayvanların üstüne, o olucak”* diyo Nâlan... Ciyaaaak... Ciyaaaaaaak... Ciy!

– Kız yapma, sinirini hoplatma insanın, yeter! Küçük tansiyonum büyük oldu, şekerim felan fırladı, kulağım çın çın ötüyo, içerlerim şişti... Aslında ben anladım senin derdini... Hepsi numara... Birazdan *“Şööle bi parka doğru çıkıyım, iki yeşillik görüp hava alıyım, sakinliyorum”* diyceksin... Bütün ciyaklamaların parka gidip oğlanlarla kesişmek için...

– Hahahayt... Ben manyak mıyım o parka gidip *“mağdu-re”* olucam... Oralarda ya şehit olursun ya şahit... Daha gidip bi banka ilişir ilişmez at hırsız kılıkli bi herif ensende bitip *“Çay alır mıyız apla”* diyo... Mecbursun... İki tane boktan plastik sandalye atmış, *“aile çay bahçası”* yapmış he-

rif oraya... Karbonatlı zıkkım gibi çaya yüzbin lira para istiy-
yo... İtiraz edersen ağzını oracıkta yırtıcak... Yazık, oğlanın
biri “Yüzbin liraya çay mı olur” diyecek oldu; “*Artis misin lan
sen*” diyip bi giriştiler çocuğa... Daha o şoku üstümden at-
madan; kokoreççi kağıthelvacıyı bıçakla kovaladı... Yer kav-
gasıymış... Derken, arabasının bagajını açmış, bagajda sofra
kurup mangal yapan adamlardan ikisi “*ne bakıyon lan*” kav-
gası yaptılar... Biri öbürünün kulağına köz halinde mangal
kömürü yaptırdı... Hıh... Parka gitmek isteyen kim... Hay-
vanat bahçesi sırtlan kafesi bile daha dingin ve sakinleştirir-
cidir... Bize haram lan bu şehir... Her sokağı cinnetmekan
bir adliye koridoru, herkes sevgisiz, herkes birbirine prova-
katör... Ciyaaaaaaaaaaaaak... Ciyak...

– Ciyaaaak!

– Ciyaaaaak... Hiaaa...

– Ciyak...

– Al sana! İffet düşmanı, al şunu da... Kahretsin cephanem bitti... Sıdıkagğ! Koş kız terlik getir... Linç... Linç... Sıdıkagğ... Piçak getir, örgü şişimi ver ordan, kıstırdım mel'unu... Çabuk kız, çabuk infaz ediyim şuracıkta bu it kediye...

– Delirme anne ya! Mübarek günde kedi şişleyip de ne geçicek eline?

– Bı... Bırak, çıkıl, çekil kenara... Geberticem, hukuk sistemine güvenmiyorum; cezasız kalır şimdi bu kedi... Al işte!... Kaçtı... Hep senin yüzünden Cmok kılıklı karı; tam kediye kıstırmıştım, lafa tuttun, kaçırdım ırz düşmanını... İt kedi... Benim minnacık kedim Topik'e uygunsuz şeyler yapıyordu serseri... Sahipsiz mi sandın lan seen Topiğin ırzını... Hiaa!

– Sakinleş rica edicem anne! Farkındaysan mart ayına giriyoruz... Kedi milleti bu mevsimde çiftleşir, tabiat kanunu... Topiğin annesiyle babası da bi mart ayında çiftleşmediler mi sanki? Kızımızın özel hayatına şiş ve terlikle müdahale etme... Topik, geh kızım, geh pisipisi... Yazık bu

hayvanı da korkuttun... Gel kızım sen, korkına... Topiik, gel pisi, korkma ama; enişte kedi yine gelir oynarsınız...

– Hele bi gelsin!... Oyarım o enişte kediyi de bu orostopiği de... Asıl bunda zaten suç... Ev kedisi dediğin, kırar patisini oturur mırmır sobanın dibinde... Ama bizim Topik Hanım kudurdu, mart geldi diye duvarlara sürtünüyo mende-bur...

– Saçmalama anne, bütün organizmalarda üremeye bağlı bi cinsel içgüdü var... Psikanalizin babası Fröyd’e göre libido..

– Fröyd deme anneye... Fröydgilin kedisi orosbu diye, cümle mahlukat keranede mi çalışıcak? Bi de adama psikonizin babası diyosun... Ööle baba olmaz olsun... İnsan evvela kendi evladını düşünür de ööle konuşur...

– Tamam tamam... Anlaşıldı; gereksiz konuşmayalım anne... Şimdilik kedimizin iffetini koruduk... İstersen mes’uliyet sahibi bi aile olarak saka kuşumuz Cicirik’in de ırzını bi kontrol edelim... Gerçi kafesten dışarı çıktığını pek görmedim ama... Hihihhi... Kuş ırzı bu, mühim mesele... Alakadar olmazsak cemiyet içinden çürür...

– Bişey olmaz... Biz bu kediyi de kuşun iffeti için besliyoruz zaten... Sıkıysa bi kafesten çıksın, kedi kuşu akabinde yir atar...

– Vahşetengiz... Bana kalırsa siz hiçbirimizi beslemeyin; bigün kedi, kuş ve ben evden kaçıcaz... Sahi, beni neden besliyorsunuz anne?..

– Dedikodu olmasın diye... Seni ondan yaptık...

– Nası kodu, ne yani? Anlamadım kız...

– Uzun hikâye... Baban asker dönüşü iş ararken evlenmekte geçikince köyde “*Herif tohuma kaçıyo, hâlâ evlenmediğine göre bi sakatlığı var*” dedikodusu çıkmış... Ben de genç kızken zırt pırt bayılırdım... “*Kızı cin tutmuş, cinler prensi nikah kıymış, bayılıp bayılıp kızın koynuna giriyo*”

şaiyası alıp yürüdüydü, cehalet işte... Köyde dedikodu büyümesin diye babalarımız bizi evlendirdi... Sonra köylü “niye hemen çocuk yapmadılar; birinden biri kısır galiba” diye dedikodu çıkardı... Biz de abini yaptık... Daha sonra bigün işyerinde babanı vakum makinası kaptı, beş ay hastanede yattı... Etraftan “Bitti adam, daha çocuğu filan olmaz; gencecik karısı bahtına küşşün, yarım kocayla” lafını çıkarttılar... Laf büyümesin diye baban iyileşir iyileşmez seni yaptık...

– Ay ne fena... Demek ki ben hayatta “dedikodu olmasın” diye bulunuyorum... Peki siz niye hep onlara göre şeettiniz... Yani işin doğrusunu biliyoken... Hiç mi kendinize güvenip hayatınızı ona göre... Ne biliyim yani...

– Bırakırlar mı lan insanı... Manyak babaannen “Bu karı kısır” diye, babana “kuma getir, analığı mı helal etmem” dedi... Komşunun kocası Sarı Mıstafa “Gocan ikdidarsızımış, çocuk yabamiymişsiyiz” diye bana bıyık burmaya başladı... Cehalet işte... Sarı Mustafa’nın karısı günahsız yere “Kocanın aklına girip yıvamı yıkıcan” diye baltayla üstüme yürüdü... O vakitler rialiti şovlar yoktu da kışkırp intahar cina yet filan olmadan yırttık... Hey gidi hey... Sen de ananı durduk yere delirdi sanıyosun... Zorla oynattırırlar insana işte... Hayatın boyu senin pipinle kukunla poponla uğraşıp aralıksız hikâyeler anlatırlar, sonra üşütüp kedinin ırzına takarsın kafayı işte... Elimde diil... Pisst... Bak yine geldi... Bu kedi burdan sağ çıkmayacaak... Linç... Linç... Vurun... Vuralım... Pist... Asacam...

– Anne...

– Yağhurgan...

– Anne...

– Tırtırlı piçak...

- Alo... Buyrun...
- İmini... Hım...
- Alo... Alo dedik... Kardeş, Papua Yenigine'den gelip çevirmeninizi mi kaybettiniz? Anlamlı bi ses çıkarmanız mümkün mü acaba... Alo?
-
- Son alo...
-
- Bak canım kardeşim, bizim evin telefon sapığı kadrosu dolu zaten... Ses çıkarmadan kapatan, inilleyen, isterik bi şekilde ahizeyi yalayan... Her türlü var... O yüzden sen saat başı bu numarayı aramaktan vazgeç... Numaranı bırak, sapık kadromuzda bi boşalma olursa biz seni ararız... Kapatıyorum...

* * *

- Alo... Alo... Buyrun...
-

– A.. aa... Tamam, hapı yuttuk... Dadandı manyak... Anacım, bak yine söylüyorum... Sana bu numaradan hayır yok... Sen en iyisi internet aracılığıyla dünyaya felan açıl... Yerküreyi taciz et... Rahatlarsın... Ama dur, ben şimdi seni konuşturmasını bilirim... Birazdan bülbül gibi şakıycan... Kulaklarını aç da iyi dinle... Avrupaağ, Avrupaağ, duy seşimizii, iştaa bu Türk'ün ayak seslerieee... Türkiya adamın nırını nı nı...

– Ölmeğaaa ölmeğaa ölmeğaa keldik... Türkiyağ adamın...

– Hâha biliyodum... Gale yana geldin... Milli birlik ve beraberlik gazı, İsviçre galibiyeti atmosferi... En sessiz telefon sapığını bile dillendirir... Nası duydum ama sesini... Ayıp ayıp kocaman adamsın, yakışıyo mu sana elalemin telefonlarını dakkada bir zar zar çaldırıp rahatsız etmek... Üstelik sesin de yabancı diil sanki... Du bi dakka çıkarıcam...

– Sıdı... Sıdık... Benim... Ben Kenar...

– Hii başıma gelen... Herif yaratık filmi gibi... Durup durup yeniden çıkıyo... Kenar 3... Hani sen beni bidaha aramıyaktın lan?

– Önüne geçemiyorum Sıdık... Hınıhhh... Yani, nası desem... Bahar geldi ya... Ben... Ben bi tuhaf oldum... Soona Magnum reklamları da yeniden başladı... Onun da etkisi var tabi...

– Sus! Sus bak kötü konuşucam, eşşoğlueşkenar! Sessiz kalsan daha iyiydi... Seni konuşturanda kabahat...

– Aslında var ya... Ben niye sessiz kalıyodum biliyo musun? Telefon çalıyordu sen açıyodun ya... Şimdi bendeki cep telefonu... Sen konuşmaya başlayınca, ben onu pantolon cebime koyuyom, acayip oluyo... Kızmadın di mi?

– Ciyaaak! Nerdesin sen lan? Çabuk koordinatlarını bildir, gelip seni parça parça edicem...

– İyi olur tabi... Sen Şerin Ston'muşun ben Maykıl Daglıs

mışım... Biyere kadar parçala tabi... GÜDÜ şeysi... GÜT beni...

– Bak hâlâ ne diyo... Lan FBI gibi çalışırız, dakkasına kalmaz babam, abim, ben bir olup yerini buluruz! O cep telefonun var ya, içinde biyerlerde çalar sonra, yuttururuz alimallah!

– Öh... Sen yanlış anladınız... O kadar büyütücek bişey yok... Ben telefonu cebime koyuyorum ama, orda cep üniversitesi var... Sen, bi nevi cep üniversitesinde konferans veriyosun... Ööle toplanmışlar üniversiteye; sen mikrofona konuşuyosun...

– Yazık lan sana! Zavallı Kenar... Doğru, telefonu pantolonun cebine koy sen! Beynin oralarında biyerde gelişmiş zaten... Sen de biliyosun di mi, çarem yok... Şimdi olup biteni babama anlatsam, bişekilde yine ben dayak yerim... Mahalle birbirine girer, adım çıkar... Senin elinin kiri; dayacağını yer, sıyırsın... Olan hep bana olur... Belki de “olayı kapatmak” için beni apar topar tanımadığım bi salakla evlendirip dedikoduların önüne geçmek isterler... Oysa, bahar sadece senin gibi aylara gelmiyo... Bugün bir mayıs, erik ağacının gelin olduğu gün... Benim de içim içime sığmıyordu... Ama sen gözü dönük manyak telefonlarınla, yaşamın bana her vakit çektiği numarayı düşürdün aklıma, bahar sevincimin içine ettin... Yazık... Alo?

–

– Ciyaaaak! Yine telefonu donuna atmış it!

- Alo... Sıdika... Sıdıkam... Alo?
- Hii? Kenar! Düüüt... Düüüüt... Düüüüüüt... Sayın abo-nemiz bu bir meşgul düdüğüdür... Düüt... Düüt...
- Ne güzel “Düüt” diyosun Sıdika... “Üüü” yaparken o dudakların kimbilir ne güzel oluyodur şimdi...
- Avv! Sapık! Lan Kenar, yettin artık sen haa... Annem babam ölsün gidip savcılığa başvurucam bak... Savcı dinliyecek telefonun, yerini bulcaklar sonra dooru karakola... Rahatsız etme insanı, telekominikasyon kenesi!
- Savcık... k...
- Hö?
- Hiiç... Yok bişi, sağduyumla konuşuyodum...
- Konuş sen daha konuş... Savcılık yakalayınca babamgi-lin sağ kroşesiyle de konuşucan...
- Sesin ılık ılık Sıdika... İçerilerime gidiyo... Adeta yani... Bugün üstüne ne giydin azcık anlatsana...
- A.aa deli herif! Kefen... Kefen giydim ulan... Asıcam kendimi, yetar artıkın... Laftan anlasana be oğlum... İnsan bu kadar taciz edilmez ki, ne geçiyo sanki eline?.. Hayatım-

dan bezdim be! Sen erkekliği, cinselliği filan hâlâ bööle bişey mi zannediyosun sığır!

– Sıyr... Sıyrsana o keteñi azcık şööle yukarı doğru... Keten sabahlık... İçini gösteriyo mu?

– Ciyaaak! Genital beyinli manyak... Delirtican mı lan sen beni! Bidaha ararsan önce seni vurur sonra da medyaya malzeme olmıyım diye kendimi öldürürüm!

– Du bidakka, kapama telefonu... Ciddiyim Sıdık, sana karşı temiz hislerim var... Karşılık vermezsen Aygaz içirim...

– Sabahtan beri dinliyoruz temiz hislerini... Kaymışın oğlum sen...

– Ben daha henüz bakir bi delikanlıyım... Yani hiç ööle bişey olmadı... Gel kapatma telefonu... Bu yaşta kıyma bana... Sebeğim olursun... Bak, duyuyo musun? Aygaz kamyonu geçiyo...

– Sen kendi kendinin sebebisin salak! Ben sana naaptım ki? Hayatında bi kez parkta gördün... Arada bir de bahar gelip Magnum reklamları tekrar başlayınca, kışkırp telefonla taciz ediyosun... Bak yine söölüyorum, kız erkek arkadaşlığı bööle bişiy diil anacım, aşk felan hiç diil... Seni anlamaya çalışıyorum, kliplerde filmlerde cinselliğın kışkırtıyo, bi taraftan da toplumsal baskı felan... Ama burda benim durumum bir nedir, bunu düşünüyo musun hiç... Hişt, hoop Kenar, orda mısın?.. Yoksa yine mi ben konuşurken telefonu donuna attın lan?

– Burdayım burda... Aygazcıyı çaardım... Piknik tüpü değiştiricem... Hırk! Hürfff! Yıktın beni Sıdık... Hünf! Hırk... Yıktın... Yıktın... Dünyağ tersinee dönseeaa... Hüüü...

– Lan! Yapma bak; ben zate yarım akıllı bi kızım... Bari manevi taciz uygulama insana... Hakkat benim yüzümden içmiycen o tüpü di mi? Rasyonel olalım anacım... Bak, bi abla gibi dinle beni... Başına gelicekleri düşün... Ya ben seni

intaharla tehdit eden geyik bi kız olsaydım...

– Ahii! Ecdadını... Oyh... Üff...

– Nooldu Kenar, kendine piçak mı saktun... Alo... Alo...

– Tüp ayağıma düştü... Üyff... Ohyh... Tırnağıma kan oturcak şimdi... Çok acıyo...

– Bana bak ekmek çiğne de koy... Ya da biparça et felan yok mu evde?

– Ne kadar şevkatlisin Sıdika... Sesin iliklerime girdi yine... Kızgın kumlardan serin sulara atlar gibi...

– Çabuk iç ulan o tüpü... Biticek o tüp! Geber!

– Emin misin? Yarım içip kurtuluyum diyorum... Devriye, 155 imdat felan... Sabah'ın ikinci sayfası... Seni hemen bulurlar; “*uğruna intihar edilen kız*” diye... Ben A Takımı'na canlı olarak çıkıp aşkımızı anlatırım... “Mahalleye adım çıkacak” derken Tüm Türkiye'ye çıkar... Sen beni aptal sanıyosun ama, çalışır Kenar'ın kafası çalışır... Seni medya zoruyla alıcam... Bütün ülke duyunca mecbur kalıcaksın... Sonra altıma bi de sıfır Tempra çekicem... Anılarımı satarım... Bi gaste felan alır heralde... Tık... Sıfır Tempra, metalik gri... Hihoho... Bunu beklemiyodun di mi? Hiç bi yere kaçamayacaksın... Kameralar şahidimiz olucak... Yaşasın medya...

- Elifsu, sen ciddi manyaksın kızım...
- Niye be Sıdika b  ? Noolmu   yani senden yardım istediysen? Şunun   urasında salı günü çocukla buluşucuz... Sevgililer günü... Bi görsen çok kral bi oğlan... Pasaporto reklamında oynayan çocuğa benziyo...
- Triable anacım, Allah mesut etsin, hepi Valentin deyleler... Fekat ben sana nası yardımcı olacağımı hâlâ anlayabilmiş diilim... Yeni angora kaza  ımı mı ödünç vericem? Yoksa a  da yapmana filan mı yardım edicem, program hostesi olaraktan?
- Yok yok hiçbiri diil... Hani senin hoş bi mimi  in var... Gülerken burnunu kırıştırarak gözlerini kısıp kısıp bırakıyosun...   şte onu bana    reticen...
- Ne alaka be? Benim mimi  imden elin çocuğuna ne? Kendi mimiklerini g  t  rsene olay yerine? Seninkilere nooldu, mimik bunalımı mı ge  iriyosun. Saçma... İnsanın burnunu, parmak izini filan ister gibi... Resmen mimi  imi istiyoy karı... Eee mimi  imi ne zaman geri getiricen Elifsu hihihi?

– Dalgâ geçme insanla Sıdka... Hem o mîmik direk senin sayılmaz... Hûlya Avşar “Onun da ayakhabıları bağcıklı mı?” derken yapıyo aynısını... Ama çalışcak vakit olmuyo; cırt diye geçiyo reklam...

– Ne demek istiyosun şimdi; ben bu mîmiği intihal yoluyla Hûlya Avşar’dan mı arakladım yani? Esef ederim Elifsu... Bu mîmik öz be öz benim yüz hareketim... Hatta anem de yapar aynısından, şimdi gözlüklü de pek belli olmuyo... İyi tamam, asma yüzünü, öğretiriz... Başka bi isteğin var mı, tik felan da öğretiyim istiyi musun?

– Yok tikim var bitane... Erotik tik... 0 900’lü şeyden öğrendim... Cazibe hattı, erotik hareketler, vücut dili şeysi... Bööle konuşma arasında habire dilini çıkarıp üst dudağını yalıyosun... Şööle yani...

– İyi anladık, yalanıp durma insanın karşısında sakatatçının kedisi gibi... Erotik tik miş... Sentetik şahsiyetli şey...

– Bi de kendi öz tikim var... Ona hiç biyerden bakmadım... Çocuktan beri tırnak yerim...

– Öğk..! Çocuğun karşısında hatır hatır tırnak yersen çuvallarsın... Bütün bu araklama eğitimin boşa gider...

– Kendi tırnağımı yiyen kim... Çocuğun elini kapcam...

– Avv... E, ben sana ne diyim Elifsu?

– Tooman de bakiyim...

– Niye Teoman diyorum..?

– Boy friendimin ismi... Şimdi sen şu meşhur mîmiğini yaparak Tooman, de bakiyim bikere... “T” harfi dişlerinin arasından tıslayarak çıkacak ama... Bakalım sende nası duruyo?

– Dıhı... Tıss... Toğğ... Tıhoogm... Hadi ordan ya.., Saçma! Sen bütün bunları yaptığın zaman kendin olmiycan ki Elifsu... Yani.. Yani, siz nası birbirinizi seviyosunuz ki... Muhtemelen Teoman da Teoman diil, pasaporto reklamındaki çocuğu oynuyo... 900’lü hatlardan karşılıklı “O’nu

elinden kaçırmama” eğitimleri, “Erotik hareket” geyikleri yutuluyo... Medya, parfümeri ve çiçekçi esnafının ortaklaşa belirlediği Valentin Day’de “seni çok seviyom, aha bundan aldım” triplerine giriliyo... İyi de kızım, kendiniz neredesiniz, yüreğiniz ne yana düşüyo?

– O dediğin cep fotoromanı senin... Sahaflarda satılıyo... Franko Gasparri Diana Parankima hihhi... Sen bekle işte sahici ‘sahici... Kafalı kızsın; bize pasaporto reklamından düşer, sana da Editör Haluk Şahin gibi bilmiş birisi takılır belki.. Weekend party ve Valentin Deyzlerin sahici yalnız... Hihhi... O kadar da zor sanma delikanlım...

– Hüyf... Hüfff...

– Müthiş... Ne güzel iç geçirdin kız... Gözler çakmak çakmak, bakışlar ufku deliyo... Şu mimikten de öğret bana be... Sıçar altına valla Tooman... Anında çivilenir, peşimi bırakmaz adiyim... Nası... Nası yapıyoruz şimdi...?

– “Haki gömleğinizi çıkarıyorsunuz, üstünüzde sadece tişörtünüz kalıyor... Tişört, kalın kemer, altında bol cepli bir pantolon... Hani son model *Cargo Pant* gibi... Zaten altında da botlar var... Gözünüze *Dc Martin* gibi, *Harley Davidson* veya *Caterpillar* gibi görünüyor...” “Kafada da *Gun's and Roses*'in solisti *Axel*'in başında gördüğünüz; üzerinde kurukafa desenleri bulunan kırmızı bandana...”

– Nooluyo kız sana Sıdika? Kimin gömleğini usul usul sıyırıyorsun; altında tişört felan... Bahar kafana vurdu, azdın galiba...

– Ay sus anne... Gazete okuyorum... *Hürriyet*'ten Ertuğrul Bey sınır operasyonundaki askerler hakkında yazmış... “*Cephede New Age soundu*” duyuyomuşuz... “*20'lerinde güzel çocuklardan*” bahsediyο... Plazalardan böyle gözüküyo savaş galiba... Defile mi, savaş mı? *Yeni Yüzyıl* da manşetten girmiş... *Cephede Cudi Burger!* “Kentli çocuklardan oluşan insan malzemesi yüksek kaliteli birliklerimize, hamburger ve yedi çeşit spagetti sunan kantinler” varmış... Bunlar da olayı gurme gözüyle irdelemişler... Mermiler vızıldıyo; ma-

yınlar patlıyo, insanlar şehit oluyo orda; İkitelli'nin plazaları karşılıklı olarak defile ve ziyafet muhabbeti koyuyorlar... Adamlar klip çevriliyo zannetti zaar... Yazmış zaten Ertuğrul Bey; "Sinematografik bir savaşı oynuyorlar" demiş...

– Kız kapasana o gasteyi; bıdır bıdır... Sana mı kaldı şalak?

– Niyeymiş biz bu gasteleri sade Şlaf Güüd çarşaf sahibi olmak için mi alıyoruz... Okıycaz, vizyonumuz genişliyecek... Sinirlenicez... Bize okul kitaplarında Kurtuluş Savaşı'nın kahramanı Mustafa Kemal'in aslanları diye okutulan insanların medyada nasıl "Cool Comando, Türk Rambosu" diye anıldığına tanık olucaz... Sekizinci sınıf Holivut filmine kadar özdeşleştirilcek şey mi yok... Ben anlamıyorum bunları kız anne... Vizyonum daraldı acık... Karar verdim çağa yetişicim... Derhal bana Caterpillar bot alıncak...

– Baban seni Caterpillar dozerin kepçesiyle corttadanak eziverir alimallah... Bilmiyom zannetme... O Caterpillarlerden bizim evi yıkmaya çok geliyodu...

– Bak bak... Olayı düşük aykûsu ve dar vizyonuyla nasıl da antadı "köylü"... Bot bu, dozer diil...

– Köylü deme anneye... Cadı... Sanki kendi Bevirli Hills'te 4x4 Cherooke satan galeri işletiyö...

– Bravo! Kız anne, senin vizyonun sünmüş... Hafif genişlemiş kız... Nası sööledin o yabancı lafları bikerece... Bak sen Tombik Safiye'ye neler de bilirmiş... Akgerdanlı, beyaz ve fakat şişko Türk anacım benim... Avrupaa Avrupaa duy annemii...

– Ne zannettin... Filmlerden felan duyuyom; aklıma giriyö tabi... Sen dalga geçiyosun yok "Düşük aykü, küççük vizyon" felan diye... Evelallah şu mahallede kime sorsan bilir benim titizliğimi, hamaratlığımı, vizyonumu neyimi... Esas problem sende... Vizyonun babana çekmiş... Bak abine... Koçlar gibi oğlan doğurmuşum... Kirli sakal, sıfır ense

saçlarıynan kuul ki ne kuul... “Maallede İtalyan sanıyolar beni ana” diyo... Hem o da takıyo o aksırozun bezinden, bandanasından...

– Takıyo da, hıyar yıkattıktan sonra ütölemezsen kavgı çıkarıyo ama... Yırtık kotlarına bile kılıç ütö istıyo... Ütölet-çeksen niye yırtıyon cins? *Titiz Protest... Disiplinli serseri...* Peh ... Beyni kaval ruhu Şışane... Şizo Euro...

– Sus kız... Haset karı, abisine “kuul” dedik diye...

– Sustuk tamam... Anasının kuulusu, ciğirimın kenarı... Ütösüz çıkmaz abi! Maksat kızkardeşe eziyet olsun... Ya ben de Kozmo kızı olmak istersem... Boy friendimle, dil serbes, Fransız Öpücüğü çekerse canım?

– Kazmayla yarar kafanı baban... Euroluk da biyere kadar... Kocan açar duvağını, münasip görürse Euro filan olursunuz... Damat keser bıyığını, bandanasını bağlar, sen de bi plazaya işe girersin...

– Dügünümüzün videosunu da Sinan Çetin, batılı anlamda klip estetiğıyle çekiverir...

– Niye olmasın... Ne dilerse Allah’tan dile demişler... Tamam, seni pek dışarı salmıyoruz ama, sen *kozmo ruhlu bi cv kızsın*...

– Tamam anne uzatmıyalım... Acık daha konuşursak kişiliğim bölünöcek... Hadi ben yatıyorum artık... Şlaf güud...

– Bak, ne güzel dil de biliyosun... Boşa komplekslenme... Acık global olcan bu durumlarda...

– Ay kendimi gümrük birliğinin kapısına asıcam haa... Sizsiniz lan kompleksten geberen... Homur homur...

– Hıı?

– Yok bişi... Şlafguud...

– Şön... Sana da...

Yağmur Yağsa...

– Hihhi... Kız, koş gel bak Sıdika, millet yine tesbih tanesi gibi saçakların altına dizildi... Sel götürüyo yolları... Memleket Venedik oldu... Kız gel bak bak...

– Çekil şu camın önünden anne! Mahallede “arap kızı” diye adın çıkacak...

– Saçmalama Sıdika! Biliyorum, intikam almak için yapıyosun... Normalde, ben seni camın önünden çaarırım... Ama mevsim normallerinin üstünde bi durum yaşıyoruz... Metrekareye 72 kg yağmur düşüyo... Ayamama Deresi taştı... Hem yetkililer mecbur kalmadıkça sokağa çıkmayın, Arap kızı olup camdan bakın, şeklinde açıklamalarda bulundu...

– Yetkililerin de işi o zaten... Alt yapı yerine yetkili var... Gökyüzüne fazladan iki bulut gelse İstanbul birbirine giryoy, yetkililer çeneye kuvvet... Sadece yetkilileri ıstıran bir çekirge sürüsü bassa şu kenti... Yetkili hortumu felan çıkısa, “hürp” diye emip dağlara atsa kabiliyetsizleri...

– Bela okuma kız... Anaya babaya yetkiliye asilik etme... Gel otur şu camın önüne...

– Gelmiycam işte... Sinirim bozuluyo... Ben manyak mıyım milletin çilesini seyredicek... Yazık insanlara... Bıktım lan... Yağmur yağsa, kar atıştırsa, sis çıksa, hepsi kriz... Bi uçan dairenin bujisi ıslansa da bozulup bizim eve mecburi iniş yapsa, uzaylılar beni alıp götürse, kurtulsam...

– Uzaydan adam çıkmaz! İnsan gibi dua et de doğrudürüst biri kaçırırsın seni... Ben ööle Mistır Sıpak gibi torun istemem... Sen gel şu camın önüne... Bak, saçağın altında eli yüzü düzgün oğlanlar var... Başka zaman olsa ayıp karşılanırsa ama, yağmur yağarken annesiyle camdan bakan bir aile kızı, cemiyette hoş görülür... Gel cama, hadi gel...

– Israr etme anne... Benim bildiğim yağmur yağınca çiftçinin yüzü güler; gözünü torun hırsı ve kaynanalık bürümüş pezevenk ruhlu şişman kimselerin diil...

– Şişman deme anneye... Şu kırmızı yağmurluklu oğlan... Kitap defter de yok elinde... Saçı, pantulu felan normal, zıpzır talebelere benzemiyo... Bu saatte yola çıktığına göre bi yerde çalışıyo galiba... İş de var yani... İşe yetişcek herhal...

– Bu havada, ortalığı sel götürürken, ancak balıkadamlar işe gidebilir...

– Olsun, Kaptan Kusto da balıkadam... Ama maaşallah namazında niyazında efendi bi insan diyolar...

– Hihohaha... Ay nerden nereye... Ömür kadınsın anne kız... Hihihihihir... Ihink... Ahihihi sinirim bozuldu...

– Bunda nevar şimdi gülünce... Olur olmaz hakkıdı hik-kidi, votkalı gazoz içmiş pavyon karıları gibi... Bu sabah yağmur var İstanbul'da, anne sözü dinler gibi masum olsana biraz cadı! O beyaz saçlı asabi cüce ölünce sen iyiden tuhaflaştın zaten... Elin adamına üzülp içlenmeler... Başka zaman olsa, camın önüne zıplaya zıplaya gelirdin... Bi haftadır, tanımaz etmez Aziz Nesin'e göz doldurup, bize surat asıyo... Tabi, senin gibilerin pîri, ferîştahıydı O adam... Kimsecikleri beğenmeyin, kızıp gülüp durun herkese...

Herkesler aptal, bi bunlar akıllı...

– Ay ne münasebet anne... Akıl akiyo yollarda baksana... Sokaklarını sel götüren şehir için “sokak adı değiştirmek” başkaca bi icraatı olmayan zekî yetkililerimiz var... Onlar ki, vaktinde kurnaz mütahitlerle, arazi mafyalarıyla iş birliği edip, dağa taş “ruhsat yazıcak” kadar akıllı kimse-ler... Aynen, meclisimiz de bizim akıllı vekillerimizle dolu... Birbirlerinin kuyusunu kazmaktan, habire kitleniyorlar... Ama olsun, fazla akıldan oluyo hepsi... En akıllı biziz tabi... Onlar sadece seçtiğimiz vekiller... Cam kenarından bakan ev kızları, uzaya açılan “yağlı bi kapı” bulucak bir gün... Oğlanlar yolu olmayan ülkede tamgaz Tempra sürme hayal-leriyle yaşarken, ülkenin havalı direksiyonunu nurlu ufuk-lara kırıcaklar... Barlarda beyni çürüten okumuş yazmış kimseler, weekendleriyle off günlerini Pacha Kapısı, 2020 diskosu önünde badigard kıcı yalayarak geçiren yükselen yeni neslimiz... Onların önünde olmadık kapılar durduk yere, hiç birşey yapmadan, çalışmadan, araştırmadan, uğ-raşmadan açılıvericek... Çünkü biz akıllıyız... O beyaz saçlı asabi cüce deliydi ama... Akıllı insan bunlara kafayı takar mı?

– Çok konuşma, dam akiyo, leğen getir...

– Kapow... Kapow... Zip... Zip... Seni mel'un kırmızı urba... Âla... Vurdum müptezel İngilizini...

– Sıdıkaaağ! Niye indirdin kız babanın tüfeğini duvardan... Bana bak, dolu felandır, bi sakatlık çıkarma; as şunu yerine... Silahla oyun olmaz, şeytanın dolum tesislerinde el değmeden doluverir alimallah... Durduk yere gastelerin züccaciye kuponları arasına ceset fotoğrafı olarak girmeyelim... Toc toc... Şeytan kulağına...

– Korkucak bişey yok anne; tozunu alıyım dedim... Hem, bu silah denilen şey o kadar da sevimsiz diil... Hatta, şirin bile denilebilir... Bi düşünsene parçalarının ne hoş isimleri var... Horoz... Arpacık... “Cık” eki çok sıcak bi hava veriyoyo... Sen hiç çamaşır makinesinde otomobilde felan sonu “cık”la biten şeyimli bi parça biliyo musun?.. Karbüratör-cük, bujicik, krank milciği... Yok bööle bişii... Ayşecik, Sezer-cik, Sığır-cık... Hepsi sevimli şeyler... Arpacık da ööle...

– Acık yedin galba kafayı sen... Kaldır şu tüfeği, pilavın yanına cacık veya komposto yap, evde hayat normale dönsün...

– Cacık ve komposto işine karşıyım, pilavın yanında sade yoğurt da olabilir... Fekat, yine de siz bilirsiniz, evin sivil otoritesi olarak... Yalnız, elimdeki tüfeğe de dikkatinizi çekerim... Cacıkla ilgili düşüncelerinize elbette saygı gösteriyorum... Şunun şurasında 2000'e beş kala, modern bi kızım... Ama sarımsak kokusunu hiç sevmem... Elimi ayağıma dolaştırıyo... Allah muhafaza insanın eli ayağı dolaşınca kazaen tetiğe felan da basabilir...

– Öhō... Tamam sayın kızım... Yoğurt...

– Yoğurt mu dedin?

– Doğrudur Sıdıkam!.. İsabet buyurdunuz... Ailemiz henüz cacığa müsait diil... Hem evde kuru nane ve dere otu felan da yok... Bünye cacığı kaldırmaz... Şimdi şu tüfeği yerine asabilir miyiz?

– Elbette asıcaz... Asmıyalım da, besliyelim mi? Fekat zamanı var... Acık yağlıyım ben şu tüfeği...

– Öhō... Dikkat, arkanda ayı var kızım...

– Ah.. ah.. ah... Beyhude! Elimden tüfeği almak için bu klasik numaraya başvuracağına, tek başına gümrük birliğine başvursan daha fazla şansın olurdu... Hem evde bu saatte ayı ne arasın... Evin kadrolu ayısı abim iş çıkışı bilardoya gidiyo, bu vakitte gelmez...

– Ayı deme abiye! Veya de istersen... Hafif andırıyo Allah için... Öhō... Kızım, yavrum beni bi dinler misin?

– Sööle sivilciğim... Ne de olsa aranızdan çıktım ben, sizin kızınızım... Çekinme konuş anne ya...

– Evladım senin gibi gelinlik genç kızın eline ööle tüfek felan yakışıyo mu hiç?..

– Niye?.. Geleneklerimizde var... “At, avrat, silah”... Ben de ananelerine bağlı, “modern dünyanın muhafazakar değerleriyle yoğrulmuş” bir aile kızıyım... Silah yakışır elbet... Fekat, “avrat” kısmı ters gelir... Herif lazım... Eve Mirke-lam'ı Tarkan'ı felan çağıralım diyorum... Cacığın zararları,

konusunda brifing vericem... Kat'i surette kötü bi niyetim yok...

– Yettin artık ama sen, kuduruk cadı... Eline tüfek geçirmiş, annesinin gözü önünde “eve oğlan çaarıcım” diyo... Akşama babana bi brifing veriyim de gör gününü sen... Doldurup fitliyim herifi, kafanda kırsın tüfeği...

* * *

– İşte bööle bey.. Delirdi senin bu kızın... Bütün gün vıdı vıdı, etmedik rezillik bırakmadı bana... Her şeye ters cevap verdi, ev işlerinin ucundan tutmadı... Abisine “ayı” dedi... Geçirmiş tabi eline tüfeği, ses edemedim... Sen gelirsın bu edepsizin hakkından...

– Neticede tüfek elindeyse elindedir... Hediseyi fazla büyütmemek lazım... Binaenaleyh biss kızımına “eline neye tüfek aldın” demeyiss, dedirtmeyiss... Turbun büyüğü heybededir... Olmuşsa olmuşdur... Hadseyi fevkalade bi vakıa gibi takdim etmek fayda sağlamass... Öküz altında buzağı aramak abesle iştigaldirrh...

– Ne diyosun sen bey?

– Sus be kadın... Kızın elinde tüfek var... Soğukkanlı ol biraz... Demirel takdigi şeediyorum... Bi kaza olur sonra... Arkanda ayı var kızım...

– Ben o numarayı yaptım bey, yemedi!

– Netçede, hadse geçicidir... Benim Sıdıkam, şuurludur...

– Anne; karar verdim, delege olmak istiyorum.

– Aferin yavrucuğum, iyi düşünmüşsün bunu... Biz de telaş içindeydik, daha geçen sabah baban kahvaltıda sordu; *“Hanım, bizim Sıdika niçin diğer normal genç kızlar gibi günün birinde delege olmak istediğini söylemiyo, yoksa bir problem mi var?”* dedi. Sana açmadık ama, her anne baba günün birinde kız evladını delege olarak görmek ister tabi...

– Ben ciddiylim ama...

– Sus kız... Ciddiymiş... Hayatta ne zaman ciddi bi laf ko-nuş-tun sen! İnsan gibi bi kelime çıkmaz ki ağzından... *Ko-nuş-an eşşek hattı...*

– Ay sanki astronot olcaz felan dedik... Ne tuhafılık var şimdi bunda?

– Tabi, niye tuhafılık olsun, mübarek ramazanda iftar vak-ti kızların annelerine “delege olcam” demeleri adettendir... Üstüne de iftarda güllaç yenir... Şimdi bunu döver misin sa-hura mı bırakırsın? Delirtme insanı Sıdika! Kız senden baş-ka hangi genç kız, hangi delikanlı daha yuva kurup ekmek tutmadan anneye babaya yekten “delege olcam” der...

– Demiyolar da ondan oluyo bunlar. Ortalık 35-40 yıl boyunca aynı hırslı kurnaz heriflere kalıyo... Millet parlamenter demokrasiden nefret ediyö... Taban, kızına “delege olucam” dedi diye kızarsa bööle olur...

– Taban deme anneye!

– Tamam...

– Ta...! Ha, evet, tamam... Kız, bana bak Münevver Hanımın kızı mı sokuyo bunları aklına... O kızın babası da evdekilere “*ben delegeyim*” diyodu bir zamanlar... “*Küçük kurultay var, büyüğü geldi, kongra var*” diye habire Ankara’ya, İzmir’e otellere gidiyordu... Meğersim “Suzan” diye sarı bi dostu varmış herifin... Otellerde rakı içip sefa süresiymiş kariyla... Yalanı diyenin boynuna, particilerin hepsi “kurultay” diye saza pavyona dağılıp iş bağlarlarmış... Neden sonra herif de vazgeçti delegelik etmekten filan... Hacca gidip geldi bakkal açtı... Yaşlanınca duruldu zaar.. Ama daha dur, çok âhını aldı karısının... Eline düşücek o kadının... Vaktinde çok beddua aldı... Sen bakma bana, şu camın kenarından doğru her şeyi bilir anan... Çok delege gördük biz...

– Buyrun bakalım Münevver’in it kocası zamanında Sarı Suzan’ı otele kapattı diye gitti parlamenter demokrasi filan... Sanki politikayla uğraşan herkes ööle...

– Ööle tabi... Cavit Dayın belediye encümeniyken yanında bi Romen kızla Tarabya’da denize uçmadı mı? “*Usulsüz ruhsat ayarlamak için Fen İşleri Müdürüne Nataşa buldum, yemek yidirip rakı içirdim, alkol alınca araba kaydı, Nataşayla ilgim yok*” dedi ama nafile... Gül gibi karısının ahını alıp arabayı denize uçurdu, üç ay koltuk değneğiyle dolaştı işte... Encümeni delegesi, mesubu, hepsi uçkur doyurup, cep doldursunlar... En “namusluyum” diyeni kan kırmızısı çıkıyo... Al işte öbürküler de “Bosna paralarını yedi” diyoılar...

– Saçmalıyosun ama anne... Senin bu zihniyetin ara rejim

çaarıyo işte: “Politikacıların hepsi namussuz.” Konuşturucan şimdi insanı... Senin kocan politikacı diildi de ondan mı vaktinde İsmigül diye bi konsomatristin peşinden Adanalara gitti... Çocuktum, anlamam sanıyodun... Az mı muska yaptırdın... İsmigül babamı “domuz gibi görsün” diye adamın iç donuna domuz yağı sürüyodun... Kötüyse, ciğersizse bi adam... Yani, ciğersizin politikacısı da olur, esnafı, örtmeni, karikatürcüsü, askerî filan da... Ama iyisi de bulunur... Umut olsun diye...

– Hürp... Hühü!

– Niye ağlıyorsun kız anne?

– İsmigül... Ühüüü... Nası büyüttüm ben sizi biliyo musun... Abin yerde, sen kucakta baban İsmigül’ün peşinde... Hühü üç kuruş dikiş parasıynan... Hühü...

– Ağlama anne lan... Ay, nerden nereye... Hay çenem kopsaydı... Üzülme anne... Hiş, bak ne diycam... Gel seni delege yapalım esas... Sen bööle içli içli ağlarken, yükselip başbakan bile olursun. Hadi ama...

- Kız Sıdika, onyedinci yüzyıl ne zaman?
- Nası yani? Lan, bi de bana tuhaf deniliyo şu evde... Sabahın köründe annesi insana aniden böyle acayip sorular sorar mı?
- Vıdırdama da soruma cevap ver... Yüzyıllardan ne şimdi, 21 olduk mu?
- 21’e beş var... Ay çatlıycam ama şimdi, kız niye soruyosun anne?
- Hiç... Bi antika işi var da... Şu Süreyyanımlar var ya asmalı evde... İşte onlarda onyedinci yüzyıldan kalma padişah tükürük hokkası varmış... Padişahın adını dedi de unuttum... Onyedide kim vardı kız başta? Herneyse işte ismi... Taa ö vakitten şimdiye bu Süreyyaanımlardaymış okka... Paraya sıkışmışlar, “2000 dolara bırakırım” diyo... Taksit maksit alalım mı, çehizinde durur?..
- Aman eksik olsun... Erkek tarafı getirsin balgamı hokkasını da... Ben de niye annem böyle “onyedinci asır” filan diye konuşuyo diyodum... Bu Ayşegül Tecimer şeysinden sonra yediniz kafayı mahallecek... Geçen gece de abim,

Windsor Dükü'nün gümüş saplı püro kesme makasını Iskenderunlu bi berber kalfasında gördüğünü idda etti... Müşteri bulabilirsek elden çıkarıp komisyonumuzu alıcakmışız... Delirdiniz lan hepiniz...

– Makas işi yaş, sahtedir... Ama okka sağlam yatırım... Eşas bu Süreyyanımda daha ne destiler, sikkeler vār da satmıyo... Kara günler için saklıyomuş, “yavrularımın garanti” diyo...

– Höyük mü bulmuş ne bu karı?

– Valla bilemiycem höyüğünü geyiğini de havasından geçilmiyo kadının...

– Sen de at kız ne bilicekler... “Bizde tee Vilma Çakmaktaş'ın çukur çorba kâsesi var” de... Hihönk...

– O diil de, hakkat, babaannemden kalma fildişi var...

– Nası yani büyük babaannem fil midî?

– Fil deme büyükbabaanneye!

– Tamam geri alıyorum... Bidaha büyükbabaanneye “fil” dersem hortumum taş kesilsin... Hihi...

– Ben ciddiyim ama... Fil dışından yapılma enfiye kutusu var bende... Babanîmgil anneme bıraktıydı... Kocası Yemen'den mi getirmiş ne...

– Ay ciddi misin? Hemen eve alarm taktıralım kız anne... Balkona bi ııldak koyalım, ben geceleri geleni geçeni tarıyım... Gündüzleri de evi ziyarete açarız... İlâhi ... Hihihî...

* * *

– Ciyyak... Koynumda yılan beslemişim...

– Hangimizden bahsediyosun anne, abim mi ben mi?

– Öbür yılan, Samim, abin... Samim fildişi enfiye kutumu çalmış... “Kaç para eder, Tempra alınır mı” diyip duruyodu... Kaç kız mâli şubenin telefonu... Mali şube olmaz, çoktan Tempra'yı almıştır O... Trafik şubesine ihbar etmek la-

zım... Yolda çevirsinler... Plakası... “Özel palaka alıcam” di-yodu Samim’in sam’ı olucaktı... 34 SAM... Kırmızı Temp-ra... Yakıcam, hapislerde çürütüceem...

– Kız anne, alma çocuğun günahını... Dün gece kutuyu mantonun astarına dikip, gardoroba sakladın ya... Yerini unutuyosun, bizi suçluyosun... Geçen gün de “baban çaldı” diye tutturdun, boş baca deliğinden çıktı... Yazık sana kız anne... Kuduruk sosyete karılarının milyarlık vurgunu se-nin gibi zavallı bi mahalle karısının aklını nasıl da karıştır-dı... Ninemin yâdigarı kutu Ayşegül’ün dudak silikonuna bile yetmez; boşa hayalleniyosun...

– Sus kız! Dön arkanı, gözünü yum, kutumu saklıycam... Bakma sakın...

– (Dan dan dan) Ay bi saniye, zil yırtıldı, kapı kanırdı, açıcaz; bidakka... (zar zarr zarr)... Geliyorum, tuvaletteyim, aaaaa... Hayır, evin ruhsatı var... Yıkmaya geldiyseniz boşuna... (Dan dan dan) Tamam işte, açtık, üf bee! Aaa... Sinop'tan Şetaret Halam... Hoşgeldin kız hala... Sinop'tan İstanbul'a rutin evden kaçmalarından birisini daha gerçekleştirdin haa? Bu 95'in ilk kaçıışı oluyo; çay pişiriyim kutlayalım... Geç şöyle...

– Uzaktan gumanda nerde kız Sıdika?.. Mariya May başlıycak; Eduardo Türkiye'ye geldi... Çabuk... Zaten kapıyı geç açtın, gitti yarısı...

– Sinop'tan buraya Eduardo'yu garajlarda karşılamak için mi geldin? Bir pembe dizi yüzünden mi evin camını çerçevesini indiriyodun? Tüm bu hareketlerini mantıklı buluyor musun, özetle sen manyak mısın hala?

–

– Hala... Hüo! Diziye kitlendi karı... Transa geçti resmen... Bilinci kapandı... Hala kız! Beni duyuyorsan elini kaldır...

– Galdırdım mı elimin tersiyle şap diye vuruverürün cadaloz... İki dakika diziye seyredicez şurda car car etme, bi sus bakayın bi kere...

– Hayırdır, Sinop vericisine yıldırım mı düştü? Eduardo gelememi mi oralara... Yoksa yine eniştemden mi kaçtın? Hala be, anlatsana acık... Hem dizi bitti zaten, jeneriğini de okumayıver.

– Olu mu, en mühim gısmı ceneriği... Senaryoyu Miguel Palmar yazmış... Bu adamın pembe dizileri güzel oliya... Arlmando Calva da recisör... Dadından yinmez şimdi bu dizi; kaçmamak lazım...

– İyi de sen niye kaçtın yine buraya, onu anlat...

– Bu sefer kendimle ilgili bi mesele değil... Bizim ortanca kız *“İstanbul’a kaçacın”* deye tutturdu, ben ondan önce kaçayın, hazırlık yapıyın deye atlayıp geldim otobüse... Daha toy o giz, kaçmayı becereméz; gurda guşa yem olu...

– Niye evden kaçıyomuş Gülsevi... Naaptınız kızcaaza, dayak felan mı? Yoksa istemediği biriyle mi evlendirmeye kalkıştınız...

– Medyağ yüzünden...

– Medyayla ne ilgisi var kız?

– Vıcey olacın deya... Gencyin, güzelyin, neyim eksük deya... Esasen bu, bizim gasabanın radyosu *Bostanbükü FM 103.4’de Gülsevi’nin İlaçlama Uçağı* adlı bi program yapıyordu. Soonadan *“İşi büyütecin, İstanbul’a gidecin”* dedi...

– Ha şu mesele ... Geçen ay da Nadire Teyzem’in kızı Asmagül geldi buraya... O kızcağız da *Sındırgı Super Radio’da Asmagül’le Yatsı Saatleri* diye bi program yapıyomuş... *Dazkırı FM 99.7’den* kendi gibi dicey arkadaşıyla kaçıp bizce geldiler... *“Küçük kasaba diceyliğinin sonu yok, boğulacak sak büyük denizde boğulalım”* dediler... Ertesi gün ikisinir de babası gelip, boğa boğa geri götürdü kızları... Yazık çocuklara... Esenler Otogarı şöhret olmaya gelen onlarca taşra

diceyiyle k ynıyor artık...

– Hih... Kendi  ehirli oldu ya hasbanın, hemencecik taşra
diceyelerine dudak b k yo... Sen İstanbul’un göbeğinde
oturuyodun da niye bi radyoya dicey vicey olamadın...
Yamrı yumru, kim alsın seni radyosuna...

– Sana kızamıyorum hala, çünkü biz ülke olarak kafayı
yemiş durumdayız...  lke gençlerinin yarısı kaset doldur-
mak yarısı da DJ ya da VJ olmak arzusuyla yanıp tutu u-
yo... At  eysinde kelebek misali, yolu olmayan semtlerin
FM’i var, niyeyse...

– Neyse ney işte... Eni ten duysa  ld r cek zaten... Gız
gizli  alı ıyo FM’de, sesini de i tiriy ... Şimdi de tutturdu
“İstanbul’a gelcem” deye... Ben diyom ki   yle azcık bi an-
tenlen gönlünü etsek... Abimgil de biraz para katı tırsa,
köyden tarla felan satsak, sizin evin bi odasına ifak bi an-
tenlen, kardeş kardeş yayın yaparsınız... Ev radyosu... Hem
gız kendini intahar etmez, hem eni dengil O’nu İstanbul’a
ga tı diye vurmaz... Radyoda çalışır    beş, motif, kek tarifi
felan... Abim yapıversin bi abilik gaari...

* * *

– Kız dertsiz ba ımızı derde soktun hala... Babama hiç
  le teklifte bulunulur mu? “Ben pezevenk miyim” diyip
girişti işte... Sinop’ta kalıp kendi  lanaklarınızla dayak ye-
seydiniz hiç olmazsa ben kurtulacaktım... Ta buralara gelip
abi dayağı da yedin... Üstelik arada ben de hırpalandım...

– Inngh... Golum, ganadıım, elin gopsun aabiiy... Ne
vakı  galkacak bu otobus?..

– Kalkar birazdan... Ben de kaç zamandır Sinop’a kaçma-
dıydım... Vesile oldu FM dayağı...  eneneni tut da bi de eni -
tem d vmesin bizi Sinop’ta... Hayırlı yolculuklar, kadınlar
günün kutlu olsun...

– Direkman damarıma hıyarcıklı dizanteri virüsü enjekte ediyim daha iyi... Ne işimiz var bizim Kumburgaz'da denizde... Ölünün arkasından konuşmak gibi olmasın ama, Marmara Denizi'nin cesedine girmek için kafadan çatlak olmak lazım... Sonuç olarak, ailemizden bir kişinin sağ kalması ve Saka soyadını genetik manada idame ettirebilmesi için ben sizinle Kumburgaz'a gelmiyorum... Sizleri daima iyi hatırlıycam... Baskıcı bir aile olmanıza rağmen feodal etik bakımından iyi kimselerdiniz... Gel son bi öpiyim anne!

– Termos nerde? Çok konuşma!

– Termosumuz, geçen kış Bolu Hamamları'nda babamın yaptığımız çayı beğenmemesi üzerine bizzat kendisi tarafından yere çalınıp mikron mertebesinde parçalara bölündü, hatırlatırım... Ve fakat Sabah Aile Destek Kulübü bize her an 25 kupon karşılığında bir termos verebilir... Makaslar elde bekliyelim istersen... Hem bu arada belki hayırsever bir kurum kaldırıp Marmara Denizi'nin aziz naaşını defneder... Biz de anlamsız yere koli basillerine yem olmaktan kurtuluruz...

– Azcık kısa konuş Sıdık! Bööle bir lafa 80 lafa ateş a arsan, daha Marmara Denizi'ne varmadan vücudunda darp izlerine rastlanıcak...

– Uzun konuşsam ka  yazır, dinleyen mi var?.. 1974'de "anniy... mama... bla-bla" dedikten sonra hiçbir s ylelediğimi dinlemediniz zaten... Ben Kumburgaz'a gitmiycam, işte o kadar...

– Kız gel orda dur, denize' filan girmezsin... Babanların okey taşlarını üstüste dizersin, mangalı yellersin, boş bira kutularını dolularıyla değiştirip k ltablalarını boşaltır, babanın tokyosunun teki kaybolursa onu felan arar, vakit geçirirsin... Senin için bi değişiklik olur... Eğlenirsin...

– Ay tıpkı Disneyland gibi anlattın anne... Sanki Kumburgaz'a diil, Miki'nin memleketine gidiciz... Harikalar diyari... Bi grup kıllı yarma, kahve rengi bi su birikintisi önünde okey maşası kurup, bira içerek mangalda kızarmış yağlı öküz etiyle hafta sonlarını değerlendiricekler...

– Esasen Hint Okyanusu'na gidicez de vakit yok yavrucuğum... Babanın bi pazarı var... Babacın okey de oynamazdı da; geçen hafta Tüsiad'ın bahçesinde golf oynarken sopası kırılmış... Ayrıyetten şimdiye kadar senden sakladık... Sen prensessin... Abin d k...

– Anne?

–  ğle üzeri bahçede atla gezinelim ister misin? Uşak bi zi arabayla ağır ağır izler havuz kenarında beş  ayı içeriz... Arzu edersen kaptan kotrayı yalının önüne getirsin... Neydi kaptanın cebi? Sa a soruyorum çocuğum kaptanın cep telefonu kaçtı?..

– Ay tamam  anne... Tamam tamam... şimdi hazırlanırım, gidelim Kumburgaz'a... Ama sen gölgede otur, ben babamların okey maşasına bakarım...

– Sen Monako Prensesisin evladım... Avrupalı kadınlara "orospu" diyorlar diye halktan gizliyoruz... Dünya globalleş-

sin, herkese açıklıycaz sırrımızı... Babanın hususi teyyaresi var... Cem Boyner senin abin...

– Anne kız... Hangisiydi senin tansiyon hapın?..

– Mert askerden dönsün nişanınızı takıcaz... Düşmanlar çathıycak...

– Anne... Anneciğim... Hüüü... Nooldu sana? Nası konuşuyosun? Anne!... Yazık sana... Gitti diymi yarım aklın da gitti... Dayanamadın şu hayata... Hüy... Zavallı Safiye'cik... Hadi kalk... Açılırsın belki... Gel gidelim...

→ Şoföre söyle; “Büyük hanım TEM'den gidelim diyo” de... Küçük arabayı çıkarsın... Laubalilik istemez, atlara arpa verin, bana vişne getirin çekirdeklerini çıkarıp yeçel yapıcam...

* * *

– Hanım, niye ağlıyo seninkisi mızır mızır?

– Hişt sus bey... Alçak konuş... Beni delirdi sanıyo... Öbür türlü gelmiyodu Kumburgaz'a... Oyun yaptım...

– Mangala kömür aldınız mı?

– Tüh... Balkonda kaldı... Sıdık ağ kızım, uşaklara söyle sarayın balkonundan kömür getirsinler... “Büyükhanım istiyö” de... Artık ağlamayı da kes evladım, asil insanlar ağlamaz... Kaptan cebini açık tutsun, her an arayabilirim... Kâhya dönüşümüze demirhindi şerbeti hazırlasın...

– Hüüüüü... Peki... Peki annecim... Uhaaa... Yazık...

Saadet, Mangal, Keyif, Gırtlak, Balkon...

– Höyyyyfff... Öhör... Öhhönz... Hüyyfff... Öhhö ehhağ... Ay! Öhhö... Körolmayası, tıknefes olucam bu mangal yüzünden... Üfür Allah üfür... Ne o, baba bey balkonda mangal keyfi yapıcak, biz burda akciğer travması geçiririz... Kışın soba yak, yazın mangal tutuştur... Höyyff... Hörrff... Öhheo... Öhö... Oholmıycak bööle... *Taocu yöntemlerle yanmaz bu mangal... Üstüne akaryakıt döküp kundaklıycam çaresi yok...*

– Sıdık ağ, tutuştu mu kız mangal... Getiirimi biberleri felan...

– Tutuşcak da... Lav silahı alev tabancası gibi bişey lazım... Haa... Du bidakka... Anne kız camlı büfede *şebboy kolonyası* olucak... Git getirsene onu, benim ellerim kömürlü...

– Mangalda şebboy kolonyası mı kaynatıcan kız? Bana bak; cadı, yoksa kömürden zehirlendin mi, şebboy felan sayıklıyosun... Geç şööle de ben tutuşturuyim, beceriksiz karı...

– Yok yok tamam... Sen getir kolonyayı... Şebboy kısmı önemli diil, kolonyanın tutuşturucu özelliğinden yararlanıcaz... Bi de uzatma kablosuyla saç kurutma makinesi rica ediyim... Körük niyetine...

– Deli kariya bak... “*Gelin başı*” *yapmaya çalışan acemi kuaför çıraqları gibi...* Saç kurutma makinaları, kolonyalar... Ağzınla üfür şunu yolmayım saçını başını... Hadi, ikimiz birden... Hüyyf... Höörrrf... Hüüyyf...

– Olmuyo işte ağızla felan... İkimiz diil, *gelip yurttan sesler kadınlar korosu üflese yanmaz bu meret...* Kömürler mi hileli ne?

– Baban gelip evi yakacak şimdi o olacak... Hüyyf... “Üç kuruşluk keyfimin içine ettiniz” diye cavcav edicek, odun kömürüyle kovalıycak bizi... Hüyyf... Öhhö... Lahavle, yanmıyo uğursuz...

– Ahha öhhöğ... Yakmıycam işte bu salak şeyi... Keyfine tükürüyüm... Yakmıyorum... *Mazeretim var asabiyim ben!*.. Oynattım... Beynim islendi... Bıktım bu adamın safâ şeyliğinden... Olan bize oluyo, ciğerim söndü... Geçen yıl da “sabah kahvaltıda taze bal yirim” diye, balkona kovan kurdu... Beni 700 kere arı soktuğu yetmiyomuş gibi, her sabah kahvaltıda “sofrada bal yok” diye fırça yedim...

– Sus kız, gelir duyar eder... Erkek kısmısı acık gırtlığına düşkün olur, naapıcın? Pişiricen, taşırıcın, gerekirse kendini arıya sokturucan ki evde saadet olsun... Daha, iyi bu halleri... Bana ilk evlendiğimizde “Romatizmalara iyi gelir, bele kuvvet verir” diye kirpi avlatıyordu... İfakat teyzenle minibüse binip Florya Ormanı’nda kirpi kovalıyorduk... Allâhtan unuttu kirpiyi felan...

– Pes vallahi... İyi, eve manda getirmiyo, “sabah taze süt içeriz, gözümüze fer, belimize kuvvet gelir, ailede saadet olur” diye...

– Manda diil de, bi keresinde *kımız mayası* getirdi eve... Şööle beyaz, torba yoğurdu gibi bişey... Normal süte katıyosun, mayalanıyo “kımız” oluyo... İş yerinden duymuş, bişeye iyi geliyo diye, bulup getirmiş... O zaman anamgil bizde kalıyordu, eski evdeyiz balkon duvarına kireç badana vuru-

caz, anam cahil kadın ne bilsin kımız mayası felan, duvara sürdürüdü... Baban küplere bindi mayayı telef ettiniz diye... Sonra “duvar kokuyo” diye üç ay eve gelmedi...

– Bi ara da kaysı pestiliyle içine fındık basılmış erik kurusuna taktıydı... Sarhoşken “kalmamış” diye geceyarısı hır çıkardı... Abim, sen, ben, geceyarısı kuruyemişçiye evinden uyandırıp pijamalarla dükkan açtırdıydık... Döndüğümüzde sızmıştı... Sen ağladın, biz de abimle gizlice ucundan kaysı pestili tırtıkladık... Öyle ya ... Adamın midesi dolsun, ailede saadet olsun... Hayır, biyerinden başlamak lazım... Bu gece babamla tartışcam bu sorunu...

– Tartışcakmış... Haddineydi senin... Tee Avrupalardan üç kadın parlementer “bazı şeyleri tartışalım” diye geldi de koca bakan “oronsbu kaltaklar” demiş elin misafir kadınlarına... *Evindekilere neler eder bunlar biliyo musun sen?..* Yarım akılylan “tartışcakmış”. Mangalı yakmıyosun madem, itfaiyeyi çağır o zaman...

– Niye? Ortalık yerde yangın yokken, bi mangal bile tuuşmamışken, niye itfaiyeyi çağırıyoruz?

– Çağır da balkonun altına hava yastığı şişirsinler... Branda felan gersinler... Mangalını kasten yakmadığını öğrenince baban seni kaldırıp balkondan atar... Şimdi moda, adamlar karılarını kızlarını sırtlayıp balkondan fırlatıyo...

– Hüyyf... Hörrff... Anlaşıldı... Saadet, kol kırılır, yen... İçine ediyim... Hüyyf... Ülen öyyff... Yan...

– Sıdika kız, benim çanta tamam di mi? Çamaşır, şort, ti-şörtler felan... Temiz çorap?

– Hii... Tamam abi... Her şeyden birer çift koydum, Nuh Tufanı gibi... Savulun abimgil tatile çıkıyo... Sapsapa gidiyosunuzdur heralde... Turistler sizi bekliyo ya “Kuşadası, Bodrum, Marmaris; önümüze geleni düdüklерiz”... Ay hihi... Gasetelere ilan verip “devleti göreve çağırma” lazım... Abim tatile çıkıyo; kıyı şeridinde alarm!...

– Çok konuşma kız! Kotlar ütülenip yırtıldı mı?

– Hii tebi! Kotlarımı ütiledim, sonra da erotik yerlerinden yırttım... Böölece protest bi havan olucak... O kotu üstünde görenler “Kotunu yırtmış, yerleşik değerlere baş kaldırmış çocuk” diyecekler... Kızkardeşine buyruk verip; yıkayıp ütüttükten sonra yırttığını kimse bilmiyecek... Ataerkil protest... Altı yırtık kaval, üstü Şişhane’nin cahiliye devri...

– Asıl şimdi ben senin ağzını yırtıcam o olucak ... Cada-loz! Yapmazsan yapma, ben de anneme yırttırırım kotlarımı... Biz sana iyilik olsun diye söölüyoruz... Azıcık elin iş tutsun, dikiş yırtış felan... Ertesi gün kocanın kotunu da

yırtıcan... Zaman bööle...

– Aaa, yaa... Tebi... Kocamın kotunu yırtarım... Sonra *Mirkelam* gibi saçını felan da dikerim... Hani şu son popçu var ya, *Mirkelam*... Yeni imajına saç diktirmiş diyolar... Karısı dikmiştir herhal, hamarat bi kıza benziyo... Dediğin gibi dikiş yırtış biliyo galiba... Doğru söölüyorsun, zaman bööle... Elceğiziyle kocasının kotunu yırtıp saçını diken, akşama Gülriz'in mutfağından A-Laluna yemekler pişirip yol gözleyen kızlar var artık... Türkiye değişiyor... Heyo... Ho hoo... Ama ben hâla abime tatil valizi hazırlayan ve asla kendisi tatile çıkamıyacak bir kızmı!

– E, gel götürüyüm seni de...

– Hii... Aman Allahım... Herif daha tatile çıkmadan virüs kâpmış... Sayıklıyo musun sen abi, demincek ne dediğini duydun mu? Sen?.. Beni?.. Tatile?..

– Mayo felan al yanına... Yoksa gittiğimiz yerden alırız... Şööle, hem sen de dinlenmiş olursun... Hakkın...

– Yok ben mayo felan almıyım, gidip evi karantinaya aldıralım... Hastalık etrafa sıçramasın... Burası muhafazakar bi mahalle... Kesin virüs var, Ebola...

– Amaan, *ebola beri gele*... Noolucak kırkıyılın başı bi tanecek kızkardeşimi tatile götürmüşüm...

– Kız abi, açık konuş... Sen kendine zekâ mı diktirttin... Hayır, demin “*ebola*” konulu bir laf espirisi bile yaptın... Sonra, beni tatile götürmek istiyosun... Kesin hastasın sen... Bakıyım ateşine... Lan gündüz vakti zehirli votka mı içtin yoksa... Hoh de bakıyım...

– Hoh... Hadi be kızmı... Hoh...

– Üstüme iyilik sağlık... dişini de fırçalamış herif... İmdat, evde abim kılığında birisi var... Kamera şakası... Yok yok... Bu adam Levent Kırca... Ya da salak yazarım “bu bi rüyaymış meğersem” espirisi yapmaya doğru satır satır ilerliyo... Deliricam şimdik...

– Salak Samim! Sana aniden sööleme kıza dedik... Oynattı işte... Odasına kitledi kendini... Salak... Salaak... Hep senin yüzünden...

– Niye ben salak oluyorum anne ya? Ne dediyseniz onu yaptık... Hem “Sıdika tatile götürcem” dedim diye oynatmadı ki... Dişlerimi fırçaladım, espiri yaptım felan diye oldu...

– Sus eşek kafalı... Kabiliyetsiz, kızın kısmetine de mâni oldun... Takoz! Babası kılıkli takoz... Gitti kısmet...

– Hay zıçıyım ööle kısmete... Erkek tarafının anası “*kızı mayoyla görcez, bi sakatlığı olmasın*” dedi diye, plan kurulu-yo, kız mayo alınıp *Burhaniye’ye plaja götürülüyo*... Madem ööle sen hamamda bi randevu ayarlasaydın...

– Yer mi senin kız kardeşin, cin gibi... “Mal mı satıyosunuz, ben at mıyım, dişlerime de bakıcaklar mı, bööle gerzeklik olur mu” diye bi sürü kavga çıkarırdı... Ne güzel arıcıydı adam... 725 tane kovanı varmış... Sıdikağğ... Yavrum, çık dışarı hadi ama...

– Dur bi de ben deniyim... Sıdika... Ya kızım, hakkat beraber gitçektik tatile... Annemler bi saat sonraki Burhaniye otobüsüylen gelicekti... Sinop’taki Hala felan... Görücü... Ben de alet olmuş gibi oldum ama, senin saadetin için... Hem bak herif arıcıymış... 725 kovanı var... Ailemizi bala boğar... Ebalâ... Hoho... Yine espiri yaptım duydun mu? Sen dışarı çık, ben sana daha çok yapıcım bu espirilerden... Söz bak, Burhaniye’ye gitmiycaz... Görücü felan yok... Direkt Bodrum...

– Sus! *Ebolasıca salak!* Yalancı!

– Şllaaak! Haass bea... Bank!

– İyi, yık yık... Yık aazına ettiğimin evini, indir camını çerçevesini... Kız abi yeter artık, senin şu sinek safarinden sıkım sıyrıldı... Hayır bi icraatın olsa neyse... Sabah beridir hayvana kroşeler, uçan tekmeler... Sivrisiniğe bi halt olduğu yok, koşlar gibi dolanıyo ortalıkta. Kan bankası bassa bu kadar semirmezdi hayvan... Şuna bak B-52 ağır bombardıman uçağı gibi... Şişti de şişti... Kazaen evden çıkıp Yunan hava sahasına girse, Türk jeti sanıp ateş açarlar... Ne jeti... Tanker uçak... Kan tankeri... Kesin radaarda görünüyodur şimdi bu sinek...

– Az bi sus kız, konsantrasyonum bozuluyo...

– Kan kaybındandır... Başın felan da dönüyö mu?

– Lan!

– Taam sustuk... Hadi bakalım, sinek dövme tableti, göster kendini...

– Şraak! Bank... Hihoho... Yapıştırdım duvara işte... Hihi... Her... Şey... Vatan... İçin... Her... Şey... Vatan... İçin... Sen de tezahürat yapsana kız...

– Bana ne be, ben ponpon kız mıyım sana tezahürat yapıcam... Altı üstü bi sinek öldürdün... Hem bu çenin görevin, evin erkeğisin... Ben güzel ırmık helyası yaytığım zaman sen bana tezahürat yapıyo musun?

– Sus bi... Ne bu ses, duyuyo musun?

– Yaşasın kuzeyliler, mavi ceketliler... Kurtuduk...

– Dalga geçme... “Vınnn” diyo bak...

– Hıı... Sinek ötüşlü kapı zili icad edilmediğne göre oturma odamızın semalarında bi sinek daha uçuyo... A-ha, tam arkanda... Uhuyy.. Bu öbüründen de büyük.. Anofel anası... Vampir... Kalbine kazık kakmadan ölmez şimdi bu... Sarımsak gösterelim, belki gider...

* * *

– Abi, yat istersen, uyma sen o sineğe... Bak saat kaç oldu... Yarın gider kimyasal silah alırsız... Sıkar cüşürürüz adiyi... Senin de koşuşmaktan tabanların şişmez.. Gel geri çekilelim...

– Asla... Sen uyu, teke tek halledicez bu işi... Hadi, odana git ve merak etme... Ben onu haklarım... Müsterih ol...

– İyi de sen böyle bam güm muharebe halindeyken nasıl uyuyabilicez... Gece tek başıma dışarı çıkmıyım, önce benle gel, bi hastahanenin aciline gidelim... Ben kulaklarımı aldırtıcam... İşitme duyumu söktürmem gerekiyo... Başka türlü uyuyamam...

– Lan!

– Peki... Peki yigidim, yalnız az gürültü et..

* * *

– Bam bam bam... Sıdıkag! Aç kapıyı kız.. Sinek senin odanda...

– Hı... Beni rehin aldı abi... “Abin gidip uyumazsa seni emip kurutucam” diyo... Hadi sen şimdi git yat... Takma kafana...

– Dayan Sıdika... Yettim... Kapıyı kırıcam...

– Yaa manyak mısın, git işine abi yaa... Bi uyutmadın insanı... Herifin sinekle mücadelesi bile fanatizm boyutlarında yaa... Sabaha karşı hayatına bi anlam buldu salak... Git halter felan kaldır lan... Fener’in yeni kadrosunu ezberle... Ali Şen’e mektup yaz... Yeniden FB saflarına dön... Sineği ben hallederim... Tek başına kalabalık yapma kapıda...

– Hain! Sen şimdi o sineğe yataklık mı ediyosun?... Aç kapıyı, ikinizi birden geberticem...

– Şrak! Her... Şey... Yatmak... İçin... Sıdika... Evin... Temel... Taşıdır... Sıdika... Evin... Temel... Taşıdır... Öldürdüm abi valla bak... Camın önünde tüle sıkıştırdım... Anında gitti vörç diye... Hadi sen şimdi git yat... Saat 05 itibarıyla uyumamız lazım... Hadi abi...

– Eyyoo... Sıdika... (Şak şak şak)... Sıdika... (Şak şak şak)... Sıdika (Şak şak şak)... Aç kapıyı bikere o sineğe tükürüyüm yatçam, söz... Sıdikağ... (Şak şak şak)... Sıdikağ... Aç lan kapıyı kırarım bak... (Şak şak şak) Oley...

– Kız otur oturduğun yerde, herifin beyninin içinde dolaşıp durma... Yanlış biyere basıcan kafası karışacak çocuğun... Sıdika, sana diyorum!

– Zati karışmış çocuğun kafası... Normalde bu saatlerde bizi anımsayıp, bu haftaki maceramızı yazması gerekirdi... Tatil matil yedi kafayı... Gidip hafızasını tekmeliyim mi kız anne, belki hatırlar...

– Elleme çocuğun belleğine...

– Ay kız şuraya bak amma dağınık... Acık toplamak lazım bu çocuğun hafızasını... Çarpım tablosunun 7'ler kısmı, telefon numaraları, yarım şarkılar, karı kız görüntüleri, kil niteliği ağır basan zeminde betonarme sürekli temel hesabı...

– Dallas'ın eski bölümleri var mı?

– Yok... Onları tutmamış aklında... Gemici düğümü atma ve şeytan uçurtması yapma konusunda bi takım bilgiler var burda... Mitoz, mayoz hücre bölünmeleri, havuz problemi, aruz ölçüsü, Anafartalar Savaşı... Ay lan anne yazık kız... Kafasının haline bak, bulaşmıyalım herife, acık dinlensin... Şurda tee 1987'de yazdığı bi yazı var, ben sana onu okıyım,

vakit geçer...

– Şu Dallas'ın eski bölümlerini acık daha ara bakiim...

– Aaa yok işte çocuğun kafasında... Beyin travması mı geçittiricen elin herifine... Deli mi ne?

– Deli deme anneye... Edepsiz... Başkalarının beyni içinde insan büyükleriyle bööle konuşmaz...

Eraylar'ın evindeki not defteri'nden

• Eray... Dolapta jöleli manda filetosu var... Ben konkene gidiyorum... Annen.

• Hey Mom... Niye o jöleyi mandaya harcadın, biliyosun ki ben onu saçlarıma sürüyordum... Cumaya Bodrum'a gitçem öptüm... Eray.

• Erayışko geçen perşembe bir erkek kardeşin oldu adını Cemhan koyduk... Sana söylemeyi unuttum... Annen...

• Hey Mami... Kardeşimin sağlığından endişe ediyorum... Geçen sabah konverslerimi giyerken içinden "Vorç" diye bir ses geldi... Kardeşimi ezmiş olmuym... Eray...

• Çılgın çocuk kardeşin yaşıyor... Ananişko...

• Puşt... Hayatında para kazandın mı? Mercedes'in ön tamponunu kötü göçürmüşsün yagalarsam bacağını kırarım it... Baban...

• Hey... Dad... Babişko Mercedes'i ben çarptıysam nooluyım? Kardeşim Cemhan çarpmıştır... Yavrün Eray...

• Eray'cığım... Annenle baban ayrıldı... Bundan sonra ona yazacağın notları başka yere gönder... Selamlar... Üvey annen Jüjü...

• Baba... Anneme nooldu yaa? İki satır yaz merak ediyorum... Siyah BMW'yi giderken o mu götürdü... Oğlun Eray?

• Anan olacak garı tenis hocasıynan gaçtı Amerika'daymış... Siyah BMW'yi de o tenis hocası olucağ hibirino götürmüş... Baban...

• Değerli kardeşim Eray Bey... Sizin aileniz artık bu köşkte yaşamıyor... Babanız Sadi Bey köşkü içindekilerle birlikte bize sattı... Artık siz de bu evde kalamazsınız... Sabahları evde donla dolaşmayın ayıp oluyor... Yeni ev sahibi Tunç Tungarcı...

• Sayın Tunç Tungarcı... Dolaptaki dolmayı yemek zorunda kaldım özür dilerim... Eray...

• Eray Bey... Size esef ederim derhal bu köşkü terkediniz... Daha önce de size not yazdım... Aileniz artık bu evde yaşamıyor... Kapının önüne köpek bağliycaz işte o kadar... Tunç...

• Tunç Abi... Kapıdaki köpek ben geldiğimde ölüydü... Vallahi bişey yapmadım... Dolap niye tamtakır? Babamların adresini biliyor musunuz?

• Eşşoğlueşşek git burdan... Tunç...

• Buradaki köşkü ruhsatsız olduğu için yıkmak zorundaydık... Gerçekten köşk için üzgünüz... Aslında yıkmak istemezdik... Bedrettin Dalan...

• Sayın Bedrettin Dalan, Babamla üvey annem nerede? Annemle tenis hocası döndüler mi acıba? Gamze beni aradı mı? Köşkteki dolap sizde mi? Selamlar Eray...

– Gidip Garanti Bankası'ndan serin serin hesap açtıralım kız anne, deliricam sıcaktan... Reklamdaki gibi; sen provizyon departmanında tombik tombik uyurken; ben kambiyo memuruyla hayatın mânası üzerine laflarım...

– Kız sus, çekmiyo kafam... Asfalta yapışmış sakız gibiyim zaten; bi de sen vır vır edince üstüme ütü bandırılıyomuş gibi oluyo...

– Hüyyff... Tamam sustuk... Çok sıcak ama... Şu vantilatör de olmasa evden alev çıkıcak resmen... Jet motoruna kaçan martılar gibi az sonra vantilatöre kaptırıcam kendimi...

– İsabet olur, dilin kopar belki...

– Biçi biçi biçi... cırr... Biçi biçi biçi...

– Naapıyosun kız? Sus dedik ya, nerde manyak sesi var, alayını çıkarır artık inadından... Çekil o kafesin önünden, biçi biçi etme...

– Kanaryaya makara çektiricem... Sıcaktan yavıştı iyice kuş... Acık canlansın... Dinamik dinamik ötsün...

– Buyur bakalım... *“Bakkal boş kalınca bunalıp, dükkan terazisinde daşaklarını tartarmış”* seninki de o hesap... Ne la-

zım şimdi kuş makarası, işin yok mu senin?

– Hihohahağ! Ne yapıyomuş bakkal ne yapıyomuş... Hihohoho... Ne laflar var kız sende anne... Ihihi... Karı koca ömür insanlarsınız valla... Geçende babam da abime, git kimseye güvenme kendi işini becer gibisinden, “*kasaptan medet umacağına, zi..kimi koparır külbastı yaparım*” dedi-di... Hohoho...

– Höhör... Höhör... Boğulacak karı gülmekten, doğru bi laf olsa aklında kalmazdı... Beynin fikrin oralarda zaten...

– Yok kız, tamamen sosyolojik manada gülüyorum... Aziz Amca’nın dediği aptallık şimdilerde gelmiş üstümüze... Eskiden daha azmış sanki, bu lafları gediğine koyanlar, eni konu akıllı kimseler... Ama bi düşünsene, ben yıllar sonra çocuğuma böyle bi laf yumurtlayamıycam... Nasihat veren özlü söz olarak şu sıralarda bi tek “*Takmayacaksın, tak açacaksın*”ı kaydediyo beynim...

– Salak, bakkal kasap mı kaldı üstüne laf sööliycen... Sizin jenerasyon Grosmarket lafı diycek... Karfur’a gidinceye kadan, Metro... Öhö... Neyse işte... Sen benden daha global sayılırsın, bul bişii...

– *Acemi imajmeykırılan iş bilmez estetikçi insanı dötünden eder...* Yani, ehil insanlara iş yaptırmaşsan kalçandaki sili-kon patlayıverir manasında... Şu ana kadar ortalama bi ev kızı ve tüketici zihniyetiyle medyadan edindiğim kültürel birikime dayanarak en fazla böyle bi laf edebiliyorum... *Diceyin salağı laf bulamayınca saat guguğu olürmüş...* Bu laf da fena diil... Hani diceyler lafları bitince sürekli saati söyleyerek vakit öldürüyolar ya...

– Sus, sen gene kaarıyayı felan öttür, kabiliyetsiz aptal...

– En fazla bu kadar oluyo işte... Bin yılın türkülerinin içi boşaldı şimdi... SHOW TV, ana haber bülteninde Ebru Gündeş’in klibini “bişeyleri aştık” başlığıynan yayınlıyor... Salak sözlere diazēm içmiş görüntüler, kliplerde yersen sev-

giyi, dostluğu, aşkı, insanı anlatıyor... Yunus Emre'nin Mevlana'nın torunları dostlukla barışı, aşkı, "bööle bişey" sanıyor... *"Düne dair ne varsa, söylenip bitti cancağızım, artık yeni şeyler söylemek lazım"*. Nasıl sööliycez ama, "kelimeler zaten 300 taneyken", konuşamazken, düşünemezken... Okumuyorken, çalışmıyorken...

– Kız, Sezen Aksu şeetti ya yeni kasedinde... Mevlanalar, türküler semahlar... O da sen gibi "deli bi kız" işte... Sizi anlayıp dinleyen olacak da... Acık aptal olcan iyidir iyidir... Ööle görüncen, bulaşmazlar insana... Somurtma kırarım kafanı...

– Bak gülcem ama bi şartım var... Bana ninni sööliyecek-sin...

– Ayıya bak! Sırtına vurup gazını da çıkarıyım mi? Koca kız olmuş, git şurdan...

– Öğrenmem lazım ama... Çocuğum salak şarkılarla, Aygaz melodisi ve oto alarmları arasında büyümesin, yoksa iyiden aptal olucak... Hadi ama, lütfen...

– Dandini dandini danaatmış/ Allah neleer yaratmış/ Çenesi çukur yavrumun/ Kaşları keman yaratmış/ Gözleri kudret halkası/ Burnu Kâbe hurması/ Ağzı şeker hokkası/ Yanakları misket elması/ Uyku getir yavruma babası/ Ninni çocuğuma ninniii... Eee... Eeee... Eeee... Bak uyudu man-yak... Kız Sıdık... Hüşt... Ciddi uyudu... Yavrum kalk... Tövbe tövbe... Hepten deli bu kız...

– Mutfaktan bi fingirti geliyo bey.. Bizim kız diyorum... Anneyi bábayı uyutup eve oğlan atmasın... Belki de oğlan eve kız atmıştır... Bu yaşta başını belaya sokucak...

– Yat aşşa uyu be kadın... Ne fingirtisi? Faredir...

– Fingirdeyen fare olur mu? Ne o ööle kızilderili ismi gibi... Sen işin dalgasındasın... Bana bak bey, tam zamanı... Patlıcan sıcakları da bastırdı... Çocuklardan biri cinnet geçiriy o lmasın... Kendi kendine gülmeler fingirdemeler felan... Ya oğlan satırla içeri dalıp ikimizi birden doğrarsa... Sıdika cinnet geçirirse en fazla kendisini asar da, oğlan tehlikeli...

– Rrroon... Zzzz... rrroon... zzz...

– Oğlan diyorum, tehlikeli... Şimdikilerin hepsi manyak esasen... Hergün gasteler yazıyo... Herşey beklenir... Tetikte bulunmak lazım... Yıkarken oğlanın donlarına bakıyorum, hepsi tertemiz... Sapık galiba, don giymeden dolaşıyo... Giyse kirlenirdi...

– Faredir... Hörrzz...

– Uyu sen, daha uyu... İçerde donsuz caniler fink atıyo...

Geçen “iğne izi var mı” diye çaktırmadan koluna bakıyodum, “gıdık alıyorum” dedi çekti kendini... Gıdık mı alıyo, damardan heroin mi alıyo belli değil... Ne mâlum keş olmadı... Sokaklar it dolu, ya alıştırdılarsa oğlanı, dakika başı yanında diiliz ki... Bigün “bana mal bulun” diye elinde balayla dalınca uyanıcan sen... Belki de bilmediğimiz tuhaf bi tarikate sokup aklını çelmişlerdir oğlanın... Tarikatın başındaki adam “git anneye babaya piçak sok” derse... “Bakire kız kanı içicam, kardeşini doğra” felan da diyebilir... geçen filmi vardı şovda mı, starda mı ne...

– Roorrrh... Zzzzz...

– Zekeriyaağ!

– Uyuyorum...!

– Sen uyuyosan kim konuşuyo benle?

– Faredir...

– Bu da bi manyak... Fareyle bozmuş... Asıl tehlike sende aslında... Uyurken döner de boğarsın sen inşanı... Ebru Gündeş’in “Fırtınalar” klibindeki gibi ben uyuyunca kalkıp gidiyorsundur başka karılara... Karı “Boğ gitsin, aradan çıksın” derse uyarsın şeytana... O orospular adamı parmağında oynatır...

– Lan susucak mısın sen?

– Hadi boğ... Boğ da kurtul, öbür karılar seni bekliyo... Boğ boğ, fırtınalar koparsa kopsun.

* * *

– Öte git Sıdika kız... Baban delirip, beni yataktan kovdu... Şu kenara kıvrılıyım...

– Hımmzz... Geh... Gel bakalım şişman...

– Sıdika, bak ne diycam... Deminden beri mutfaktan tuhaf sesler geliyo... Ama sakın “faredir” deme... O laf sinirimi bozuyo...

– Gülriz Sururi'dir anne... Kendi mutfağıyla karıştırıp bizimkine girmiştir... Mutfakta gözlerini açıp kapatıyordu... O kadıncaaz, o dev gözlerini açıp kaparken bööle sesler çıkıyo... Hadi, şimdi uyu...

– Aman, senle insan gibi konuşanda kabahat, deli karı... Sabahın dördünde bile dalga geçiyo anneyle... Hırf... hırf... Kız Sıdika, bu yastık traş losyonu kokuyo... Hırf... hırf...

– Yatmadan önce bıyıklarımı kesip, favorilerimi Mirkelelam yaptım...

– Doğru cevap ver? Hangi herifi aldın bu yatağa... Sinsi kaltak, yılan! Baban da “fare dir” diyodu...

– Aman annee... Yatmadan önce abimle yastık savaşı yaptık, yastığı burda kaldı salağın... Bak bu yastık O'nun, mavi, o yüzden kokuyo... Hadi şimdi uyu yoksa, eter ve kloroform kokan yastık bandırcam suratına...

– İyi... Sen de boğmaya kalkış bakalım anneyi!

– Yaa anne yaa! Naapicaz senin bu paranoyanla... Biliyorum, o realiti şovlarla, kanlı filmler, kupondan geri kalan kısmını cinayet ve entrika haberleriyle dolduran gasteler bu kabusları sokuyo kafana... Deli gibi korkuyosun... Ama yazık sana, niye kendi yüreğinin temizliğine, o sağlam yürekle yetiştirdiğin insanlara azcık güvenip rahatlamıyorsun... Bizi hesapsız, korkusuz sevginle koruyacaksın ya şişman! Gerisi hikâye, korkucak bişey yok... İşte bu... Sen geceyi bize zehir et, sonra da uyuya kal tombik tombik... Al, kocan da geldi...

– Kızım, annen senin yanında di mi, merak ettim deli karıyı...

– Hayır baba... Burda yok, evden kaçtı... Manken Berke Hürcan'la sana klip boynuzu takıyo... Hihhihi...

– Sıpa!

– İnınınııın... Dehşet saati... Safiyanım sabah kahvesini içiyor... Mahallede neler oluyor? Kimin eli kimin cebinde? Yıkılmanın eşigindeki yuvalar, yeni gelen kumalar, parkta buluşan kızlar ve oğlanlar... Gün ışığına çıkarılmayı bekleyen mahalle dedikodularının hepsi... Az sonra...

– Kız, sen benim nezaman dedikodu yaptığımı gördün körölmeyası... Biz senin gibi cins miyiz, oturunca gezegenin dört bir tarafından geyik çevirelim... Şurda bulaşığımı yıkamış, beyimi işe yollamış bir ev hanımı olarak; 12'deki dizi başlayınca kadar, kahvemi içip iki laf konuşucam, daha ağzımı açmadan susturuyosun... Senin bildiğin mevzulardan bilmiyoruz diye... Ölelim bari biz! Hep susalım... Sesimiz çıkmasin...

– Aman tamam kızma anne... Konuş dinliyorum, buyrun kayıttayız Safiyanım... 4... 3... 2... 1...

– Şermin'in küçük kızı Hâle... Giremedi ya üniversiteye, bunalım olmuş... Sigortanın asabiyecisine götürmüşler, hap vermiş... Ama belliydi o kızın giremiycee, pek oynak bişey...

– Hıı... Üniversiteye giremeyen kızlar genelde orospu

oluyo zaten... Şimdi siz mahallede bi kaç karı, dört koldan çalışıp dedikodu yapın, bakalım kızı intahar ettirebilecek misiniz?

– Ne var, yalan mı konuşuyoruz? Sağlam iskarpin olsa; aklını dersine verir girerdi fakülteye... Ordan da dengi bir oğlan bulup, tezelden kurardı yuvasını...

– Lan iyi ki okutmamışsınız beni... Kazaen lise ve dengi okulları bitirip üniversite sınavını kazanamasak bitmiştik... Daha onyedı yaşında mahallede “dul karı” muamelesi görmeye başlaycaktım...

– Sen girerdin bak... Aile yapısı mühim bu işte... Baban öldürdü, döve döve sokardı seni üniversiteye...

– Bittabi... Fakat taymıñ hatası yaptı babam... Orta son-da dövüp okulu bıraktırdı... Halbüki muhtelif aralıklarla üniversite girişinde, bitirirken asistanlık sınavında, sonra doçentlik tezinde dövseydi rektör bile olabilirdim ben... Mantık bunu emreder...

– Az daha büyü anlarşın hakikati... Annem dedi-ydi der-sin... Görürsün bak, seneye felan da giremez o karı... ÖSYM kurusu olur... Kaşı gözü fıldır fıldır, akli oynasta...

– Bence kızın dedikodu yüzünden intahar etmesini bek-lemeyin anne... Gidip, üniversiteye giremedi diye taşa tu-tun... Evlerini felan yakın... Mahallenin namusu ve akade-mik kariyeri elden gidiyo... Ne duruyosun? Cehennemden çıktı çılgın mahalle karısı... Hoydaa...

– Dalga geçme kız, rep yapma anneye... Bu kadar konu-suyosak bi bildiğimiz var herhalde... O üniversitelerin kralı-nı bitirdik biz... Hayat Üniversitesi’nde okuduk...

– İşte ben de bu lafı bekliyodum... Hayat Üniversitesi... Bu meşhur üniversite nasıl bir üniversitedir ki, daha onyedı yaşındaki çocuklara hayatı zehir eder... Gerçek üniversiteye giremeyen kızlara tembel kaltak muamelesi yapar, girenleri kız yurdu kapısında bekâret kontrolü için bekler... Öğrenci

oğlanlara kiralık ev verdirtmez, buldukları evi “terörist yuvası” diye ihbar eder, mahallenin namusuna göz dikmiş bekar itlerin mekânı gözüyle bakar... Işıkların yanıp söndüğünü, içeri girip çıkarak sektirmeden büyük gözaltında tutar... Bu nasıl üniversitedir, kendi çocuğunu yiyip yutmaya hazır... Hayat Üniversitesi bunu mu anlatır, kürsüleri paranoayla linç dersleri mi verir?.. Bölüm Başkanları yaşlı cadılarla örümcek beyinli, korkak, kurnaz ve kalles kimseler midir? Ve ben neden hep çıkarım hayat üniversitesinde... Kantini hüzün, panolarına yalnızlık şiirleri asılmış, koridorları insansız...

– Kız bana bak, sigortanın asabiyecisi iyi biriymiş diyorlar... Hastane dışında muaynanesi de varmış... Götürüyüm istersen, sana da verşin o haplardan... Hı? Sen şimdi neye üzöldün; de bakiim annene... Kız konuşsana... Aman vara yoğa ağlıyo bu salak da... Aloo! Kız?

– Ay, bi gazete kupon hizmeti olarktan Arapça-Türkçe transleytır verse de, şu Suud Kralı hazretlerine bi de ben mektup yazsam... Kelle uçurma işi hâlâ bi netliğe kavuşmadı... Ama bi de iyice kızdırırsam adamı, kötü olur o zaman... Kimbilir, belki Suudi Arabistan’da kadınların transleytır kullanması yasaktır... Araba öyleymiş mesela... Kadın kısmısı araba süremiyomuş oralarda... Ay ne fena, millet olarak Arap Kadınları geri vitesin yerini bilmiyo...

– İyi işte yat kalk dua et! Bizim cemiyet nisbeten daha ferah... Anaya babaya asilik ediceene acık ibret al... Bak eloğlu “gık” desen dilini kafanla beraber koparıveriyö... Hürriyet var burda hürriyet... Şükretmek lazım...

– Hazreti Polyanna gibi konuştun kız anne...

– Tabiy! Ben hürüm...

– Sus anne kız... Havaya giriceksin, babam seni timsahlarına atıcak...

– Sıçarım timsahına, bi bok da yapamaz, köle miyiz lan? Ondan tırs, bundan kork... Kula kulluk etmeye mi geldik bu dünyaya?..

– Anne lütfen... Babam uyancak... Infazın sırasında burda bulunmak istemiyorum, iyisi mi ben Sinop'a Şetaret Halamı gidiyim...

– Ne Sinop'u kız? Yürü Bodrum'a gidelim... Analı kızlı... Hâzreti Telmaylan Luiz gibi... Ben entellere çiğ börek satarım, sen de deniz kabuğundan kolye felan yaparsın, geçinip gideriz...

– Anne, ağzınlan kulağının arasına bi transleytir yerleştirmek lazım, ne dediğini işitiyo musun? Ne Bodrum'u? Daha Boğaz Köprüsü'ndeyken babam bizi kırbaçla aşşağı düşürür...

– Kralı gelsin, bi halt yapamaz! Yetti artıkn be! Yaşım elli oluyo, gün yüzü görmedim... Bulaşık yıka Safiye, ütü ütüle Safiye... Parayı idare et Safiye, kızı döv orospu olmasın Safiye, oğlanı gözetle it olmasın Safiye... Ömrüm çürüdü ömrüm... Ben Ajda Pekkan'la aynı yaştayım lan! Karıyla beni yanyana koysalar anneannesi gibi durucam... Tükürüyim bööle hayatın ızdırabına...

– Ay, Sayın Nevzat Yalçıntaş'ın numarası 118'de var mıdır acaba, bizim eve gelip bi koşu infazı durdursa... Durum kötü, babam parçalıycak bizi.. Naapsam? Bi tane suratına çarpsam annem kendine gelir miyki? Saçmalama Sıdık! Sen şiddetin her türlüsüne karşısın... Kadın aile içi şiddet yüzünden bu hale geldi zaten... Asla! Su felan mı atsam yüzüne? Hii... Naapıcam? Kadın hepten üşüttü... Bavulunu hazırlıyo... Ciddi Bodrum'a gidiyoruz... Anne... Annee! Başım dönüyo... Hinn? Karanlık... Karanlık... Ben... Ben, kalkamıyorum... Safiye nasıl kurtulur? Başım... Karanlık... Ben... Uykum var...

* * *

– İşte bööle bey... Şakkadanak düşüp bayıldı seninkisi... Naapıcanı bilemedi, eli ayağına dolaştı... Baktım yine hak

hukuk müsavat, eşitlik özgürlük insanca yaşam felan cav-cav edicek, kafa ütölücek... Dur dedim gösteririm şimdi ben sana... Sen deliysen ben daha deliyim dedim... Dinsizin hakkından imansız gelir dedim... Ben ağzımı ilkten açıp, bıktım bu şiddetten baskıdan, tatile gidicam diye basbas bağırdıkça Sıdika Hanım korktu... Taraf değiştirdi, “babam bi-zi keser” diye beni durdurmaya çalıştı... Sonunda yapıştı kaldı halıya, bayıldı cadı... Buna bööle lazım... Taktik yap-çan...

– İyi iyi... Aferin... Lan, şu cacığa bi nane serper insan be, ne bu bööle ayran gibi yaa... Zaten düru olmuş...

– Ay bey kuru nane bitmiş, salatada tazesı var diye şey de etmedim...

– Ulan şu evde huzur içinde dört başı mamur bi yemek yenmez mi be? Bak bi de surat asıyo... Doğru yap lan o zaman cacığı! Delirtirsiniz insanı... Soona dövünce de dövüyo oluyo! Zırlama!

– Şuna bak, sabah beridir harcanan buğdayın, onun had-di hesabı yok... Allahtan ölkemiz bir tahıl ambarı da, şişko ev hanımlarının “günleri” için yeteri kadar açma, börek, poğaç ve kek üretilebiliyo... Hayır, yeseler canım yanmıy-cak... Bi de hepsi rejimde olduğunu ileri sürüyo... Mahalle-nin gülleri, Timur’un Filleri... Kız anne, Afrika Kıtası’ndan bi kaç komşu edinsek ya... Bari bu kekler börekler hayırlı bi işe yarar...

– Huyunu suyunu bilmediğim marsıklarla komşuluk et-mem ben... Hadi çene yapma, çabuk ol, kıvır şu sigara bö-reklerini, birazdan Hâdiye Ablan damlar...

– O karı müebbet rejimde, sanki yiyecek de şu börekleri... Geçengün “zayıfladım, artık eski eteklerimin içine girebili-yorum, kızımın kotuna sığabiliyorum” diyerek giydiği *dar kotla “boyundan büyük keçi yutmuş, sindirmeye çalışan boa yılanı”* gibi dolaşıyodu...

– Aman, onunkisi de hastalık artık... Zayıflamayla boz-muş kafayı... Tok tutsun, kilo yapmasın diye, hani şu tele-vizyon kutularından felan çıkan ambalaj köpükleri varya

beyaz beyaz... İşte onlardan yiyiyomuş diyolar...

– E ama yanlış biliyo kadıncaaz... Olmaz ki ööle... Televizyon kutusundan çıkan beyaz köpükleri yiyerek kilo veremez... Asıl o uzaktan kumandanın tuşlarını yolup çıtır çıtır yiyen... Nar tanesi gibi... O zaman bi günde üçbuçuk kilo veriliyo diyolar... Dama çık anteni ısır, bi haftada yirmi kilo... Rahatlan bikini giyersin, 23 nisanda çocuk korosundayken giydiğin eteğin içine bile sığarsın...

– Hihhihi... Kız dalga geçilmez ööle elin karısıyan... Bak Allahın gücüne gider, sen de şişko olursun... Zaten, daha bu yaşta *römork takmış taksi gibi dötun senden ayrı dolaşıyo*. Elalemle dalga geçiceene sen de acık kendine bak, erit o koca kalçanı...

– Bütüngün pencere önünde, minder üstünde oturmak zorunda bırakılan bir organizma başka türlü gelişim göstermezdi ki... Bundan sonra diet mindere oturuyım bari... Zaten “kime diet kime kismet” denilmiştir... Azcık diet yapıp kalçanı eritmezsem, kismetim de çıkmaz şimdi benim, evde kalırım... Dötüm büyüüp kismetimi kapatıyo... Hayır, intihar edicem de, gastedeki başlık çok saçma olacak... “*Orası yüzünden intahar etti*” diye...

– Kız, hayatın dalga senin... Sende bu umursamazlık, bu ferahlık varken...

– Naapıcan işte yaradılış meselesi... Ben de isterdim kafasını götü ve göbeğiyle bozan insanlardan olmayı... Gaste köşelerinde, takvim yaprakları arkasında diet programları koalamayı, tartı tepelerinde vakit öldürüp “*Bugün iki kilo verdim, dün sadece hıyar yedim, ama tuzsuz*” geyikleri çevirmeyi... Erkek olsam, evleninceye kadar göbeğimin çıkması için büyük bir özen gösterirdim, içine beton dökülmüş dandikten halterler kaldırır, mezurayla oramı buramı ölçerdim... Belki de öyle daha mutlu olurdum, hayatımın anlamı götüm ve göbeğim olurdu... Oysa hiçbir umurum-

da diil, bilemiyorum, belki de bende bi eksiklik var...

– Eksiklik diil fazlalık var... On okka çeker senin o butla-rın... Bööle giderse mahallede “*Sıdika Saka ve dötü*” olarak anılmaya başlıycaksın..

* * *

– Kız açık konuş, sen kışkırttın di mi Hâdiye Ablanı... Yoksa karı ne diye çamaşır makinasına girmeye kalkışıp makinanın tamburuna sıkışsın...

– Valla kendisi tutturdu... Kilo verdim, belim inceldi eski eteklerime, kızın kotlarına sığıyorum felan derken, makina-nın önündeki deliği gösterip “ben burdan sığarım” diye ko-nuşmaya başladı... Ben de “sığarsın abla” dedim. Ağzımdan O’nu kışkırtıcak hiç bi laf çıkmadı... Ama bilincimin dışın-da, yüz ifademle “hassittir” mimiği yapmış olabilirim...

– Dur hele, bi tamirci gelsin, kadını çıkarsınlar makina-nın içinden, soona hesaplaşcaz biz senle... Bana da aynı mimikten yapma yırtarım suratını... Cadı!...

– Şeytan diyo; kalk bi güzellik yarışmasına katıl... Neyim eksik; gencim, güzelim... Her kanal bi tane yapıyo... Birinden birinde dereceye girerim elbet... Üç tarafı denizlerle çevrili şirin ülkemde, toplam genç kız nüfusunu karşılayacak kadar yarışma yapıyo zaten... En azından Palmoliv-güzeli, diazem güzeli... Bişey olurum heralde hayatta... Di mi kız anne?

– Hıı! Tabi tabi.. Yalnız, babanı unutuyosun, baban var... Veli Göçer Arsa Ofisi Güzeli... Vurdu mu evde göçük olur alimallah... Parçalayıverir... Her bir kanala ayrı parçanı yollarsın...

– Anlaşıldı... Vazgeçiyim... Babam diyo ki; “parçalarım kız kaltak” ... Babam ööle diyo... “Dinleme kız, boş ver... Bi güzellik yarışmasına resmini yolla”. Şeytan da bööle diyo... Tabii ki ben bu durumda babamı dinliycem... Zirâ, süper ton, süperfreşin diil mi? Ben de aynen ööle, babamınım... Made in Zekeriya... Zekeriya Holding ürünü... İstemezse yollamaz tabi herif... En iyisi gidip alıcılarımla oyniyim... Yokluğumda hangi kanal, hangi paçoz kızı kraliçe yapıyo

bakalım... Uzaktan kumanda nerde kız anne?..

– Baban sakladı, çok pil yiyiyomuş... Sabaha kadar ordan oraya zap zap... Pil mi dayanıyo tabi... Abin bi ayrı televizyon manyağı, sen desen ööle... Kumandaya kalem pil yetişmiyo; çift dingilli kamyon aküsü lazım...

– İyi tamam... Televizyon filan da izlemeyelim canına yandığımın evinde... Babam koza yapsın bana; 2037 yılına kadar içinde oturuyım, ordan alıp direk mezara korsunuz... Masraf olmaz; dedikodu çıkmaz...

– Kız şen televizyon seyredip naapıcaksın cadı! Hayatın dizi olmuş zaten senin... Televizyonda aynısından var diyorlar... Star’da... Kabare şovmuş...

– Biliyoruz; Inter Sıdika diye isim taktılar mahallede... Ancak olay tamamiyle bir aşırı benzerlikten ibaret! Ya da kabare şakası filan yapıyolar; evin bi tarafında gizli kabare var, bizi dinleyip ezberliyolar; haftaya çıkıp ekranda oynuyorlar...

– Bak demek ki neymiş; biz sana boşyere “Perdeler açık camın önünde durma” demiyomuşuz... Bence karşıdan bi yerden dürbünle dudaklarımızı okuyan sapıklar var... Hayatımızdan 26 bölüm tırtıkladılar... Sen hâlâ camın önünde otur, salak!

– Aman abartıyosun anne! Onlar, ööle şeyler yapmaz... Tiyatrocular, onlar Dümbüllü’nün torunları... Müjdat Gezen’in, Ferhan Şensoy’un, Zeliha Berksoy’un, Oğuz Aral’ın, Yıldız Kenter’in öğrencileri... Olmaz ööle şey, yakışmaz... Olsa olsa “aşırı benziyodur” dedik işte... Bu mevzuyu burda kapatalım... Hem hayatta oluyo ööle şeyler; biz buna kısaca intihal adı veriyoruz... İntihalden kim ölmüş?.. Asıl bunca yozluğa kafayı takarsa intihar eder de ölür insan...

– Asıl bizim öyküleri yazan çocuk salak... Yıllardır aynı dergilerde kargacık burgacık... Mıymıntı... Götürüp kendi sataydı ya bizi İkitelli pazarında televizyonlara... İşte bööle

yemiyeinin malını yerler... Oh! Kıvırsın şimdi o kitapları, dergileri!.. Söyledik, intihal felan olmadan, vaktinde birinci elden satçaktı bizi...

– Pezevenk deme çocuğa!.. Kıyamıyodur belki... Çok seviyo da ondan yazıyo O bizi... Hem bu iş yıllardır böyle bi kere... Süavi Süalp'ler, İsmet Çelik'ler... Dümbüllü'nün torunları, Nasreddin Hoca'nın torunlarını azcık kırarlar... Sonra da “lan memlekette hitane tiyatro yazarı çıkmıyo an necim” diye ağlaşıp Viskonsinli vodvil yazarı Mıstır Brav'nın oyunlarıyla idare ederler... Kendi düşen ağlamaz...

– Kız babana diyim diyorum... Kaaveden iki üç kişi alıp, bi yoklasın bu adamları. “Nooluyo lan, börek mi yağmalıyosunuz” desin...

– Babam da Erol Taş'tan araklamış zaten kendini... Pardon... Yani, bazı yerleri benziyo denilebilir tabi.. Olmaz ööle şey; ayıp... Vakti gelir; uçup gider her şey... Yine geriye o beğenmediğin dergilerle kitaplar kalır... Ama şöyle bi çözümlü olabilir... Bundan sonra biz evin içinde Cine 5 usulü şifreli konuşalım... Gizli kabare anlayamasın... Bi tek yüreği iyi olanlar çaksın diyaloglarımızı... Mesela sen bana “Perdeyi ört kız” diyeğine “havuçları vagondan at” şeklinde şifreli olarak şeeet...

– Havuçları vagondan at o zaman...

– Sincaplar rendelenmesin şimdi...

– Havuçları vagondan at dedim...

– Puding yırtalım da gazoz ısınsın azcık ama...

– Kız şıllık! Sen o havuçları vagondan atıcan mı, akşama babana parçalatıyım mi? Derhal atılacak o havuçlar vagondan... Geliyo terlik kafaya... Ört şu havucu...

Hoşgeldin Bebek

– Olm, olmaz bööle bi şey... Bariz kayalara geldik... Bu ülkenin bööle olması nedir abi... Ay resmen tüylerim diken diken oluyo... Tut bak tüylerimi Oytun...

– Bi saniye Hazal... Kıldan tüyden meselelerle konuyu daatma şimdi... Bariz bi kaosun eşiğindeyiz, sen makara yapıyosun... Bak işte biz “olmaz, etmez” derken işi götürdü olm herifler...

– Ben sana dedim olm, “*Artistlik yapma oy kullan*” kampanyasına katılalım diye...

– Sandığı bulamadık kızım... Bizim mahalle bi tuhaf olmuş, sandık ararken kayboldum resmen...

– Daha oturduğun yeri bilmiyosun, torba dolsun diye konuşuyosun Oytun... Gece yarıları kelle kafa, taksimetreye eziyet, bardan çıkıp zorla ikametine giden zihniyet, nasıl oturduğu yere sahip çıksın? Hıhıhıhı... Sen alemlerde “Oscar’ı Denyl Dey Leyvis mi alsaydı, öbür herif mi” diye ge-yik çevirirken, elalem kapı kapı dolaşıp kendi fikrini örgüt-lüyödü... Kabul et bunu Oytun...

– Vaay... Pekâla bayan ukâla... Özeleştiri haa? Sen kendi-

ne bak Hazal'cım... Hadi biz burda bar geyiği çevirip bunalım takılıyoduk, sen gidip "Hanımlar komisyonu"nda aktif görev mi aldın yani...

– Hihi... Kapitol Sentir'da "Ata'ya Saygı Bowling Turnuvası" düzenledik ya olm.. *Modaydı filan ama, hiç yoktan bu da bişey...*

– Dalga geçme Hazal... Şakanın sırası mı? Bi azıtırsa herifler görürüm ben seni... Benim paniğimle kafa bulacağına işi biraz ciddiye al... Sinema günleri diil, kara günler geliyo kızım...

– Orası doğru bak... "Çiçek pasajında şerbet satılacak" diyorlar... Bi de şey duydum... 2019'u kapatıcaklarmış... 1453 diye yeni biyer açılacakmış... Hihohaha... Ayhihi...

– Saçmasın Hazal... Hiç de espiri yapılacak bi durum yok ortada... Hem niye ikide bir bizi "barda geyik çevirmekle" suçluyosun... "Pis entel" diyip üstüme saldır, at kuyruğumu yol bari... Nedir peki, iyi kötü bişeyler okuyup, izleyip tartışacaamıza, kabızimal kahvelerine doluşup, okey mi oynıyalım? Bu mu yani...

– Depresifleşme Oytun... Onca kitabı filmi birbirimize mi okuyup seyrediyoruz? Sen kaavedeki adamları küçümseyip gitmezsen onlar sana gelir işte... Gidenler vardı ama... Bi tane fazladan kitap okunsun, iki şiir bilinsin, biraz tartışılın diye her şeye rağmen Sivas'lara gidip orda yanıp tutuşanlar vardı... Sooradan infial içinde kakınım geçirmekle olmuyo bu işler...

– Gereksiz saldırılarla benliğimde gedik açmaya uğraşıyosun Hazal... Ayrılmak istiyosan açık konuş... Sivas'ı filan bahane etme... Aniden kültür gerillası kesildi başımıza karı... *Hazal Edip Adivar* peh...

– Sen sus! Denyl Dey Lewis'in yarım şişe Cek Denylz viskisi içip kelle olmuş göbekli hâli...

– Hadi yaa! Sen kimsin peki? Piyano filmindeki Holi

Hantur'ın çok konuşabileni... Holi Hantur Edip Adıvar... Vır vır vır...

– Gitsene olm sen işin yok mu? Kurnaz baban çoktan yeni belediye başkanınız kapısına yazılmıştır. Hayırlısıyla bi kumpir büfesi ruhsatı kaparsınız belki...

– Asıl sen git, genelevler kapanmadan kendine bi iş bul...

– Oha! İnanmıyorum Oytün... İğrençsiin... Olm lan yuh lan sana... Bu kadarmışın işte sen, çirkinmişin... Yurt sınırında şaibeli yerel seçimler yapıldı da gerçek yüzünü gördüm... Bi daha arama lan beni...

Bir: Çılgın Ambians Partileri...

– Sılgın bi parti olsun... Sıs... Sss... Ay bu herif benim dişimi yapamadı Setin... Öndeki porselenler konuşmamı değiştirdi... Setin sana söylüyorum ... Resmen tıslıyorum ayol... Çe... Sssse... Çetin... Setin... Setiin!

– Belki dışındaki porselenden diil, dudaklarındaki sili-kondan oluyodur... Gidip ikisini birden söktürelim, yeni yıla geriye kalanıyla girersin, sonra bidaha yaptırırız... Çetin'cinin işi ne? Ameliyathane kapısında beklerim. Karı mütemadiyen inşaat halinde... Kendimi otoyolla çıkıyomuşum gibi hissediyorum... Habire tamirat...

– Otoyol anandır Setin... Doğru konuş sss... Suç bende, salak gibiyim... O kadar herif ayaklarıma kapanıyordu, gidip senin gibi bi cangilmen'i kendime boyfriend seçtim... Çe... Se... Sss... Derhal ayrılıyorruz... Yeni yıla senle girmeye tahammül edemem... Bay... Setin... Londra'ya uçuyorum...

– Pasaporto?

– Salak salak konuşma Setin... Ne pasaportusu?..

– Pasaportun yok kızım... Tarihi eser işinden pasaportuna el koydular ya... Bütün hay sosayiti burdayız bu kış... Sen boşver şimdi Londra'yı filan; yılbaşını burda geçirelim, müttiş çılgın partiler var... Mesela bi ara do partisine uğrayabiliriz... *Aldo, Yildo, Dodo* aynı mekanda çok çılgın bi ambians... *Do Party*.

– Sen beni “sii’ye alıyosun” galba Setin...

– Tii’ye aldığım filan yok kızım... Hoşlanırsın sandım... Aslında daha keyifli partiler de var... Bedri’nin animasyon ekibinden Fidi düzenlemiş diyolar... *Crazy Horse & Women Show*.. Yılbaşı gecesi çamurda vahşi bi atla kadın güreştirecekmiş... Orta hakem de bi Van Kedisi... Olay yeri metruk bi gasilhane gibi dekore edilmiş... Uçtum ben, çok farklı buldum... Işıklar, çamur, kedi, delimsirek bi at ve miyuzik.. Düşünebiliyo musun, partide para yerine keçi boku geçiyo... Bööle düğme, boncuk gibi yani... Para yerine onları veriyosun... Bi keçi şeysi 20 dolar...

– Setin?

– Uçuk, hiper bi okazyon, fix çılgınlık... Kesin gidelim kızım... Bizim çocuklar fix kadro orda olucak... Partinin davetiyeleri bile farklı... Savaş yıllarındaki ekmek karnesi gibi bastırılmışlar...

– Şetiin? Asık konuş... Bişiy içmişsin sen... Ver bakiyim biraz...

– Bitti... Az vardı sonunu ben içtim... Ama iyi oldu... Fecii müthiş hissediyorum kendimi... Acayip yılbaşı partisi fikirleri buluyo insan... Her şey çılgın, deli gibi, düşünsene çamurlu zeminde keçiyle kadın güreşio, para yerine at boku geçiyo... Keçiyle at karıştı galba... Olsun, bu da bi ilginçlik sööliyim bizim çocuklara... Artık bişeyler aşılmalı, farklı olunmalı... Gri insanlardan bıktım... Uçuş...

– Sss... Sittir ordan setin!

İki: Tırışkadan “Başkaldırı” Partileri...

– Kantinden çocuklar alternatif yeni yıl eğlencesi düzenlemiş Tunca... Otostopla Abant Yedi Göller’e gidilecek... Yılbaşı akşamı herkes Sekizinci bi göl varmış gibi düşleyerek sekizinci göl için yazdığı şiirleri okuyacak... Yerel içkilerden Misi Şarabı içilecek...

– Hımmm...

– Karşısın galiba Tunca... Aslında ben de pek ısınmadım... Sekizinci göl varmış gibi davranılmasını anlamsız buluyorum... Alternatif olma kaygısıyla düşülmüş bir özentî tuzağından başka bir şey değil... Yine de düzenin dayattığı yılbaşı partilerine karşı bi parti düzenlemek hoş bir düşünce...

– Hımmm...

– Şeye nedersin sevgilim... 61 Model bir kamyonla Sapanca’ya alternatif gezi... Dönüşte yürünülecek... Uygun havada üzerinde kurukafa bulunan siyah uçurtmalar uçurulacak... Hıı? Ne diyosun Tunca? Hoş di mi? Keyifli...

– Evde oturucam Rüzgar...

– Hey tabii... Anormal haklısın Tunca... Zoraki eğlence telaşına tepki olarak “evde oturmaca partisi”. Müthiş tepkisel, ciddi alternatif bir fikir... Saduncan, Elifsu, Yusufca... Kantinde bunu yayarsak, birçok insan bize katılabilir... “Evde Oturma Partisi” haa, seni bunun için seviyorum Tunca; farklısın... İleri gitmeden öp beni...

– Hımmm...

– Sayın Başkan; değerli milletvekilleri... Gamera buyana bakıyor, bizim grup kendine çekidüzen versin... Sayın Nallıdere Milletvekili Sami Bey, profilden uyuyor kibin görüyorsunuz, arz ederim... Necip Türk Milleti bizi seyrediyor, şöyle hafif çene kalkık, gözler manalı duralım dimi ama Sami Bey... Hüşt! Sayın Sami... Uyan... Arz ederim.

– Hön?

– Gamera diyörüm, yüce Türk Milleti bize bakıyor. Önündeki kaadı felan garâla, not alıyormuş kibin yap, bizim parti uyuyo deye şaiya çıkmasın...

– Teşekkür ederim Sayın Nadir Dübel... Fekaat, been, uyumuyorum, uyumam daa, uyumayacağım daa... Milletim için, bu kutsal çatı altındağ veaa... Vakiiit, uyanık olmaa vaktidir... Diş mihraak...

– Geçdi Bor'un pazarı... Gamera öbürki partinin grubunu çekiyor... De haydi zıbar şimdi... Rezil ettin partiyi...

– Gözümü dinlendiriyördüm Nadir, meseleyi egzajere etma... Hem noolmuş millet beni üyurkene gördüyse? Yüce Türk Milleti hiç mi uyumüyorkine? Millet neyse, vekili de

odur... Parlemlenter dediğin uzaydan mi gelmiş...? Mars Mil-
letvekili miyim ben? Vekil millete endekslidir...

– Endeks diyen dillerini yisinler... Gamera çekmiyör bo-
şuna edebiyat yapma... Ehehő... Üyuyan gözel... Mistır Par-
lement 94... Git de başkanlık divânına yat, orası daha ra-
hat...

– Sen çok olüyorsun ama Nadir... Evyela kendine bak...
Herkeş senin kibin medyatik mi, gameraya çıkacam deye
sürsün sürüştürsün... O biyiklarına gür gözüksün diye he-
lada gaş galemi sürdün mü sürmedin mi açık gonuş...

– Bu mesnedsiz bir iddadır Sayın Sami... Gamera çekiyör
diye “sayın” diyorum, birazdan senin gözünü gaşını patlatınca
görecen gaş galemini... Gameraya dua et... Aha döndü game-
ra... Lan nası konuşuyorsun sen öyle... şindi bi tene...

– Hüşt, gamera bakıyör... öhö... Sayın Nadir Dübel şaka
takıldım... Ne diyördüm, geçengün alt gomisyondayız, te-
rörle mücadele yasa tasarısının sekizinci maddesini şeedi-
yoruz... Gamera döndü... Yalan mı, kıl bıyık, nası bi günde
siyahlandı, helada gördüm işte gaş galemi sürüyördün... Dik-
kat ettim kelin de parlamıyör... Açık gonuş, podra sürdün...
Dikkat gamera... Yasanın atıf yaptığı maddeler sarıhtir... Fil-
hakikaa... Ben burda şuna deginmeden geçemeyeceğim...
Gamera başka yanna bakıyör... Podralı keltoş... Arrh!
Öhinin... Galleř... Bırak... Bırak lañ burma oramı... Arrh... Sı-
ra altından şeetme... Ahhh... Bırak dedim... Galleş... Arrh... Bı-
rakınız...

– Bağırmaýın Sayın Sami... Gamera bakıyör... Gerekirse sı-
ra üstünden de çıkarım bi yumruk ama, bizi döğüşürken gören
necip Türk Milleti’nin parlemlenter demokraseye olan inancı
sarsilir... Bu bakımdan, ben sıra altından, bööle horttadanak...

– Ağđkh! öhö... Sayın Nadir Dübel... Kınıyorum... Kını...
Bırakınız... Burma... Kötü olur... Demokraasi açısından...
Galleş... Arrf...

– Görüyorum ki suratiniz kızardı ve gözleriniz yaşardı. Sayın Sami... Allık mı sürdün suratına yogsa bööle burınca mi ölüyor? Böğrümde disrek varma, daha fena sıkarım bak... Gameraya gülümsee... “Pes” de bırakıyım...

– Oylama yapıliyor... Tarım ve Köyışleri Bakanlığı’nın bütçesi oylanıyor Sayın Dübel... El kaldırın... Kaldırın o elinizi... Sıkmayınız... Bırakinız... arrhh!

– Podralı keltoş” hee... Hadi bi daha desene bakıyım görüyim ben seni... Galdır gafanı sıranın üstünden, gamera bakıyor... Hüşt, Sami...

–

– Acısından bayıldı herif... Sayın Sami... Beni duyüyorsa-nız cevap veriniz... Bir saniyaağ... Hankı gamera çekiyor..? Sayın başkaan vea aziz üyeleer... Dava ve sıra arkadaşım de-ğerli milletvekiili Sayın Sami Torbaa az evveel, oturumuun yo-ğun sitresiinee dayanamayarak baygınlık geçirmiştir... Ne acıdır kii, bazı medyadaa, “parlementerleer göreviini yabmi-yor, meseleleer çözüme kavuşturılmuyoor, meclis uyüyo-or” şeklindeaa kasıtlı haberler çıkıyöör... İstea... Görünüz... Kendisini memleket mes’elelerinin çözümüne adanmış bir mil-letvekiliinin yoğun tempoo vea iş sitresine dayanamayaraak nasıl bayıldığını görünüz... Takdir, kamuoyununduur... Bu ve-sileyleeaa, değerli arkadaşım aa acil şifaalar temenni edeaar, saygılarimi arz ederiim...

- Ben bu dünyanın neresine çocuk doğurucam ki Semih?
- Müsait bi yerde doğurucan artık Senem... Dönüşü yok, sekiz aylık oldu... Karnın burnunda, eli kulağında bugün yarın gelicek ufaklık... Hem, korkucak bişey yok... Yeteri kadar hazırlık yaptık... Ben silah taşıma ruhsatı aldım, kurşun geçirmez bebek arabası yaptırdık, annem zırhlı zıbın ördü, sen Ju jitsu kursuna gittin... Bebeğimizi en azından belli bir süre koruyabiliriz... Gerekirse bi daha hamile kalırsın iki tane de badigard doğurursun...
- Ay yine de içim rahat değil... Çok fecii günler yaşıyoruz... Nası büyütücez... Şey diyorum, acaba dobermanlar mı büyütse... Hani, Tarkan, Tarzan filan gibi... Vahşi yaşama alışkın olur...
- Bence doğar doğmaz suya atalım... Denize... Evrim geçirir, solungaçları filan çıkar belki... Çünkü bi süre sonra karada hayat biticeğe benziyo... Bu hava kirliliğiyle... Çok zor...
- Sanki denizde hayat var da salak... Koca Marmara'da üç tane istavrit kaldı... Onlara mı teslim edicez yavrucağı, o

yavşak balıkların kendine hayrı kalmadı... Yine en iyisi doberman... Vahşi olur, hayatla kolay başeder...

– Alt tarafı arada bi komşular “bebeğiniz havlıyo” diye şikayet eder... Hihöhö...

– Huhaho... Ay, sinirim bozuldu, gülmekten doğurucam şimdi... Sen dalga geçiyosun Semih ama, nası yapıcız... Düşünsene senin ya da benim bindiğimiz otobüs taranır, uçak çakılır, tren uçurulur, yanından geçtiğimiz çöp tenekesi, palto ya da kedi filan infilak edebilir... Sonra? Anasız baba-sız tek başına naapar bebekçik?..

– Ben onu da düşündüm Senem... Sert yetiştirelim çocuğu... Psikolojikman kaya gibi, her şeye hazırlıklı olsun... Daha baştan “*biz senin anne baban diiliz, onlar öldü*” diyelim... Daha minnacikkenden ööle zannetsin... Ufaktır anlamaz, öyle kabul eder... Biraz daha büyüyüp kendini koruyabilecek hale gelince, “*biz senin gerçek anne babandık*” deriz...

– İyi fikir... İsmi de *Aktif* koyalım... Pasif, pısırsık olmasın, kendini ezdirmesin...

– *Mehmet Aktif* olsun... Aktif yabancı ismine benziyo... Soonadan çocuğa “Ula ula sen Türk değil misin, bölücü bok püsür” diyip hayatı zehir edebilirler... Etraf sokak, park, insan isimleriyle kafayı bozmuş gerizekâlılarla, ırkçılarla dolu...

– Bi dakka... Erkek olucağı ne mâlum?... Ya kız doğarsa... Bahtsız yavrum, kız olursa işi daha da zor... O zaman dünyanın bokluğunu ikiyle çarp, yükle bebeğin sırtına... Hüü... Noolucak noolucak...? Kızım benim, düğme burunlum...

– Kız olursa adını *Engerek* koyarız... İsmi pislighinden tırsıp, ömür boyu rahat bırakırlar...

– Bu bi mucize Semih... Dört taneler... Dördüzümüz oldu...

– Evet dördüzler... Bu iyi işte... Kalabalıklar, en azından birbirlerini koruyabilirler... Aslında zorlanıp bi tane daha doğursaydın, beş tane olurlardı... Yarım manga adam eder... Şu az saçlı olan, daha iri... Ekip başı o olsun... O'nu tim komutanı gibi yetiştirelim... Evet, komuta bundan... İsimleri de bi tane olsun... *Balyoz*... Tim ismi gibi... *Balyoz Timi*... Evde de *A Takımı* diye çağırırız, daha samimi olur...

– Minik *Balyoz Timi* ağlıyo... Karınları mı acıktı acaba?..

– Hop, Senem... Naapıyosun? Emzirme onları... Komando eğitimine şimdiden başlamak lazım... Ağaç kökü, yılan filan yedirelim... Zor bu dünya... Kan, savaş, başka çaresi yok... Emzirme dedim, bidakka ben bi kalorifer böceği avlayıp geliyim...

– Manyaklaşma Semih!.. Ben böcek felan yedirmem timime...

– Sus be kadın. Komuta bende... Ufacık timin önünde tartışmayalım şimdi... Şimdiden yemek seçmeye alışmasınlar... Bugün böcek yencek işte o kadar... Anlamıyosun, onları bildik insan gibi büyütemeyiz artık... Ağlamayın lan, siz de karı gibi. Yavşamak yok... Alışın... Yaşıycaksınız...

Sağlam Kafa

Yazan: BATALALP DİNÇDARI

1. Ders

Spor olayı sade futbol olayıyla bitmiyo dimi canım? Artı başka olaylar var... Diyceksiniz ki; “Baturalp Hoca, nedir bunlar, artı ben bunları yapabilme olayında ön plana çıkabilir miyim?” Konuştuğun lafa bak... Bugün dünyanın yarısından artısı uzakdoğu sporları yapıyo... Buşio, Ju jitsu, kaidokan, karete do, khwai-theo-j’üt... Sen de kafayı topla bozmuşun... Kesiim mi ulan o topu...

Kesmek deyince aklın kalleşliğe çalıştı di mi? Alet edevat, sustalı olayına giricem zannediyou... Asla! Eğitimli bir vücut; aletsiz top da deler, döner de doğrar, mermer ufalar, kiremit de kırar... Ben bunların hepsini yaparım. Bitek şeftaliye dokanamam... Huylanıyorum artı üstündeki o tüyler hasta ediyo beni... Şeftali olayına konsantre olamıyorum, huylanma tiki ön plana çıkıyo...

Sen işin felsefesini alsan artı konsantre olayını ön plana çıkarsan, karın nahiyeni bi kasarsın üstüne 10 tonluk kamyon çıkar, bişey olmaz... El kenarına yoğunlaşma olayıyla

vurduğun gibi bi duvarlık tuğlayı büskivi gibi kırarsın... Mermere kafa kor, dişinle gazoz açar, alev yutarsın... İşin felsefesini almış artı konsantre olayına geçmiş bir vücut, esner de bu vücut, kendini aşar, yoğunlaşıp Temptra'nın kül taplasına girer... Girdim bikere ben.. Artı iki motosikletin arasında gerdirttim kendimi... Yaptım, yaparım, yapıcım da... Bi tek şeftali olayına dokanamıyorum... Neyse bu sizi alâkadar etme olayında ön plana çıkıcak bi mevzu diil artı aşıcım ben bu şeftali olayını... Şimdi, konuya gelelim... İhi-yaaaahiyooyt... Bu konsantre çılgılığı... Şimdi, uzakdoğu sporlarını incelemeye başlıyoruz...

Sukoshi-Kan Olayı Bir Nedir?

Bu bir üç kişilik dövüş sanatıdır... *Suko* (Fazîlet), *shi* (Ezmek, yıkmak), *Kan* (Ananı avradını) kelimelerinin birleşmesiyle oluşmuştur... *Sukoshi-Kan*; bilgelik, derin felsefe, harita mühendisliği ve şan bilgisi içerdiği için aynı zamanda da bir zekâ sporudur... *Skoshi-Kan* şövalyesi dediğimiz bir kişi, çevresinde efendi, kadirşinas hoş bi abimis olarak anılır, korkmayın bişey yapmaz, artı zeka olayında ön plana çıkmış bi insandır da... Ki bu *Skoshi-Kan*'a gönül vermiş bir dövüş sanatkarının ne güzide bir insan olduğunu zaten burada kelimeler yetmez.

Ufaktan ısınmaya başlıyoruz... İşte sana *Sukoshi-Kan* felsefik ve dövüş pozisyonları sözlüğü... Ezberle, ruhunu terbiye et...

Nasu nayihii : (Başlangıç narası) Yerim lan adamı!..

Masososusi : Nah!

Aiii : Sen benim kim olduğumu biliyo musun badem?.. Arkamda koca bi Sefaköy var..

Wakarimatsita : Git kralını getir be!

Nipū triumū : Çekme lan ceketimi ööle, esnettin kuşağı... Yamuk istemez kodum mu asfalttan kazırlar...

Baş asaai : Başş!

Shirimasen : Karı gibi çımdirme lan!

Cekai Tutski : Tut hoca şu cekedimi, bu herifi dövme
fârz oldu...

Şimdilik bu kadar... Haftaya Sukoshi-Kan felsefesi artı
vuruş tekniklerine başlaycaz... Suihiivi hoi... (Kapanış nara-
sı)...

2. Ders

Burundan nefes al... Bırak... Burundan nefes al bırak...
Burundan nefes al... Eveet, geçen hafta burda bi yazı olayı-
na başladık... Dedik ki, spor olayı bugün bir futbolun ön
plana çıkması mahiyetinde diildir, artı başka olaylar da var-
dır... Bırak dedim mi? Hüoop... Burundan aldığın nefesi
ben bırak demeden bırakmıycan!

Şimdi... Burundan nefes al... Bıraayk! Burundan nefes
al... Ne diyoduk, sen işin felsefesini alsan artı konsantre
olayını ön plana çıkarsan karın nahiyeni bi kasarsın üzerine
çift dingil AS 900 kamyon çıkar, bişey olmaz... El kenarına
yoğunlaşma olayıyla veya ruhun ayak tırağında toplanması,
nefsin dışarıya kapanıp hedefe kitlenmesinin ön plana çık-
masıyla vücut makinasının yapamıycağı şey yoktur... Bu
bir nedir? Gerçek mânada bir spordur... El kenarı, ayak ta-
rağı olur sana bir Rambo bıçağı... Kes, doğra yap sporunu,
al zevkini, ruhun da terbiye olayına girsin... Niye koyverdin
lan? Bırak dedim mi nefesini... Tekme mahiyetinde bi yum-
ruk korum sipor disiplinine itaatsizliğin ne demek olduğu-
nu öğrenirsin... Burundan nefes al! Bırayk... Al, bırayk... Al,
bırayk... Al!.. Tutamazsın tabi nefesini, morarıp patlıcana
dönersin... Bırakıcaksan sigara olayını bırak! Artı keseye de
zarar bişey... Malboro 60.000 oldu diyolar... Para cebine ba-
tıyosa git meyva al ye... Mevsimi şimdi... Taze çağla al, tuza

ban ye, vitamin yapar... Meyva gibisi yoktur, bünyeyi dinç tutar... Yalnız şeftali olayına giremem ben... Huylanma mahiyetinde dokanıyo bana... İşte ben ona dokanamıyom, üstündeki tüyler ön plana çıkıyo artı içim bööle kıvış kıvış oluyo... Tuğla kırırım, dikenli tel çiğniyim, tuz ruhuyla gargara yapıyım, tren yoluna yatıyım, hepsini yaparım ama şu şeftali! Tuhaf bişey... Aşıcam ama... Yoğunlaşıcım bigün, dokuncıcam, parçalıycam o olucek... İhiyahiyahiyoi... (Konsantre çığlığı)... Burundan nefes al, bırayk... Al, bırayk... Al!

Geçtiğimiz hafta uzakdoğu sporlarından *Sukoshi-Kan* dövüş sanatını incelemeye başlamıştık.. Ufak bi özet geçiyorum ki, temel olarak oturma olayına girsin kafanızda... Bu sanat; *Sūko*: (Fazilet) *shi* (Ezmek, yıkmak) *Kan* (Ananı avradını) sözcüklerinin birleşmesiyle oluşmuş, ruhu terbiye eden bi sporumuzdu... Hatırla! Bu hafta *Sukoshi-Kan* felsefik dövüş pozisyonları sözlüğünü ezberletmeye devam ediyorum...

Nasu nayihiii : (Başlangıç narası)

Chocu kuyayi : Ne baariyosun lan, çocuk uyuyo!

Che killōnehi : Çekil önümden kadın, sigarayı bıraktım, spor yapıcım...

Zıt bokai : Bok eritirsin sen o göbeği... Yağ varili...

Nai bchi konika : Ne biçim konuşuyosun lan sen ööle... Al sana tekme mahiyetinde bir yumruk...

Komiçibaa! : Komşulaar, yetişin herif bizi öldürücek...

La havle... : Ne öldürmesi kadın, spor olsun diye vuruyoruz!

Bu hafta bu kadar... Haftaya vuruş tekniklerine geçicem... Şimdi... Burundan nefes al! Sakın bırakıyım deme... Haftaya kadar tutucan, oyarım yoksa... Suihiivi hoi! (Kapanış narası)

3. Ders

Nasuu-Nay ihi!.. Hoyi... Nihayi... Hiyi... Diş olayı... Kabir azabı şeklinde... Apse olayı ön plana çıktığı için ağrıyo... İyih!.. Ulan!

Ah! Herneyse, 'bi yanlış anlaşılma olayı olmasın, dişçi hekiminden zerre boyutunda korktuğum için diil, ruhum olgunlaşsın diye çekiyorum ben bu acıyı... Sukoshi-Kan sporunun felsefesinde var böyle bişey, oramızdan uydurmuyoruz heralde... Kaldı ki, sen işin felsefesini alsan artı konsantre olayına bi girsen, orana bi yoğunlaşırsın (ağız nahiyesi) değil bir yirmilik diş, 7.65'lik 14'lü boşaltsalar bişeycikler acıtmaz damağını... İnsan vücüdü, eğer ki sen kullanmasını bilersen, artı azmedersen olur sana çin seddi, beton, matkap ucu... Ruhun felsefe olayı artı antrenman, üç kat mermerin arasına şokella sür, ısır ye... Üstüne kezzap iç, arzun bilir... Yoksa hani ööle diş şeysinden korktuğumdan felan diil... Zaten dişçi Nevzat dediğim adam; kendini spor olayında ön plana çıkaramamış, kara küru tıknaz bi herif... Artı nesinden korkıyım ben onun, yutsam yutarım... Bükük... Ulan!

Şimdi, geçtiğimiz haftalarda söz verdiğim gibi sizlere *Sukoshi-Kan* sporunun bazı inceliklerini anlaticam... Burundan nefes al, bırayk,.. Al, bırayk... Al, dinle... Önce nefsin terbiyesi artı ısınma pozisyonlarının ön plana çıktığı 'kızışma hareketlerini tanıycaz... Tanı bunları!

Terzi kuşu duruşu: Bir Sukoshi Kan şövalyesinin, dövüş zeka sporuna başlamadan evvel sinir ve guddelerini (salgı bezi) artı adelelerini uyarmak için hazırlık mahiyetinde yaptığı bi hareket olayıdır... Bacaklar çapraz, çeneyi topuğa değdir... İşaret parmağının ucunu alnına koy... Baş parmağını sağ burun kanalına orta parmağını sol burun kanalına bandır... Solu serbes bırak sağdan nefes alırken sekize kadar say... Sağ-

dan aldığın nefesi sol burundan verirken onbire kadar say... Öksürdün di mi? İçme şu sigarayı bok! Bak boğuluyodun... Senden şövalye felan olmaz oğlum... Yıkıl karşımdan, git şu köşede tek ayak üstünde dur... (Leylek duruşu)

Boyun kütürdetme: (Çont ahiyi) Sol el sağ avcun içersinde işaret parmağını bandırıp “tık” sesini duyuyoruz, yüksük parmağını bandırıp “tık” serçeyi tık... Şimdi öbür el... Tık tık tık... İki elle çapraz kafayı kavra, çeneden döndür kendini, bük şimdi... “Çont” sesini duyuncaya kadar... Duyuyim o sesleri... Daha sıkı... “Ah” sesi diil, “çont” sesi istiyorum... Madem bu spora gönül verdin o sesi duyucam senden... Sen daha kendi kafanı bükemiyosun elaleminkini nası kırıcın?.. Wang Yu, Brus Lii, Jan Klot Van Dam... Bu ustalar sabahları “çont” sesini duymadan güne başlamazlar! Burus Lii bunun için büyüktü işte! (Saygı duruşu)...

Haftaya duyucam o sesleri artı ruh olayı terbiye pozisyonlarında ön plana çıkmış olarak geliceksiniz... Suhi ivi hoi... (Kapanış narası artı diş ağrısı... Terzi kuşu, dişçi puştu... Ulan!)

4. Ders

Dışarda bahar var, çek onu burnundan... Ciğerlerinde temiz hava olayı ön plana çıksın artı oksijen gitmesi olsun o beynine... Bırak artık o sigarayı da... Boş pakedi bana ver biriktiriyorum, Camel’e yollayıp spor çantası mahiyetinde bir eşantiyon alma durumum var...

Sen şimdi bakıyosun, otlar çıktı yeşil yeşil... Ot diyip geçme... Zinde bir vüçüd artı sağlam kafa pozisyonuna girmek istiyosan, ot bir hazine, ot bir mücevher, ot bir ilaçtır... Tabiyat babanın bağrından kopar ye artı konsantre olayına gir, yıkamaz kimseler seni... İyi bir Sukoshi-Kan şövalyesi, tabiyat babanın nimetlerini ezbere bilir...

Hangi Ot Bir Nedir?

Yaban Zambağı: Kışının, çeviklik dediğimiz olayını had safhaya getiren bir ottur... Halk arasında “sincap kudurtan otu” olarak da bilinir... Yolup yer yemez şahısta, revaşata artı üçlü salto yapma isteği, amuddan köprüye düşme arzusu belirir... Şahıs kulplu beygire binebildiği gibi çeşitli yer hareketlerinde de bulunabilir... Yan etki olarak, kalecilerde yan toplara hakim olamama durumu görülür... Bu yüzden kale arkasında bitmez, dere kenarında yetişir...

Kedi Zeytini ... Afedersin, keçi bokunu andıran (zeytin çekirdeği şeklinde) meyvaları bulunan bir bitkidir... Daha ziyade çocukların erişemeyeceği yerde yetişir... Bu yüzden halk arasında “*hoplar zıplar keçi boku toplar zavallı çocuklara*” şeklinde bir tekerleme de vardır... İşte bu sözü edilen zıplama hareketi boyu uzatır... Yoksa bitkinin kendisi bi boka yaramaz... Yemiycen, zıplıycan yani... Fidan gibi boyun olucak... Ama şaşırpı yersen, orasına karışmaz tabiyat baba, anında binersin imamın kayığına (dört kollu) götürüp gömerler adamı, uzun boylu bir arkadaşımız olarak anılırsın...

Sansar Soğanı: Sukoshi-Kan şövalyelerinin sıkça kullandığı bir bitkidir... Üçüncü cemreyi müteakip, uçurumlarda biter... Şövalyenin işine yarayan kısmı bitkinin kendisi diil, toprak altındaki soğanıdır... Sansar Soğanı’nın Sukoshi-Kan şövalyesi için ruh ve beden mânasında felsefi bi derinliği vardır... Kişi uçuruma sarkıp soğanı ararken gerçekte hayatın mânasını aramaktadır... Kendisine “*Lan ben burda ne arıyorum*” sorusunu sorar... Bir ses kendisine “*Lan ben burda ne arıyorum*” şeklinde cevap verir... Sonra, “*Soğan bokuna burdan bi uçsam, parçam kalmaz, işte ölüm bööle bişey*” der... Ses tekrar eder... Derken sovanı bulup ıstırır... Çok acıdır, ağzı yanar ve “*Nasuu nayihihi... Ahiyy...*” diye bağırır... Uçurumun derinliklerinden aynı narayı bidaha duyar... Bu bir

yankıdır... Kişi uçurumda kendi sesinden tırsıp hızla yukarı tırmanır... Bu felsefi mânada; benin ben içindeki benle kayga etmesidir... *Soğan acıdır, hayat da acıdır... Öyleyse hayat uçurumda yetişen bir soğandır... Beni korkutan kendi sesimdir... İşte Sukoshi Kan şövalyesi Sansar Soğanıyla kendini aşmıştır... Artık herkesi dö er bu insan...*

Haftaya: *Şeftali Çiçeği yolmak sitresi nasıl azaltır, ruhumuza ne verir?...*

5. Ders

Hai! Güneş çıktı, bahar var... Güneşli ve temiz hava olayı, bir Stoshi-kan sporcusu (şövalye) için bulunmaz nimet pozisyonudur... Çünkü neden? Güneş çıkınca gölgen de çıkar senin... Sen naaparsın? Döv gölgeni! Yani bu bir nedir? *Gölge boksu...* Sabahtan kalk bi temiz yap Stoshi-Kan sporunu... Öğlen olmaz, öğlen vakti güneş tam tepemize gelir, kaçır ibne gölge, dö em ezsin... Akşam üzeri ise uzar gölgen, senden uzun olunca döv döv bitmez... Bu yüzden gölge boksu olayına girecek bir sporcu için en uygun vakit sabah saatleridir... En büyük ustalar, ki bunlar bir Wang Yu'dur bir Burus Lii'dir, performans olaylarını hep gölge boksu antrenmanlarına borçludur... Hacı-wat yahut Karagöz sadece gölge oyuncusudur, bir spor olayı ön plana çıkmamıştır, çok dayak yerler ki bunun da senin konuyla bi ilgisi yok...

Ruh... Sen, bak dikkatini ver şimdi bu kelimeye... Olay burda başlayıp bitme pozisyonuna girmeye... Terbiye edilmiş bir ruhla her şeyi dö ersin sen... Dersen ki, terbiyesiz ruh, kaldır at, vahşi bir attır o, anca kendini çifteler üstüne bi de tekniğini bilenden dayak yersin o olur...

Nası terbiye edic en peki..? Beden ruhun anahtarıdır bak... Eziyet edince bedene ruhu yola girer adamın... Beni

ele alalım... 77-83 yılları arasında bilfiil çişimi tuttum ben... Azmettim... Çok acıdı canım fakat ruhum ekşi, susuz bir portakalken olgunlaşıp, sarı sulu bir hale geldi... Nerden geldi o su? Anlamadın tabi... Ya... İşte... Anlayınca, ancak anlayınca kodun mu kafayı duvarı kırarsın, gırtlığa tek kesmeyle rakibini saf dışı bırakırsın... Bu budur... Sallama ayağını, çişin geldi di mi? Derin nefes al... Bırak... Çişini diil, nefesini...

Şimdi, bazı öğrencilerim, ki bunlar badigardlardır, millî maneviyatçı bir ruha sahiplerdir, ruhları olgunlaşsın diye sipor olayına girip çek senet tahsilatı, zengin mekanında kapı kollama gibi ruh yücelikleri içerisinde dirler... Şimdi bunlar “Baturalp Hoca bize yeni teknikler öğret” arzusu olayını önplana çıkartıyorlar... Elbet, talebe yetiştirmek de bir ruhsal tatmin olayıdır... Gözde eğlence mekanlarının kapılarında belli ruh yüceliğine sahip talebelerimi görmek, onların içeri girmek isteyen yalaka ruhları terbiye olayında zeka artı çevikliğın hoş kompozisyonlarını sergileyişini izlemek, beni her şeyden evvel manevi alemde VIP kılıyor... Sallayıp durma o ayağını, koparır eline veririm... Gidip kralına şikâyet et, alâmazlar elimden... Hayii...

Evet, şimdi umumi arzu olayı üzerine sizlere bi kaç yeni pozisyonu anlatıcam... Stoshi Kan dövüş sanatının bu ince-likli pozisyonlarına girme olayında kendini ön plana çıkart artı evde kendin çalış tekrar et ki, belli bi vücut ve ruh bütünlüğüne şey olma olayı realize olsun.

Ko-Sal-Awim Kobrayi (Çinko kobra kan kusuyor)

Sadece ve sadece ellere konsantre ol... Elini bir çinko piçak gibi hisset... Öyle ki birisi miknatis tutsa elin yapışır, öyle yani, öyle olsun... “Çinkoyu miknatis çeker mi?” Salaksın işte sen! Kafayı böyle bir soruya taktın, gitti konsantrasyon felan, et oldu elin... Kafan da et senin zaten, et kafalı!

Elini piçak gibi hisset, rakibi soğan gibi görmeye çalış... Gözünü kapama salak! Gözün açıkken tasavvur ediceksin... Doğra herifi şimdi... Gözlerin yaşarsın... Rakip soğan ya... İşte bunlar ruhunu fazilet pusulasına ayar etmiş, siporla bedenini terbiye etmiş yüce bir kimsenin göz yaşlarıdır...

Mançu-ka ya-rayap (Eşek!)

Tut şimdi kafanı... Enseyi, bul... Buldun mu... Sağ elini ensene koduğunda işaret parmağının tam ucuna gelen yer... Akşam eve gidince bi çocuk bul... Nine de olur... Tâkatsız biri yani... De ki, “Nine nine” de... (Çocuksa ufaklık de neyse işte...) “Şurama bi fiske at” de... Fiske... O noktayı işaret et... Ye fiskeyi, bünyene göre 6 ila 8 saat baygın kal... Daha ne söyleyim ki sana ben... Yalnız bu numarayı yaparken rakibinin ensesini sol elinle tutucan, çünkü o nokta sağ elin serçe parmağıyla bulunuyo, karşındakinin sağı senin solundur... Unutma bunu... Yoksa kafanı kırarlar, bünyene göre ölür veya sakat kalırsın... Sağ sarımsak, sol kola saat takılıyor...

Hadi şimdi, git birini gözüne kestir çak iki tane vücudunu çalıştır, ruhunu yücelt... Suhi ivi hoii!

0,75

zaman olmuştur ki
loş salonların heyûlâ büfelerinde
o kristal fânûslu yorgun saat
fena halde durmuş görünse de
başka bir boyutta başka bir zamanı söyler

ATTILA İLHAN

Bi cümle kurucam ama... Yani aslında beynimde kurdum da, asıl sorun söylemekte... Kimbilir nasıl konuşuyorum... Susayım en iyisi... Birileri bana bakıyo mudur acaba? Herneyse, onlar kendilerine baksınlar, herkes kelle... Alkoller aldım bu gece... Onlar ki, üç bağlı karbon atomuna bir ya da daha fazla hidroksil grubunun bağlanmasıyla nitelenen organik bileşiklerdir... Ulan nerden geldi şimdi aklıma bunlar... Elalem unutmak için içer, ben niye lise son kimya bilgileri dahil tuhaf şeyler hatırlarım...

Ve fakat Sedat nerde? Ben buraya onunla bişey konuşmaya geldim, nitekim konuştuk da... Sonra o burdaki arkadaşlarına daldı... Ben sıkıntıdan alkoller içtim... Şimdi yerimden kalkıp herifi arıycak gücüm yok... Hayır, kalkarım kalkmasına da... Yok ama; kalkamam... Herneyse; şimdi, cümle tamam, kurdum onu... Yanımdakilere “*Sedat nerde acaba*” diye sorucam... Fakat, hedefi doğru saptamak gerekli... Yakın çevremde aynı gözlük çerçevesi ve saç traşına malik beş adam var... (Sıfır ense traş, yarım çerçeve ince beyaz gözlük) Bunlardan birisi Sedat’ın arkadaşıydı...

Keşke ayıkken üstüne işaret felan köysaydım... Hangisiydi? Konuşmalarından bişeyler çıkarmaya çalışıyorum... Bitanesi Akdeniz Fokları üzerine belgesel çekip, TRT-2'ye satmayı planladığını anlatıyor... Bu diil... Bir daha karıştırmamak için, fokçu adamın ayakkabılarına baktım... Kahverengi süet... Evet, fok belgeselcisini ayakkabısından beynime işaretleyip, Sedat'ı soracağım insanlar listesinden attım... *Fokçunun* karşısındaki kendisi gibi olan adam "*Şimdilerde Gece Kuşu formatında, riil taym, tolk şov çok reyting alır, ama programı praym tayma koyucaksın*" dedi... Konumuzla ilgisi yok... Ona da "Kuş" kodu verip, siyah ayakkabılarından belleğime işaretleyerek listeden attım... Geriye kaldı üç tane... Hasittir! Bi tane daha geldi aynı heriflerden... Dört oldular... Fok'la Kuş da var, eder altı... Otonom sinir sistemini alkoller gırtlaklıyor, ama seri toplama işlemi yapabiliyorum... Bu beni kurtarmıyor tabi... İş iyice birbirine girdi... Son gelen adam Fokçu'yla aynı ayakkabıyı giymiş üstelik... En azından çok benziyor... Ayakkabılarından kodlama planım suya düştü... Şeytan diyo kaldır cümleli, kur heriflerden birine... "*Sedat nerde acaba?*" Sadece bu kadar ama... "*Hangi Sedat*" deseler, konuşmayı uzatamam... Gücüm yok... Düşüp kalıcım şimdi buralarda... Zaten oldum olası gırtlaklar buralar beni... Aynı kadınlarla adamlar... "*Sigara içilmez plazalarından*" fırlayıp, burda üstüste bilmemkaç tane içki ve sigarayı somururlar... Bi türlü gerçekleştiremeyecekleri salak projelerini şakıyarak, kırmızı gözlerle birbirlerini keserler... Ne işim var lan benim burda? Sen o fok belgeselini ayık bi zamanını bul da çek, ben de kendimi foklara düzdürtmezsem... Salak dörtgöz... Gitti mi? Yok, hâlâ burda... Ayakkabısından tanıdım... Galiba...

Sedat'ı bulucam, O, barmene bir kahve söyleyecek; sonra taksiye götürcek beni, gazlayıp kaçıcım buralardan... Yazık

ki, şu anda bunları tek başıma yapabilecek teknolojiye sahip değilim... Nasıl sarhoşum... Oysa, şurdaki foklardan kuşlardan daha usturuplu bilirim ben içmeyi... PİRİNDEN öğrendim, dayımdam... Zarhoş Zeki'den... Onüç yaşındaydım... Alabildiğine yeşil, kocaman bir bahçedeydik... Birileri, birileri daha... Dayım... bağdan henüz topladığı üzümleri derede yıkarken, suda buğulanan rakı şişelerini işaret edip, "Sen hiç rakı içtin mi bakyın yiğenim" dedi... Sofradayız sonra... Zeytinyağlı fasulyeler, peynirler, patlıcan kızartmaları... İlk rakımın ilk yudumunu aldım... "Öyle güp diye atmak yok" dedi... "Önce zeytinyağlı yiyip altlık yapıcaksın... Rakıyı terbiye edee zeytinyavı... Arkasından, peyniri, salatayı lokma lokma... Arada bi yudum sudan, sonra aslan sütü... Yoksa ölüyon zannedeesin, rakı dünyayı dar ediverü adama... Hadi bakyın."

Olmadı ama... Sofrada, dayımın arkadaşlarından biri "*Hasta kalbimde yanan derdi niçün anlamadın... Seni Leyla diye sevdirdim, siyah gözlü kadın*" şarkısını söylerken, hayatımda ilk kez içtiğim rakı etkisini gösterdi... Hüngür hüngür ağlamaya başladım... Durduk yere o şarkı benim oldu... Henüz siyah gözlü bir kadın yokken, ben onüç yaşındayken... Ağladım işte...

Sedat nerde peki? Söylediğine göre başından beri ordaymış... Bulunduğum taburede biyerlere giden benmişim... O, yanıbaşında oturup duruyormuş... Arada bir bana seslenmiş, duymamışım bile... Bir de sürekli ayakkabılarına bakmışım... Buna bir anlam verememiş... Gülerek sürdürdü, sol yanımda oturan adama fok taklidi yapmışım sonra... Derken, bilmediği bir şarkı mırıldanıp ağlamışım... "Suç bende abi" dedi Sedat... "Aç karnına götürmiycektim seni o bara... Paşa paşa yemeğimizi yiyip, sonra kutlyıcağı senin doğumgünü... Hem daha karı kız işimiz vardı... Hızlı gidip sakatladın kendini... Bana bak lan, zaman öylesine ge-

“Çip gidiyo tripleri mi yoksa? Sahi kaç yaşında oldun sen şimdi?..” Akşamdan kalma kırmızı gözlerimi ayakkabılarına dikip, “*Dün gece onüç oldum*” dedim. “Farkındayız, dün gece fok da oldun sen zaten.”

“Eskisi gibi diil, duruldu artık” dedi, halam... Ankara’ya “büyük doktora” sevketmiş sigorta... Üniversitenin doktoru “iyi ilaç yazmış” enişteye, şifasını bulmuş, “hepten münisleşmiş...” Bedriye halam, “beyi” Tahsin’den geçmişte kalan korkunç bir felaketten konuşur gibi; öfkesi dinmiş ama, yine de acıyla sözediyor... “Eskidenki gibi gırıp dökmeye gari ortalığı... İşten dönünce yudyo o hapları, habire uyuklaya... İlkten geceleri uyanıp, öldümüyki deye nefesini dinleyedum, şimdi alıştım... Köşe minderi gibi durup duryoo işte... Gir yanına gorkma, bişey etmez.”

İçeri girdim... Kapiya sırtı dönük, halıya oturmuş bişeyler yapıyordu... Başına dikilince oturduğu yerden kafasını bana doğru kaldırıp gülümseyerek baktı... Çocukken en çok gözlerinden korkardım... Şişe dibi gibi kalın camlı gözlüklerinin ardından “deli deli” bakınca; mercek etkisiyle iyiden büyüyen gözleri, ödümü patlatırdı... Gerçekten... Şimdi, gözlerindeki o manyak ifade gitmiş... Çizgi filmlerdeki uyumak üzere olan kediler gibi bakıyo... Yaşlanmış...

İlkten iyiylerdi halamla... Çok anımsamıyorum, bankada

filan bi işi vardı galiba... Çocukları yokken, bir kere beni gezmeye götürmüşlerdi... 23 Nisan, kasabanın futbol sahasında bayram yeri kurulmuş... Geçitteki çocukları kalabalıktan göremiyordum, eniştem beni sırtına almıştı... “Şimdi göryomun enişdesinin” dedi... “Görmüyorum” dedim... “Versene gözlüğünü”. Omzundan doğru yapışıp gözlüklerini kaptım, beni sırtından düşürmemek için engel olamadı... Sonra gözlüğünü düşürdüm adamın, tuzla buz oldu “şişedipleri”... Hiçbir şey göremiyordu... Halam koluna girdi, evin yolunu zor bulduk... Hayret, o zaman bana hiç kızmamıştı... Sonradan “kötü adam” oldu ama... “Anası, yuvası yıkılsın deyi muska yazduryo” dediler... Enişte içip içip evin camını çerçevesini indiriyor, haftalarca eve gelmiyor, halama ve ikiz oğullarına dünyayı dar ediyordu... Adet olduğu üzere halan kocasını “eve bağlamak için” üçüncü bir çocuk daha yaptı... Kız doğdu, ismini uğur getirsin diye “Saadet” koydular... Saadet açık açık yürürken Tahsin Enişte kayboldu... “Konsomatris bir kadının peşine takılıp Iskenderun’a gitti” diyenler oldu, “Libya’da ameleliğe yazılmış, gördük” diyenler oldu... Aradan geçen yıllarda “Rusya’ya gidip ameliyatla gözünü çızdırmış, atmış o şişedibi gözlükleri, Mersin’de lokanta işletiyö... Adıyaman’da Bekir Hoca’ya mürid yazılmış, mağarada bi kazanda pilav pişiriyö, yeni gelen müridlere dağıtıyo” gibisinden bir sürü söylenti duyduk... Halam, kocasına “Eve dön” mahkemesi açıp, boşandı sonunda... İkizler büyüüp şişedibi gözlüklerini takındılar, Saadet ilkokula başladı... Aradan beş yıl filan geçmişti, Tahsin Enişte eve döndü... “Nerdeydin” dediler... “Bilmiyorum” dedi... Amcalarım ve dedemden “hoşgeldin” dayağı yedi... Sayit Amcam “tam gafasına odunu vuruveycedi” ki, halam önüne atladı... “Yapma abi, ne olsa çocuklarımla babası, bırak hânemizde bir adam nefesi olsun...” İki üç tane daha çaktı Sayit Amcam, sonra “it eniştesine” kendi tuğla ocağında iş verdi...

O beş yılın öyküsünü herkes merak ediyordu. Galiba bir tek halam-doğrusunu biliyordu... İkizlerden üç dakika büyük olanı (Adı Halil olduğu halde kendisine Halilhan denmesini istiyordu) mahallede babasın esasen eski bir gizli ajan olduğunu ve Ortadoğu'da düzenlenen bi operasyonda Araplara esir düştüğünü anlatmayı seçmişti... Küçük ikiz, babasının kaybolduğu beş yıl içinde başka bir kadınla çocuk yaptığını, bu çocuğun kız olduğunu, günün birinde bu kızla tanışıp aşık olacağını ve fakat acı gerçekle karşılaşp dünyasının yıkılacağını düşünüyordu... Konuyla ilgili bir bestesi vardı... “Aşkımdan değil kardeşimsin”... En küçükleri... Saadet... O'nun hiçbir şey umurunda değildi... Babası olsun yeterdi... Ben... Ben, Tahsin Enişte döndükten sonra hakkındaki çoğu şeyi yarım kulak dinlemiştim ama, içimden gidip O'nu görmek gelmemişti... Merakla karışık tuhaf bir korku vardı içimde... Hala'yı çok üzmüştü, hem babam da pek sevmezdi it, Deli Tahsin'i... “O-hooo” dedi, “kimler gelmiş”... Süratle gözlüğünü çıkarıp eline aldı... “Noolur noolmaz ben şu gözlüğü kaldırıyım, kapar atıverirsin yere, sen eniştesinin gözlük katilisin”... Ayağa kalkıp sarıldı... Gözlüklerini yeniden takarken, “demin espiri mi yaptı” diye düşünüyordum... Yani, yıllar öncesinin ‘O meş’um 23 Nisanı’nı anımsayıp olaya ilişkin sevimli bi espiri yapabilir miydi? Yine de istifimi bozmadım, “belki akli gelip gidiyodur, aniden üşütüp saldırır” diye çekingen durdum... Halının üstünde model uçak parçaları vardı... Baktığımı görünce “Bu da benim hastalığım” dedi... “Parasını denkleştiremeyince, sürpriz yumurta alıp, onun içindeki maketlerle felan idare ediyorum” şişediplerinin ardındaki gözlerini kocaman açıp güldü... Sonra tamamlamak üzere olduğu model uçak hakkında, uçuş menzili, üretim tarihi, askeri havacılıktaki fonksiyonları filan, bir sürü şey anlattı... “Takıntısı bu galiba” diye dinledim...

İlk yarım saatin sonunda Tahsin Enište'nin bayaa hoş birisi olduğunu düşünmeye başlamıştım... Sohbeta evin önündeki çardakta devam ediyorduk... Bi ara konuşurken; "Eğil bak, oturduğun sedirin altında büyük ikizin bizden sakladığı biraları var... Büyüyorum tiriplerinde inek, bizi uyutunca çardak altı sefası yapıyö, sigara da var tek tük... Çok üstüne gitmiyoruz, naapalım... İstiyosan aç iç bitane!" Eyvah başlıyoruz... Beni bahane edip biralara yumulacak, dağıtıcak yine... Panikle bunları düşünürken, "Bana dokunuyo, içemiyorum, mâlum, mazeretim var, asabiyim ben" deyiverdi... "Mazhar"la aynı yaştayım... Çocukken benim de hevesim vardı müziğe... Olmadı... 'Güllerin içinden' gibi bir şarkı yapabilirdim belki."

Ben, son konuştuklarımızla ilgili eniştenin bende yarattığı şaşkınlığı atmaya çalışırken Halam elinde bir bardak su ve sarı renkli bir tabletle çardağa daldı... Elimdeki bira kutusunu sakladım... Enişteye "iç şunu... Bu son... Sigortaya gidip bi gutu daha yazduracın yarın" dedi... O an eniştenin o salak hapları zorla ve boş yere içtiği duygusuna kapıldım... Böyle hoş bir herif... Nasıldı, niyeydi yani? Bana kalırsa sinirli bir varil halinde ordan oraya yuvarlanan halamın bu haplardan içmesi gerekiyordu... Sonra, halamın "hoş eniştem" ortada yokken üç çocuğunu ne güçlüklerle büyüttüğünü düşünüp, biraz önceki fikrimden utanarak kendime kızdım... Son olarak sülalemle ilgili yaşadığım bu ruhsal çatışma nedeniyle, aslında o sarı haplardan içmesi gereken adamın ben olduğuma kanaat getirdim... Ve fakat büyük ikizin "zulası" sağlamdı, sedirin altından bi kutu bira daha bulup içmeye başladım...

Sessizlik oldu... Çardağı saran asma yapraklarının arasından gökyüzündeki ayı aradım biraz... Üzüm kuşlarını dinledim, cırcır böceklerini. Sarı hap eniştede etkisini göstermeye başlamıştı... Gaz pedalına tuğla koymuş, uyumaya

teşne tomruk kamyonu şöförlerinin karayoluna baktığı gibi boş boş bakıyordu. Tam sırasıydı yani... “Sahi enişte, niye kayboldun sen beş yıl” dedim... Bir süre daha boş baktı... “Hiç işte... Gidesim geldi... 24 yaşında üç çocuğum vardı... Her şey bitti, dünya bu kadar, burda ölücem gibi oluyodu... Gittim... Bi boka yaramadı, döndüm, yine burda ölücem” dedi... Konuşması yavaşlamıştı... Sözcüklerin arasında uzun uzun duruyordu... Daha fazla konuşmayacağını düşünüyordum... Öyküsünü uzun uzadıya anlatmıyacaktı galiba... Epey bir aradan sonra, iç geçirdi: “Halana da gel dedim aslında... Kalk gidelim, burada biticez dedim... Daha ertesi gün sigortanın doktoruna gidip bana sinir ilacı yazdırdı... ‘Kaynanam sokuyo bunları aklına sana muska yapıyo’ dedi... Beni dinlemedi bile...” Sustu yine...

Ay kayboldu... “Ben olsam, ben de giderdim” diye düşündüm bir an... Enişte yine de seviyormuş halamı... Dönüp kafasına Sayit Amcamın odununu yediğine göre... Sayit Amcam... Daha sabahleyin bana “Arabayı değüştürecin” dedi... “Renoların Luna La deyi yeni modeli çıkmış, ondan alacın”... Adam “La luna”nın hayaliyle yaşıyor... Hedefini koymuş önüne... Oysa enişte... O’nun düşü Mazhar’inki gibi bir şarkı yapabilmekmiş... Üç çocukla, kasaba yerinde... Nerden duymuş, nasıl girmiş aklına... “Normal” birisi “tuğla ocağına iç güveysi” girmişken, model uçakla niye uğraşır... Böyle yerlerde Allah insana olsa olsa “ceza olsun” diye akıl, ince fikir verir... Yaşatırlar mı hiç adamı, deli demezler mi, vurmazlar mı kafasına odunu... Vay enişte, “marcinal” çıktın, ayırk otuymuşsun ha, insanmışın... Naapalım, “bizde adet böyledir, güzeli ağlatırlar” akıllının kafasına odun vururlar... Kurnazın diil ama, akıllının... Kesin ben de “gidicem” diye tuttururum birgün... Daha yaşım gelmedi herhalde... Çevremde “Kopup, Bodrum’a yerleşicem, Türkbükü’nde taş evler ucuz, bahçe yapıcım, balık tutucam” diyen

bi sürü hıyar var... Gidebilenini görmedim... Dönünce odun yemekten korkuyolardır belki... Sen gitmişin ama... Ne diyim, helal... Her babayığidin harcı değil gidebilmek...

Halam geceliğiyle çardağın girişinde belirdi... Eniştem sedirin üstünde, çoktan sarı hapın yumruğunu yiyip serilmiş... Halamın ara sıra “öldü mü” diye meraklanıp, nefesini dinlediği kadar var... Gerçekten “ceset gibi” uyuyo... İkizler de birbirinin aynı eşofmanlarıyla gelmişler... Anlaşıldı, enişte derdest edilip yatağına götürülecek... Halam, “Sen de yapışvee bi ucundan halasının, gotürüp yaturverelim adamı... Top atsan uyanmaz şimdi bu, ilaç bööle edya işte” dedi... Büyük ikiz Halilhan, sedirin altına gizlediğim boş bira kutularını pis pis keserken, yerimden kalkıp eniştenin başını tutmak üzere hamle ettim... Kahretsin, elim adamın gözlüğüne takıldı, şişe dipleri yine tuz buz...

Yarın O’na yeni gözlük camları alacağım... Bir de maket uçak...

Denizle top oynadım... Patlak, mavi bir toptu... Sahil boyunca yürürken topa vurdum, dalgalara gitti... Deniz dalgalarıyla yeniden attı bana topu... Sonra yine paslaştık... Sonuncusunda biraz hızlı vurdum, top dalgaların uzağına düştü; deniz şahsı oynamaya başladı, topu alıp götürdü, bir daha bana vermedi...

Dinleniyorum. On gündür işe ve okula gitmedim... Telefona, televizyona, kapiya ve aynaya bakmıyorum... Bi arkadaştan yazlıklarının anahtarını istedim... “Yalnız kalmam gerekiyor, sakın yerimi kimseye söyleme” dedim... “Bana ne oğlum kime sööliycem, niye sööliycem” dedi... “Naapıcan oralarda” diye sormadı bile... Hiç gereği yokken durumu açtım “Meraklanma evinize karı felan atmıycam, çok fazla dağıtmam... Azıcık canım sıkkın da... Ama çok da kötü diilim yani, korkulacak bişey yok” dedim... “İyi ya işte, iyi ol” dedi... Salak lın bu herif... Şunun sırasında entellektüel bi insanız, gönül yarası alınca köprüye çıkıp, toplanan kalabalıktan ilgi istiycek halimiz yok ya... İnsan bi “hayırdır hocam” der, “nedir, neye bozuksun”... Hemen de verdi anahtarı ayı...

Evin her tarafı beyaz çarşafarla örtülü... Perdeler, sıkı sığıya kapanmış; camlar, kapılar kepengli, kitli... Ben de getirdiğim yiyecekleri alüminyum folyolarla sarıp sarmaladım... Her acıktığımda hışır hışır folyo yırtıyorum... Sonra sessizlik, yalnızlık... İyi miyim? Tabi... Bu bir moral kampı... Çıktığımda iyiden iyiye kendime yettiğimi, kendi kendime kanıtlamış olacağım... Benim kimseye ihtiyacım yok... Hele o kıza hiç... İşte ufaktan rehabilite olduğumun ilk kanıtı... O'na bile ihtiyacım olmadığını düşünürken, beynim adını anmadı, düşünce cümlesi içinde “o kız” diye geçti... Yalnız, sanki, yüzü... Yüzü, gözümün önünde belirdi bi ara... Ama o kadar olur... Daha işin başındayız... Henüz üç metre folyo harcadım, getirdiğim sucuğun dörtte birini yedim, denizle bikerecik top oynadım...

Evdeki beyaz çarşafların altına bakmaya başladım sonra. Kışlık evlerinde kullanılmayan ne varsa hepsini buraya getirmişler... Siyah beyaz televizyon, kuzineli dev bir odun sobası, içinde denizgözlüğü ve palet konulmuş boş akvaryum. Rengini çözemediğim bi çarşafın altından da “kendinden radyo-pikaplı” bir büfe çıktı... Üzerinde kırık iki biblo var... Öpüşen çocuklar... Dudakları mıknaatıslı... Önce azcık uzaklaştırdım birbirlerinden, sonra “pit” diye yine yapıştılar... Oğlanın kolu yok... Kızın da gözlerinden birisinin boyası sıyrılmış... Fekat, işin manyetik tarafı sağlam... Mıknaatıs aradan geçen yıllara postasını koyuyor... “Pit!” Diyelim ki romantizm öldü manyetizm ilelebet payidar...

“Yeşil ayna takındın mı beline?” Radyoda bu türkü çalıyor... Sanki yıllar önce en son kapandığı yerde kalmış gibi... “Gelin gurban olam senin diline”... Şakir Öner Gülhan söylüyor, ben bir tuhaf oluyorum... İki yıl filan oldu türkü duymadım... Bu eski radyonun FM bandı var mıdır acaba... MW, LW SW... Yok... Arasam? Yok ama, büyü bozulur... Inceden söylesin Şakir türküsünü... Hahay.. Çok saçma, dola-

bın altındaki kapağı açtım, kenarında plastik kirazlar olan hasır bi şapka çıktı. Leman'ın vardı çocukken bu şapkadan... Leman nerde şimdi? Neyse... Bi de plak kutusu buldum... Çanta gibi... Üzerinde türünü çözemediğim tuhaf çiçek desenleri var... İçinde “naylon muhafaza yapraklara” dizilmiş 45'likler... Anna Maria David... “Neşeli Gençlerimiz Biz... Çibidibidip çibidibidipdi”... Pikap çalışmıyor... Ben plaklara bakıp anımsadıklarımı söylüyorum... Ömür Gökse, “Satmışım anasını ben bu dünyanın”... Erdem Alkın, Fatoş Balkır, Rezzan Yücel... Neco: “Sen çiçekten bir boruydun gramafon!” Ve Gökben... “Şiribim şiribom şiribimbimbim borobom, şiribiribiri şiribiribiri bobobom, dabadaba day daba dayday, dabadaba day day ay ay”... Hahaha... Şiribim, çibidip, dabaday... Çok saçma, zaman bu dolaba saklanmış; açınca çıkıverdi... Sanki bir kapak daha var, onu da açınca içinden Kemalettin Tuğcu'nun çocuk kitapları çıkacak... Mavi ciltli Milliyet serisi sonra, Pal Sokağı'nın Çocukları; 1001 Dalmaçyalı, Kaşağı...

Şeytan diyo dolabın içine gir, dursun zaman. Olayın Freudyen açıklaması “Dabaday ve şiribim” diyerek esasen ana rahmine dönme, yaşamla başedememe şeysi, sendromu... Burada dolap bişeyin simgesi... Eski pikap da gramafon, dolayısıyla çiçekten bir boru... O da daha ayıp bişeyin simgesi... 1001 Dalmaçyalı da Tao pozisyonlarını temsil ediyor... Kaşağı objesi de açıkça mazohist bir imgeyi çağırıştırıyor...

Şimdi O olsa durumu kesinlikle böyle açıklar... O'na “yorulдум, mutsuzum kızım” diyemem... Oysa her şeyin analitik bir çözümü var... Yaşam bilimsel çerçevelerde açıklanabilesi bir şey. “Neşeli gençlerimiz biz”. Neşesiz bi durumumuz varsa olay organizmanın psikozu... Yoksa, O beni kırmış, ben olup biteni anlayamıyormuşum, boş şeyler bunlar... Aşk tensel bir tutku, hormonal bişi... Egolar arası bir savaş, kimkimin egosunu yenerse... Şu sıralar hanımın egosu bi

başka herifinkiyle Roksi'de sabahlıyo, şimdi bundan daha açıklanabilesi ne olabilir "Allahını seversen"...

Hıyarlık bende... İlk tanıştığımızda elinde astroloji kitaplarıyla dolanıyodu... Ben tipik balıktım, O yengeç... Uyumlu bir su grubu beraberliği... Sonradan psikolojiyle bozdu... Belki de daha iyi oldu; durum rasyonel bi boyut kazandı... Yoksa Freud yerine yıldız haritasındaki sert açılarla açıklıyaktı olayı... Ben de başıma gelenin Satürnle ilgisini çözme-ye çalışacaktım... Belki de tüm bunlar onüçüncü burcun horoskobu allak bullak etmesinden olmuştur...

Gerçekten dolabın içine girmekten korktuğumdan mıdır nedir, kendimi elimde bira kutularıyla deniz kenarına attım... Baktım, deniz yine pas verdi... İki gün önce alıp götürdüğü patlak mavi topu dalgalarıyla önüme attı... Topu alıp kumsala, denizin erişemeyeceği bir yere koydum... Sittirsin! Denize de bozuğum, rüyasında görür o topu bida-ha... Biralari içip denize karşı, biraz önce karıştırdığım plaklardaki şarkılardan bağıra bağıra söylemeye başladım... Tüm bunların psikolojik anlamı nedir? Umurum, ruhum diil... Şarkı söyliycem, egom ööle istiyö... "Onda bunda şundaadır, şunda bundaa ondadır, mavi boncuk kimdey-see, benim gönlüm ondaadır"... Asu Maralman... "Olur olur bal gibi oluur... Kim demiş ki olmas diyee, yeter ki seen"... Rüçhan Çamay; "Parra parra parra"... Rezzan Yücel... "Sen yine iyisi mi çaal sööle"... Cem Karaca, "İlyas Temel Süreyya"... Erkin Baba; "Sen yoksun aramızdaa şüphe var kanımızdaa"... Timur Selçuk, "Benii köör kuyuulardaagğ"... Son olarak Tanju Okan'dan bir parça: "Çocukluğum, çocukluğuum, bir boşluk vaar, dolduramıyorum. O zamanlardan yasaklamışlar, doyasıya, doyasıya ağıyamıyorum"...

Hıçkırıkla böğürme arası tuhaf sesler çıkardım ama ben de ağlayamadım... Egom şeetti heralde... Kızdı... Bişey işte... Bira bulmaya eve gittim, o meş'um dolabın önünde düşüp

kaldım... TRT-1 hava ve yol durumunu veriyordu... “Mazı-dağı mevkiinde heyelan nedeniyle...” Uyudum...

Tuhaftı... Kendimi inanılmaz “rahat” hissediyodum... Harbiden “rehabilite olma” durumu söz konusuydu... “Geçer” diye bekledim, geçmedi... Bayaa yaramıştı... Hayatın çok kısa bir anında soruları ve yanıtlarını biliyormuş gibiydim... Bir kere, benim buralara “saklanmam” anlamsızdı... Diyelim ki ben tüm bu “operasyonu” O, beni merak etsin diye planlamıştım... Hani, “nooldu çocuğa, ortadan kayboldu” hesabı... Bu olsa olsa Freud abinin hayata dair açıklamalarına göre, O’nun işine yarardı... Egosu, kendisi için “dağıtan” bi herifin varlığından fecii halde mutlu olurdu... Kendi kendine ne kadar “mühim bi cadı” olduğu, esasen ne kadar hoş kaşlar ve gözler taşıdığı hususunda hafif şado bir zevk bile alacaktı... Diğer herifin egosu bağlamında da “uğruna perişan olunan” kalitedeki bi manitayı araklama durumu sevinç yaratacaktı... İcabında biz de o kadar psikoloji biliyoduk yani... Madem egolar çarpışıyor... Yani, alem böyleyse...

Paldır küldür efektiyle dönmeye karar verdim... Tüm bu olanları O’na anlatacağım... “Zamanı durduran müzik dolağını alüminyum folyolara sardım, denize eski pop kırkbeşlikleri attım, o gece rüyamda Salvador Dali’yle Teodor Kasap’ı cep denizaltısında gördüm” diye üfüreceğim... Bakalım üç çeviri kitaptan oluşan yamalak bilimselliği bu durumu Freud açısından nasıl irdeliyecek... Kafası karışsın cadının...

Hiç de bişey söylemedim... Salak gibi gözlerine bakıyordum... “Saklambaç haa” dedi... “Değdi mi yani... Okulda final sınavlarına giremedin... Zaten bin yıldır bitiremiyosun... İş yerinde kimbilir neler olmuştur... Yazık sana”. Sonra çocukken kendisinin “bulunmak, ilgi çekmek için” dolaba saklandığını, saklandığı dolapta annesinin kendisini bulma-

sı için her türlü gürültüyü nasıl çıkardığını anlattı... O'na göre ben kaçıp "psikolojik gürültüler" çıkarmıştım... Az kaldı söylediklerine inanıyordum... "Benden sonrakinin" tüm bunların farkında "farklı" birisi olduğunu söylemeseydi... Ikide bir saatine bakmasaydı... Adını söylerken gözlerinin içi gülmeseydi... Yemin ediyorum, inanıyordum... Yoktu... Tamam, "egolar savaşı, aslında kendini sevmeye, kıl tüydü" ama tüm söyledikleri sadece başkasına "durumu ve hayatı anlatabilecek" şeylerdi... Kendisine anlatamazdık ki... Kazaen o çocuğa "eşşoğleşsek" desem, beni bıçaklıyacak gibi bir hali vardı... Hiç konuşmadım... O'nu bir yıl sonra gözlerden uzak bir sahilde tek başına denizle top oynayıp dalgalara tükürürken düşledim... Kimsenin hayata dair hiçbir şeyi bilemeyeceğini düşündüm sonra...

"Evet, saklambaç" dedim... Hadi, oynayalım, sen ebe ol... Şimdi masanın üstüne yum, yüze kadar say..." Hiç sesini çıkarmadan, boş çay bardaklarıyla dolu masanın üstüne kapandı... Bir süre öylece durup O'nu izledim... Usulca masanın üstünden sigara paketimi aldım... Koşmaya başladım sonra... Oturduğumuz çay bahçesinden hızla uzaklaşıyordum... Koştuym yüzüme dallar çarptı, cam kırıklarına bastım, bişeyleri devirdim, birileri bağırdı arkamdan, ama hiçbirisi O'nun sesi değildi; durmadım, koştum...

*kirpi gibisin çocuk
her tarafın diken
kim elini uzatsa
delik deşik*

*üstelik
sen de kan içindesin...*

ATTILA İLHAN

“Güzelim... Ben bak ne diyörüm sena... Yehu bi dinle... Ben imar iskanda bitiririm işi... Üçe bilemedin beşe, biter gider... He! He gözüm... Mesele o diil şimdi... Ya bi dinle kurban olum yaa... Usul usul diyörüm bak... Adamları gılandırmadan... Ehe hehohoğ...”

Elinde cep telefonu varmış gibi, serçe parmağı ağzında, baş parmağı kulağında konuşuyor... İki masa ötemizde gerçekten cep telefonuyla konuşan müteahhid kılıklı bir adam var... Gülerek o adamı seslendiriyor bana... Üstelik adamın yüzüne bakıyor... Yok yere dayak yiycez şimdi elin adamından... Kendisiyle dalga geçildiğini anlıyacak... “Kalkalım lan Cem, çok uzattın, herif bize girişecek şimdi o olacak” dedim... “Peki ciğerim” dedi, elindeki düşsel cep telefonu kapatırmış gibi yaparak...

Cem... Benim ortaokul arkadaşım... O zaman da “deliydi”... Biraz önce yaşadığımız gerilimin etkisiyle benim yüzüm asık, Taksim’in ortasında yürüyoruz... “Aaa herife bak, ciddi sinirlendi” dedi... “Hocam sen çeşit misin yaa, noolmuş iki dakika makara yaptıysak elin takozuyla, farkına bile

varmaz o... İş bağlamakla meşgul amcam... Dolor üzerinden, marg üzerinden meşgul..." Yürüdük... "Biyere gidip ıhlamur içelim bari" dedi... "Sakinleriz"... Demin oturduğumuz yerde bir sürü bira içmiştik, "ıhlamur" lafına sinirim bozuldu, elimde olmadan güldüm... "Haa şöyle açıl biraz... İcabında geceyle ilgili muhtelif renklerimiz mevcut... Bak daha ne var." Yine düşsel cep telefonu açtı... Pıt pıt pıt numara çeviriyormuş gibi yaptı...

"Alo, Yaşar abi, selam abi nassın Cem ben abi... E, iyiyiz noolsun... Yok, bi yaramazlık... Şimdi abi, ben eğlencedeyim bi arkadaşla... Bu gece sen bize servis yapabilecen mi abi? Şööle iki temiz bayan... Lacivert Mazda sürüyom abi... Oniki yarım arası sahil yolunda dörtlüleri yakıp bekleriz... Arkadaşların taksisi sellektör yapsın... Oldu abi... Saygılar Yaşar abi... Hayırlı geceler..." Telefonu kapıyomuş gibi yapıp, bıçkın bi ifadeyle başını eğerek göz kırptı... "Sabaalara kadar vur, Allah vur" deli gibi güldük sonra... "Yürü şimdi, ıhlamurdan vazgeçtim, tarçın içelim ferahlarız" dedi... Nasıl da biliyor "O adamların" anahtar sözcüklerini... Sonra "O kadınların"... Yani herkesin... Bana öyle geliyor... Bu herif kesin beni de acayip taklid ediyodur şimdi... Arabama olan düşkünlüğümle maytap geçiyo olabilir mi? Rakı içerken yüzümü ekşitiyorum; kesin kapmıştır o hareketimi, gizli-den yapıyodur... İnek...

Ortaköy'de bir bardayız... "Burda ıhlamur, tarçın felan yoktur" dedi... "İyisi mi rakı içelim, ferahlarız"... Durmadı sonra... Saatlerce bardaki herkesin öyküsünü, küçük hesaplarını çaktırmadan yüzlerine bakıp seslendirdi... İşinden nefret eden ayık barmen... Çift halinde geldikleri halde çapraz kesişmelere hayır demeyen yarı sarhoş müşteriler, "helâ önüne indirme" işaretleşmeleri, ayılınca pişman olunacak bağlantı girişimleri, masaaltı sürtüşmeler, tabure üstü temaslar ve "neticeleri"... İşin kötüsü; ben ordaki insanların

çoğunu tanıyordum... Cem, hemen hepsinin öyküsünü tutturuyordu... Hatta bi ara iyice yakından tanıdığım bi arkadaşımı işaret edip “Şimdi bunun cebinde Pacha ile 2020 klüplerinin VIP kartı vardır, bi punduna getirip yanındaki karılara gösterecek” dedi... “Pund olayını” açtı, sonu kart göstermeyle biticek geyiği yüksek sesle çevirmeye başladı... Arkadaşım duyucak diye ödüm patladı... “Sus da ihlamurunu iç” diye rakı doldurdum...

Sustu sonra... İyiden iyiye mahzunlaştı... Dalıp gitti... Ko-nuşsun istedim... “Zor be hoca” dedim... “Fena biliyosun hikâyeleri... Ama iyi değil... İçten içe kırgınsın sanki... Yani... Yani, şen böyle olursa... Nefret edersin... Sen şimdi sevmiyo musun bu insanları, oldukları gibi yani”. Aslında bunları söylemek istemiyordum ama, buna benzer şeyler çıktı işte ağzımdan... “Nefret mühim bi mevzuudur” dedi... “Bazı şeylerden nefret etmeyi unutmamalı insan kişi... Ben senin dediğin anlamda insan sevmeyi televizyon sunucularına bıraktım... Onlar benim yerime seviyo herkesi... Kendimi kaptırıp olan bitenden nefret etmeyi unutucam diye ödüm patlar benim... Hem severim onları... İnsanları yani... Kaptırıp gitmeyenleri”. Sustu...

“Ağır konuştuñ lan” dedim... “İş felsefeye girince senin yaptığın kallavi bi laf espirisi vardır hani... Sokrates ne demiş, sok ve rahat et... Takmıyacaksın, tak açıcaksın”... Kendisinden arakladığım laf espirisine gülmedi... Anlıyordum, kendisini yalnız hissediyordu... *Bildiği tüm öykülerin içinde kendisine yer bulamıyordu belki...* Gerçekten anlıyordum... Başı masanın üstüne düştü... Sızdı sızacak... Omzuna dokunup sarstım... “İhlamur çarptı galiba hoca” dedim... Yorgun yorgun bakarken aniden tuhaf bir şekilde yüzünü ekşitti... Tanıdım... Bu benim yüz ifademdi, hani rakı içerken farkında olmadan yaptığım mimikler serisi... Güldüm... Sonra ben de cebimden düşsel bir cep telefonu çıkarıp tuşluyo-

muş gibi yaptım... “Senin telefon çalıyo duyuyo musun?” dedim... O da telefonu açtı, eli kulağında “Buyur ciğer” dedi... “Moruk” dedim... “İyi oldu seni gördüğüm... Sıkılınca yine ara... Cep telefonum sende var... Hadi, ben kaçıyorum”. Sonra telefon taklidini filan boşverip, “Sen en iyi arkadaşlarımdan birisin, aman deyim, kendini üzme” dedim... Söylediklerimi aynen benim ekşimiş yüz ifademle ve sesimle tekrarladı...

“Rızkınızı ticarete arayınız, buyrulmuştur” dedi, Arif Demir... Babam O’na Hacı Arif Bey diyor... İkisi birlikte, babamın emekli ikramiyesiyle “Marley ve Dekarasyon Mağzası” açıcaklar... Hacı Arif’in dükkan açılışı için bastırıldığı el ilanlarına bakıp; “Arif amca, (dekorasyon mağazası) yazılacaktı, yanlış basmışlar galiba” dedim... Hacı istifini bozmadan dudaklarını şapırdatıp “Uğurdur” dedi... İyi... O öyle dediyse öyledir... Zaten babam Hacı’nın ticari deneyimine güveniyor... Yoksa henüz emekli olmuş bir füze astsubayı, dükkandan felan ne anlasın... “Müjde, müjde, müjde!” diye başlayıp “Güven Marley Mağazasına uğramanız menfaatiniz icabıdır” diye biten el ilanını son bir kez okuduktan sonra, bisikletime atlayıp Çekmece Tren İstasyonuna doğru uçarak pedal çevirdim... İlanları, trenden inenlere dağıtacağım... Ertesi sabah babam, askerlikten kalma alışkanlıkla yedide kalkıp besmeleyle “marley dükkanını” açtı... “Sabahın köründe millet marleyi naapıcak” diye düşünmedim değil... Ama kızar diye babama söyleyemedim, “Hayırlı işler” dileyip annemle yolcu ettik... Dükkanın ilk siftahını

amcam yaptı. “Lazım olur” diyerekten bizden anlamsız yere iki kutu marley satın aldı... Onu da akşamüstü yengem geri getirip, “Ayol manyak mı bu adam... Tutup iki kutu marley almış... Biyere döşetsek neyse... Kira evine ne marleyi döşetcez” diyerek parasını geri istedi... Babam, paranın ikiyüz lirasını cebinden, elli lirasını da “siftah parası” diye duvara astığı çerçeveden çıkartıp geri verdi...

Sonraki günlerde de pek gelip giden olmadı... Hacı, zaten uğramıyordu, babam da gereksiz yere marley kutularını dükkanın içinde bir oraya bir buraya taşıyıp “iş yorgunu” olarak eve dönüyordu... Yüzlerce ağır kutu *Börtüflex* PVC *Yerkarosu*’nu dükkanda ordan oraya sürüklerken pazu yapmayı planladığım için, olanlara pek ses çıkarmıyordum... Zaten annem, “emekli oldu, çok sıkılıyor, yoluna gidiver adamın” diye beni sıkı sıkı tembihliyordu... O sıralarda nereden girdiyse aklıma, “emekli olan askerler boş dururlarsa çöker, hızla yaşlanıp ölüverirler” lafı girmişti... O’na bişey olmasındı, dükkanla vakit geçiriyordu işte...

Derken, birgün Hacı Arif Bey olağan Hicaz seferlerinin dönüşünde dükkana uğradı... (Arif Bey sık sık Arabistan’a gider, ezan okuyan saat, pusulalı seccade, poşet çay, tuhaf balonlar, ütü, sigara felan getirip bavulla satardı...) Dükkana şöyle bi bakınıp “piyasa durgun, dönmez burası” diyerek ortaklıktan çıktı... O günün akşamı babam, Arif Demir’in camekanda yazan yaldızlı ismini kendininkinin yanından jiletle kazırken elini kesti... Küfrederek dükkanın kapısını çarpıp kayboldu... “Kesin kapatır artık burayı” diye düşündüm... Ama öyle olmadı...

Ertesi sabah, teşhir amacıyla dükkanı marley kaplamaya karar verdi... Her yer vıcık vıcık zift, rengarenk marley... Bittiğinde “acayip kötü oldu” diyerek fikrimi belirttim... Beni, kafama marley kırıkları atarak eve kovaladı...

Aradan geçen aylar içinde birkaç iş olmadı değil. Ama yi-

ne de dükkanın kirası çıkmıyordu bile ve babam fena halde sıkılıyordu... Sıkıntıdan kırık radyoyu marleyyle kaplamak; artık marleyleri yuvarlak kesip üstüste yapıştırarak eksik tavla pullarını tamamlamak gibi tuhaf işlerle vakit geçiriyordu... Hatta bir keresinde marley dükkanımızın vitrinini bile süsledi... Rengarenk marleylerin üstüne köpükten karlar yağdırıp, camekana pamukla “Yeniyl” yazdı... Dışardan bakınca “N” harfi ters gözüküyordu... O kadar uğraşmıştı ki, söyleyemedim.. Zaten bütün umutları kırılmıştı... Hacı Arif Bey’in “kalp sektesinden” ölümü iyiden iyiye tuhaflaştırdı O’nu... Sıra arkadaşım Nezih’e evlerini marley kaplatmaları için baskı yaptığımı anımsıyorum...

Olmadı ama... Annem “Üzülme be, istersen ben de emekli olurum, dükkana orlon filan da koyarız” diyince, babam dayanamadı... Dükkanın kepengi son kez kapanırken, kötü oldum... Babamın, yaşlı bir insanın, ‘dünyaya tutunabilmek için zorladığı son kapı kapanıyor’ gibi gelmişti bana.

Bilmemkaç bin işgününün emek ikramiyesini anlamadıkları tuhaf işlerin dükkanını açıp giderek boktanlaşan ekonomide canavarlara kaptıran yaşlı insancıklar... Oyuncakçı dedeler, kırtasiyeci amcalar; bişey araklanmaya son derece müsait, kafası karışık, şişe dibi gözlüklü, rafları boş bakkal amcalar... İnsana “buyur canım, arzun?” diyen altın künyeli, gürbüz kuruyemişçilerle, acar kasapların, birbirlerine dandikten “bilmemkim bey, bişey hanım” diye seslenen yavşak kasiyerlerle dolu “süper” marketlerin arasında usulcacık açılıp kapanır onların ufak dükkanları... Ben onları hep göz ucuyla izleyip kepenglerini açık görünce rahatlarım... Kapalı kepenglerine bakamam... Belki de “Cenaze nedeniyle kapalıyız” yazısını görmekten korktuğumdandır... Ve hep onlardan alışveriş ederim... Siz de gidin ara sıra... “Uğramanız, menfaatiniz icabıdır”...

*Bir havada bir kuş uçu
Göklerde vuruldu kaldı
Resim gibi göklerin duvarında...*

ÖZDEMİR ASAF

Dışarıda bahar, sınıfın camlarını tırmalıyor... Hoca, bir çelik çatı detayının en acıklı yerinde... Bunların “acıklı hesaplar” olduğunu düşünüyorum... Çünkü bin tane filan işlem var... Sınavda kesin hata yapar insan... Hele ben... Hele baharda... Tahtaya hocanın yazdığı o epsilon’lar, deltalar, iksler, sınav kağıdında akla gelmedik tuzaklar kurar adama... Bir an boş bulunursun, yaşamından yılları çalır verirler... Korkmuyorum ama onlardan, o yüzden derse asla dikkatimi vermiyorum... “Çatı detayı”na tavrı koydum...

Handan, tahtayı işaret ederek; kulağıma “Nerden geldi o sıfıryetmişbeş, nasıl buldu hoca?” diye sordu... “Tam da adamına sordun” gibisinden baktım... Bakışlarımda boşluğa gülüp tahtayı izlemeyi sürdürdü... Handan... İnşaat Fakültesi’nin sınırlı sayıdaki kızlarından biri... Çelik dersini ikinci kez alıyor ve genellikle yanyana oturuyoruz. Çünkü bu adettir, bilirsiniz; ilkokuldan beri “tembeller sırası” arkadardır ve onlar yanyana oturur...

Tembeller sırasındakilerin birbirine benzeyen başarısızlık öyküleri vardır hep... Taşradan “tutturup gelenler” sonrala-

rı “yurttan eve çıkanlar”... Onları, kısa tatillerden önce ellerindeki “kirli çamaşır torbalarından” tanırırsınız... Memlekette giderken gözleri hep ıslıl ıslıl olur, döndüklerinde “gurbetin isı” yüzlerini anında karartır... Benim gibi çalışarak okuyanlar... Onlar her yerde uyur... Otobüslerde, minibüslerde tanımadıkları insanların omzuna sızarlar, kırmızı gözlerle kuytularda oturup; kantinin bütün çayını içerler...

Handan'ın öyküsü hangisinden bilmiyorum... Zaten kendi başarısızlık öykümden başımı kaldıracak vaktim de yok ki... Yalnız, tatil öncesi derslerde “kirli çamaşır torbasıyla” gördüm onu birkaç kez... Ha, bir keresinde de çantasında beşyüz tane filan tükenmez vardı... Gördüğümü anlayınca söyledi... “Fason iş, eve götürüp montajını yapıyoruz. Tayvan'dan içi boş geliyomuş bunların, içine ucunu koyup, yayını ittiriyoruz... Ööle işte, parçabaşı... Yayıyoruz evde bunları, bütün kızlar girişiyoruz, bakla ayıklar gibi” sessizce güldü... Daha sonra “mevzuuyu anlamam için” kalemlerden birini söküp, içini göstermişti... Ardından parçaladığı kalemi, binlercesini söküp takmanın verdiği hızla bi çırpıda toplayıp, sihirbaz edasıyla “tırınım” dedi... “Al, bu senin olsun”... Şimdi, yine o kalemlerden biriyle, tahtadakileri aynen defterine geçiriyor... Nerden geldiğini anlayamadığı 0,75'i daire içine alıp yanına soru işareti koydu...

Ertesi haftalarda yanyana oturduğumuz çelik yapı derslerinde Handan'a hep takıldım... “Nerden geliyo kız bu 0,75... Nedir, kimdir?” Bikeresinde çok kızıp bana “Eşşoğleşseklik katsayısı, ordan geliyo” diye yanıt verdi... Aslında çoktan çözmüştü... Yüreğini saran atılma korkusuyla, ders notlarını sular seller gibi yutuyordu... Yarı deli bir hal gelmişti üstüne ... Eski çelik sınav sorularını, kimsenin adını bilmediği kitapları topluyor, derslerde hocaya soru üstüne soru soruyordu... Açıkçası onun bu paniğinden korkuyordum... Sınavdan bir hafta öncesinde ders notu ve birkaç so-

ru için biyerde buluştuğumuzda “Kafayı yiycen kızım yeter artık, Çelik Bilek mi olcan başımıza” dedim... “Anlamıyor-sun” dedi... “Ben atılamam, Artvin’e geri dönemem...” Av-cundaki fotokopi rulosuna anlamsızca sımsıkı yapışmış, öyle bakakaldı... “Yani ailen, onların umutları, masrafları falan... Tüm bunlar hepimizin başında” dedim... Konuşup rahatlasın istiyordum... Sustu... Gazete kağıdının üstüne yüzlerce tükenmez kalem boşalttı sonra... “Bakla ayıklar gi-bi” tek tek onları yaptık... Konuşmadı...

Bitti... Üç soruyu tam yaptım, birine hiç dokunmadım... Sınav çıkışı, kontrol geyikleri... Bir’in a şıkkı 8,75 ton, ta-mam... B şıkkı 18 metre... O da doğru... 2. soruda işlem so-nucu takviyeli kirişte 20.2 ton metrelik moment var... Üçüncü zaten keklik soru... Herkes aynı sonucu bulmuş, kesin geçerim... Heyoo... Handan? O nerede peki?

Sınavdan sonra kimseler görmedi O’nu... Kirli çamaşır torbasını alıp daha o gün geri dönmüş... Ağlıyor muymuş, üzüntülü müymüş, bilen yoktu... Tanıdığım ilk “atılan”dı Handan... 12 Eylül YÖK’ü birçok “tembel talebeyi” ardı ar-kasına atıp, onlarca af çıkardı sonra... Handan’ın bir yıl ar-dından ben de atılıp, aynı gün afla geri döndüm... Tembel sıralarında tek başıma oturup, ders aralarında iş yorgunu uyuklarken, rüyamda Handan’ı dönmüş gördüm... Bana tü-kenmez kalem verdi... YÖK, “tembel talebelerini” her “af-fettiğinde” arka sıralarda, kantin kuşlarının arasında, camı gazete kaplı, soğuk bekar öğrenci evlerinde hep Handan’ı aradı gözlerim. Ama Handan onları hiç affetmedi...

Civciv Kutusu

“Yılanın aracılığı gerekliydi: Kötü, insanı
ayartabilir, ama insan olamaz”.

FRANZ KAFKA

Gökler Hâkimi GORDON:

– Bu işe karıştığım için özür dilerim Kuk... Kimsenin iç hayatına karışmayı istemezdim...

– Anladın mı sebebini düşmanlığının... Dev uçağı idare edemezmişim... Gelsin de görsün mel'un...

– Alâ...

– Kimin haklı olduğunu bu sefer isbat edeceğim bir aksilik çıkmazsa... Vaziyet nedir?

– Beyaz durum...

– Sıkı dur o vakit...

ARKASI VAR...

Genç Hava Füze Astsubayı Zekai Koral, günlük gazete okumasını bitirmişti... Çizgi bant “Gökler Hakimi Gordon”u hep sona saklardı... Meşai bitiminde, filonun servisleri kalkıncaya kadar gazetesini okuyup çay içmek en sevdiği işti... Genellikle, Gordon bittiğinde görev yaptığı karavanın önü-

ne çıkar, tam da o sırada “henüz dördüncü gruptaki füze rampalarının oralarda” olan servis otobüsünün, düşük vi-
teste tırmânan hırıltılı sesini duyardı.. Ancak bu kez öyle
olmamıştı, ortada otobüs hırıltısı filân yoktu... Saatine bâ-
karak kısa bir durum değerlendirmesinde bulundu... Ser-
visler kalkmadığına göre “habersiz bir denetleme yahut
alarm tatbikatı” olabilirdi... Bu ihtimale karşı, karavanına
geri dönüp, manyetolu telefonun başına oturdu... Demin
katlayıp cebine koyduğu gazetesini yeniden açıp göz göz-
dirmeye başladı... Okumadığı birkaç yer kalmıştı aslında...
*Hurrem Sultan-Roman... Feridun Fazıl Tülbentçi... 33’üncü kı-
sım... Münâdiler: “Rodos Adasının Fethi müyesser oldu” diye
bağırıyorlardı... Başlığın altını okumadı... Gazeteleri birikti-
rip toptan okumayı düşünüyordu... Roman dediğin öyle
okunmalıydı... Allah Çocukları Unuttu... Gençlik his ve aşk
romanı... Oya Baydar.. 66’ncı kısım...*

– Şimdi her şey değişti Engin. Birbirimizi seviyoruz...

– Bunun bir işe yarayabileceğini mi zannediyorsun?

– Demin mesuttuk...

– Sadece bir an için. Bir şey öğrendim Oya, aşk vardır
ama insanları kurtarmaz...

Gülümseyerek okumayı bıraktı... Karısı Sevim bu tefrika-
yı aksatmadan okurdu... Kendisi ilk kez bakıyordu... “Mev-
zuuların hep aynı olduğunu” düşündü... Manyetolu telefo-
nu sarmalayan haki renkli branda kılıfın çıtçıtlarını açıp
“bataryaların cihazla temasını” kontrol etti... O, karavanın-
da “gençlik, his ve aşk romanıyla” vakit geçirirken herhangi
bir muhabere hatası olmasındı... Sonra yine gazetesine de-
vam etti... Bu kez ilanlara bakıyordu... Muhtelif Şehirleri
İçine: Alan Turistik Avrupa Gezileri... Son mürâacaat 6 Ha-
ziran 1960...

Her Mevsimde! Temizlik hissi, kendinize olan itimadı
arttırır... Nefis kokulu Bac Stick bunu size temin edebilir...

Bir defa sürülmesiyle, derhal ve uzun zaman için kendinizi müz'îç ter kokularından masun, temiz ve taptaze hissedersiniz... Bac Stick... Olivin Fabrikaları, Almanya...

Bir süre deodorent reklamındaki çizgi kadına muzip muzip baktı... “Bu kadın müz'îç ter koksa ne olur ki” diye düşündü... Sonra bir başka ilana geçti...

360 Kuruşa Arsa... Kıymet takdir komisyonunca metrekaresine 14 lira takdir edilen ve evvelce 20 liraya sattığımız, Küçükçekmece Yeşilyuva arsalarını, yarından itibaren büyük bir ihtiyaç dolayısıyla, yalnız iki gün müddetle, metrekaresi 360 kuruştan satıyoruz.. Nıfsı peşin, nıfsı taksitle satışa arzolunan arsalarımız, kısmen denize nazır olup, kısa bir zaman sonra tamamiyle meskûn ve yaz kış oturulabilir hâle gelecektir... Yakında inşasına başlanacak banka evleri ve diğer tesisler sayesinde bu arsaların en az 10 MISLİ kıymet bulacağı aşîkar bir hakikattir... Elektiriği ve halen yolları da muhtelif BENZİN KUMPANYALARI tarafından asfaltlandırılmaktadır.

Adres...

Zekai Başgedikli, “işte bu mühim ilan” diye düşündü... Diğer astsubaylar ikişer üçer anlaşıp arsalar alıyorlar, ellerine para geçtikçe üstüne tuğla koyuyorlardı... Daha geçen gün Sıtkı ve Emin başçavuşların inşaatına gidip “İyi be” demişti, “helal olsun... Allah yuva yapanın yardımcısı olur”... Birlikte inşaat yapabileceği bir arkadaşını düşünüyordu ki, servis otobüsünün kornasını duydu... Gazetesini alalacele cebine tıktırıp, karavanın basamaklarından atladığı gibi otobüsün kapısına koştu... Bindikten sonra şöför er kapıyı kapatırken, otobüste oturanlara şöyle bir baktı... Atalay Başçavuş... Temel komşusu O olacaktı... İki gün vardı şunun şurasında... Gazetede ki ilan öyle diyordu... Atalay'ın yanına oturdu... Yol boyunca ufak ufak durumu O'na açtı... Hem, karısı öğretmendi Atalay'ın, bir eve iki maaş giriyordu, pa-

rası da vardı, kendi evi olsun istemez miydi? Sıtkı'yla Emin gibi... Yaşar'la Mahmut gibi, beraber, şu fırsatı kaçırmassın-lardı işte... Atalay da sıcak baktı bu işe... Birlikte komşuluk-larını düşlemeye başladılar... “Ben sana elimle çiğköfte yo-ğururum” dedi Zekai... “Dip dibe balkon yapar, kadeh kal-dırırız... Sen bağlama çalarsın, ben Diyarbakır türküsü oku-rum”. Öyle bir gülüştüler ki hayallerine, “araç komutanı” Binbaşı Konuralp, kaşını kaldırıp otobüsün arka koltukları-na bakmadan edemedi... Sustular...

//

Her şey hızla olup bitti... Zekai Koral ve temel komşusu Atalay, fırsatı ikinci gününde yakaladılar... Öğleden sonra filodan izin alıp resmi kıyafetle gittikleri arazi sahibi, onları pek güzel karşıladı... Hatta, üzerlerindeki üniforma ve “27 Mayıs İnkılabının” hatırına yola en yakın parselden “yol kenarı fiyat farkı” bile almayacağını söyledi... Atalay, Mal sahibi Yıldırım Şanıbüyük'e “Pek de yol kenarı değil, önüne bir ev-daha sığar” diyecek oldu... Yıldırım Şanıbüyük göbe-ğini hoplata hoplata gülüp; “Naaptın sen başçavuşum, orası karayollarının... Ev mev olmaz oraya, müsâdesi yok” diyip lafı ağzına tıktı... Zekai, temel komşusunun endişesini anla-mıştı... Gözlerini kısıp Yıldırım Şanıbüyük'ü baştanaşağı bir süzdü... “Cık, yok canım”... Kahraman Türk Silahlı Kuvvet-leri'nin iki neferine kazık atmaya cesaret edemezdi bu he-rif... Hele şimdi, hiç...

Sandiktan borç çekildi, nikâh takıları bozduıldı... Ata-lay'ın “Safranbolu Ustası” babasıyla sürveyan kayınpederi “takım taklavat kuşanıp” olay yerinde bittiler... Zekai'nin Diyarbakırlı bir akrabasından borca toprak tuğla alındı... “Belediye planına” uygun temel kazılıp içine “horoz kanı

akıtıldı”... Atalay’ın babası Nuri Usta temellerin üstünde dolanıp kırk besmele çekti; üç “Yâ Hâfız” üç “Yâ Mâlikul mülk” dedi, yetmiş maaşallah söyleyip, Atalay ve Zekai ile birlikte 7 rekat namaz kıldı... “Ocak tüttürme duası” da bitince, Nuri Usta belindeki torbadan üç çivi çekti, ikisini ağzına alıp biriyle temelin ilk “dikmesini” çakmaya başladı...

Daha ilk günden zaten çok pahalı olan inşaat malzemele-ri “kurda kuşa yem olmasın” diye inşaat yerine “nöbet kondu”... Atalay ile Zekai inşaatta yatma işini sıraya bindirdi-ler... İkisi de “askerî bir intizam içinde” inşaat defteri tutu-yorlar, harcamaları, filo arkadaşlarından aldıkları borçları, günü gününe kaydediyorlardı... Akşamları inşaat yerinde defter karşılaştırıp, hesap yaptıktan sonra biri diğerine “ha-yırlı nöbetler” dileyip evine gidiyordu...

Dört duvar tamamlanıp birinci normalkatın kalıbı sököl-düğünde, yaz sıcağına sığınıp inşaatın erkekleri hepten, ya-rım evde yatıp kalkmaya başladılar... İnşaata ilk gelen “ha-nım” Atalay’ın karısı Havva oldu... Zaten yakın sayılabile-cek bir barakada öğretmenlik yapıyordu... Okul çıkışı elin-de birkaç parça eşyayla çıkageldi... Atalay “beğendin mi” dedi; Havva gözleri ıslıl ıslıl hiç ses etmedi, gülümseyerek elindeki üzerine delikler açılmış karton margarin kutusunu kocasına gösterdi... İçinde bir çift civciv sıcaktan sersemle-miş, birbirlerine sokulmuş, öylece duruyorlardı... “Okulda-ki hademenin kümesinden” dedi Havva... “Bize yeni ev he-diyesi yolladı...” Civev kutularını da alıp, yarım yamalak evlerine döndüler.

O gece, Atalay ile Havva yer yatağında civcivleri gibi bir-birine sokulmuş yatarken, dışarda adam uçuran bir yaz rüzgarı çıktı... Cam yerine gerili naylon parçalarının ara-sından süzülüp, cümle civcivlere ninni ıslığı üfledi... Hav-va düşünde, siyah önlük beyaz yaka bir oğlan çocuğunun, hiç duymadığı tuhaf okul şarkıları söylediğini gördü... Hep

birlikte duvarları delik, koca bir civciv kutusunun içindeymişler...

İnkilap Cemal’le Atilla söğütten kestikleri dal parçalarının ucuna taşla gazozkapağı ezmiş, yaptıkları oyuncak okları havaya savurup “kiminki daha yükseğe çıkacak” oyunu oynuyorlardı... Bir ara, İnkilap Cemal, “Ugh Bizon sürüsü” deyip salak salak dolaşan tavuklara savurdu okunu... İsabet alan tavuk, kendini yırtarak bahçede tur atmaya başladı... Atilla’yla İnkilap Cemal deli gibi güldüler... Cemal yayını ikinci kez germişt ki, Atilla “tavuklara nişan almak yok, annemin onlar” diyerek yerden bir taş kaptı... Cemal yayını Atilla’ya çevirip, “Hadi at o taşı bana da görelim” dedi... Üç dakika içinde ikisi de birbirinin kafasını yardılar...

Havva, Atilla’nın yarılan kafası üzerine aspirin kırıkları serpiştirirken, “Deli misiniz oğlum siz” diye homurdanıyordu... Aynı anda temel komşusu, Zekâi Başçavuş’un eşi Sevim de oğlu Cemal’e “sen abisin, yakışıyo mu, çok ayıp” diyerek çocuğu tünediği dolabın üstünden indirmeye çalışıyordu... Cemal “Ağzına zıccam o çocuğun” diye öfkeyle ağlayarak, dolabın tepesinden annesine tükürmeye başladı... Sevim, oğluna “İyi o zaman, dolabın üstünden inmek yok, inersen bi de ben yararım o kafanı” diyerek odadan çıktı... Cemal, giden annesinin arkasından hedefi tutturabilmek için, dolabın üstünde gerilip, hızla öne doğru kaykılarak bir tükürük daha fırlattı...

Havva, “ok yarası alan” tavuğunu uzunca bir süre kovalayıp yakaladıktan sonra, dikkatlice kanatlarını kaldırıp yarasına baktı... Konuştu onunla sonra... Evle birlikte buraya getirip, küçük bir civcivkenden beri büyüttüğü bu tavukla-

ra tuhaf bir sevgiyle bağıyordu... Hayvanı sakinleştirip uzunca bir süre kanatlarını okşadı... O sırada temel komşusu Sevim'in üst balkondan gelen sesini duydu... "Çay demledim... Bi de börek uydurdum yanına... Üç yufkam vardı..."

Az sonra balkondaydılar... Hanımellerinin, asmaların, tırmandığı, "Londra Asfaltı manzaralı" bir balkon... Öyle çok araba geçmiyordu yoldan... Uzaktan Florya Ormanı, ardından azcık deniz, en güzeli Yeşilköy'e inip kalkan uçakların gökyüzünde usulca süzülüşü gözüküyordu... İki komşu günbatımına kadar konuştular... Nasılsa akşama "beyler" yoktu... On günlüğüne Şile'ye "füze atışlarına" gitmişlerdi... Bir ara, yolda zorla ilerleyen demir yüklü bir kamyon, aniden kenara çekip duruverdi... Kamyonun gürültüsü yüzünden farkında olmadan sesini yükselten Sevim'in son sözcüğü beklenmedik sessizlikte asılı kaldı: "hamileyim"... Elinde olmadan bağırarak söylediği bu durumdan ötürü utanıp yüksek sesle güldü... İki komşunun kahkahası kamyonun boşalttığı ıssızlıkta cınladı... "Bu sefer kız olsun" istiyorum dedi Sevim, "İsmi de ben koycam... Zekai'ye kalırşa paşa ismi koyuyo... Tutup çocuğun adını İnkilap koydu, yetmedi Cemal Gürsel'in Cemal'ini de taku oğlana... Al işte bitip gitti İnkilap felan... Allahın gücüne gitmesin, Zekai'nin deliliğine, tuhaf oldu oğlanın ismi... İnkilap Cemal Koral..." Sevim balkonun altından gelen sesle irkildi... "Niyeymiş... Niye benim adım yaaa?" Sevim balkondan aşağı oğluna bakıp, "Sana demedim oğlum... Başka bir şey konuşuyoruz biz Havanım Teyzenle". Cemal inanmadı... Yukarı, balkona doğru tükürdü yine... Tutturamayınca tükürdüğü dönüp kendi üstüne düşmesin diye hızla balkonun altına kaçtı... Karanlıkta hızla daldığı balkonun altında, vurulan tavuklarının intikamını almaya yemin etmiş Atilla'nın pusu kurduğunu farkedememişti... Atilla, kaldırdığı koca taşı oracıkta Cemal'in ayağına indirdi... Cemal de o hızla komşu oğlu-

nun, kafasını iki kulağından tutup betona çarptırdı... Birlikte oturup balkonun altında ağlamaya başladılar...

Önce tavuklar uyudu, sonra yaralı çocuklar, en son anneler...

Ertesi sabah Havva okula giderken evlerinin önünde ellerinde ip olan bir takım adamlar gördü... Biyerlere kazıklar çakıp, aralarına ellerindeki ipi gerdiriyorlardı... Ne yapıyorlardı “elin adamları” evin önünde? Aksi gibi okula geç kalmıştı... Durup bakamadı... Çocukları sıraya dizip, İstiklal Marşı’nı ardından “Yasam’ı” okuttu... Ama aklı hep o adamlardaydı... Derse girdiklerinde de “Çevremizde Ilkbahar Ünitesi”ni bir türlü doğru “işleyemedi”... Kafasına taktığı şey yüzünden yanlış yunluş konuşup çocuklarını kıkır kıkır güldürdü...

Döndüğünde kapının önünde mal sahibi Yıldıray Şanıbüyük karşıladı Havva’yı... “Eee hocanım, kısmetse size komşu oluyoruz” deyiverdi... Havva, iyice iplerle örölmüş hesapta inşaat alanını işaret edip; “Nasıl olur Yıldıray Bey, orası karayollarının, ruhsat falan vermezler...” diyecek oldu Yıldıray pişkin pişkin dişlerinin arasından tıslayıp, “Olur olur yedi kata kadar ruhsat veriyo belediye...” dedi.

Konuşma az daha uzasaydı “Sengit de kocan gelsin hanım”la bitecekti... Havva bunu hissetti... Başını gökyüzüne kaldırıp, yedi kat yüksekliğinde bir şey düşündü... Düşünemedi... “Eşşöğleşsek” diye söylendi... Tam da Zekai ile Atalay’ın atışta olduğu zamana denk getirmişti... Müteahhit Yıldıray ve yanındaki inşaat çavuşunun gülüşmelerini duymamaya çalışarak hızla eve doğru yürüdü... Atilla’yı emanet ettiği komşusu Sevim’e bir şey belli etmemeye karar verdi... Kadıncağız hamileydi zaten, önüne dikilecek yedi katın heybetiyle O’nu üzmeye gelmezdi... Sevim’e “Adamlar karayollarının işçisi, yol genişliyecekmiş, onu ölçüyolar” diyecekti... Ama Cemal olup bitenin farkındaydı sanki... Havva,

evin kapısını örterken, Cemal Havva Teyze'sinin ardından kapanan kapıyı tutup son anda içeri girdi... Ardından müteahhit Yıldırım Şanıbüyük'ün sesi duyuldu... "Habire gelip gidip tükürüyor eşşoğleşsek, kıracam senin bacaklarını bak, piş"...

Havva, ertesı gününü okul müdürünün odasındaki telefonun başında geçirdi... Her şey olup bitmeden Atalay'la Zekai'ye haber vermeliydi... Akşama değin uğraştı... Fılo'nun santrali Kartal 1, "Başçavuşum görevdeler" dedi... Kartal 1, Kartal Merkez'e mühim bir mesele için bir başçavuşun ailesine Şile'deki "Çelikkuş santralinin" telefonunu verip veremeyeceğini sordu... Kartal Merkez, tatbikat alarmini hatırlatıp "Eşşek herif" diyerek Kartal 1'i azarladı... Kartal 1 "Yasak yenge, fırça yidik" diyerek durumu Havva'ya izah etti... Havva Kartal 1'e ağladı... Kartal 1 "Yapma yenge. Yakarlar beni" diye üzüntüsünü dile getirdi... Sonra Havva'nın yakarmalarına dayanamayıp Çelikkuş'un numarasını verdi... Çelikkuş, atış yeri Bulut 1'e bağlandı... Bulut 1 telsiz çevrimine girip Kanat 1, Kanat 2 ve Kanat 3 telsizlerine anons yaparak, Atalay Başçavuş'un Çelikkuş'a intikal etmesini istedi... Havva ile Atalay iki dakika konuşabildiler... Havva derdini anlatamadı, Atalay'ın içine bir kurt düştü.

O günün geçesinde Havva, ışıkları söndürmüş, açtığı perdelerden boş boş evin önündeki yola bakıyordu... "Yıldırım Şanıbüyük şuncağız yere yedi katlı bir binayı sığdırabilir miydi sanki? Her kata götiçi kadar iki daire olsa, banyosu neresi, mutfakı nasıl? Hepsinden önemlisi kanun ne diyo bu işe? Olmaz işte, yol orası... Tamam mahalle inkişaf ediyoda, yol noolucak? O durduğu yerde durmıyacak, onu da büyütcekler... Koça Londra Asfaltı, onu genişletmek isteyince nerden yer bulacaklar..? Yıldırım'ın apartmanından mı yürüyecek arabalar?.." Düşündüklerinden az da olsa rahatladı... Yoldan gözlerini alıp, rüyasında bişeylere tekmeler sa-

vurarak uyuyan oğluna baktı bir süre... Sonra, ertesi sabah belediyeye gitmeye karar verip uyudu...

Bir ara Atalay'ı gördü sanki evin içinde, yatağa oturmuş kendisine bakıyordu... Rüya sandı önceden, gerçek olduğunu anlayınca zıpladı, kocasının bileğine yapışıp saatini görmeye çalıştı... “Sabah, dört...” dedi Atalay... “Telefonda ne dediğini anlamadım, meraklan kaçıp geldim.”

Bu Atalay'ın “apartman” yüzünden başını belaya soktuğu ilk olay olmuştu... Merakına yenilip “üstlerinden izinsiz atış mahallini terk edince” dört gün “oda hapsi cezası” alıp evine gelemedi... Olay gecesi nöbetçi kolluğu taşıyan Zekai Başçavuş da savunmasında “olayda kasti bir ihmal ve kusurum yoktur, adı geçen şahsın garnizonu terk edeceğini bilmiyordum” dediyse de, Filo komutanında “arkadaşını idare ettiği kanaati hasıl olduğundan” prosedüre ilaveten kendisine üç gün daha “oda hapsi” verildi... İki temel komşusu cezalarını çekerken, hem kendilerini hem birbirlerini yediler... Tam da bu sırada Yıldırım Şanıbüyük apartmanı ile ilgili olarak “belediyeciler” üzerinde çalışmaya başladı... Gölkenarındaki lokantada Fenişleri ile Yıldırım, Yıldırım ve Başkan Muavini, Encümen üyeleriyle Yıldırım, sohbet edip rakıyla balığın canına okuyorlardı... Kimi sohbetler alkol bugusuyla Merter'deki “malum evlere” dek uzanıyor, apartman hususu ve “her mahallede bir milyoner yaratacağım” diyen devrin başbakanının işaret ettiği politik mes'eleler uzun uzadıya konuşuluyordu... Hatta bi ara Yıldırım gaza gelip göl üstündeki gazinonun bahçesine fırlayarak memleketin nurlu ufuklarına namlu çevirip yedi el “saydırdı”... Karakol amiri “Meskun mahalde silah atmak” diyecek oldu... Yıldırım sarhoş sarhoş ellerini önüne kitleyip “Amirim bu mahalleri ‘meskun’ eden kim, işte şu belediyeçi arkadaşlar, işte mütahit Yıldırım, beldemizin meskun ve bayındır hale gelmesinde bir kutlu hadise oldu bugün, hislendim,

duygularıma mağlup oldum... O sırada temizlemekte olduğum silahım” diye sürüp giden uzun bir konuşma yaptı... Konuşmayı, karakol hizmet binalarının inşaat bakımından bir eksiği olup olmadığı, eğer varsa beldenin bayındırlığına başkoymuş bir numune vatandaş olması dolayısıyla yardımcı olmaktan gurur duyacağını belirterek sonuçlandırdı... Belde Belediyesi’nin ileri gelenlerinin de ortamı yumuşatmasıyla Yıldırım’ı ruhsatlı silahı kendisine iade edildi... İfadesi alınıp serbest bırakıldı...

Zekai ile Atalay oda hapislerini bitirip evlerine döndüklerinde inşaat yerine yığılmış kalıp tahtaları, kum öbekleri ve demirleri gördüler... Henüz temel çukuru açılmamıştı... “Çok geç kalmadık” diye düşünüyordu Atalay... O sırada Zekai, yeni inşaatın kireç dökülerek çizilmiş sınırlarını işaret etti... “Karayollarına giremiyo tabi, bizim evin bahçesine girmiş alçak... En aşşa dört metre girmiş, bize yol bile bırakmıyacak... Yürü lan, gidip görünelim şu herife başka çaresi yok” dedi...

Sonraki saatlerde birbirine ko nşu iki ev içinde toplam 10 tane karşılıklı bağışma, öfke sonucu yere savrulup kırılan irili ufaklı beş muhtelif eşya, 2 çocuk ağlaması, bir bayılıp kolonyalanma, hepsi İnkılap Cemal’den kaynaklanan 50 kadar tükürme olayı gerçekleşti... Sonunda “ihtilafa düşülen arazi sahibine gidip görünmekten” vazgeçildi... Başka türlü de olamazdı zaten... Yaşamları genelge ve emirlerle yönetilen iki astsubay ve bir öğretmen, “nizamî olmadığı” gün gibi ortada olan böyle bir inşaatı” “kanun marifetiyle” durduracaklarından emin oldular...

Havva, dilekçe yazılacak yerlerin listesini yaptı... Zekai dilekçeler için ada pastel numaralarını araştırdı, Atalay avukat tutmak gerekirse diye köylüsü bir avukatın telefon numarasını aramaya koyuldu... Sevimin sekiz yufkası vardı, onlara börek yaptı... Atilla ile Cemal camdan bakıp arabala-

rı saymaya başladılar... Cemal geçen sarı ve yeşil arabaları, Atilla kırmızıyla beyazları sayıyordu... Renkkörü olduğunu 22 yaşında anlayabilecek olan Atilla, kırmızı sanıp da saydığı yeşil arabalar için her seferinde Cemal'in kendisine tükürmesine bir anlam veremedi... Tıpkı istese her şeyi bir füze atıp yerlebir edebilecek kahraman babasının, gecenin bir yarısı niye gözlüklerini çıkarıp hıçkırarak ağladığını asla anlayamadığı gibi...

IV

Sineklerin cirit attığı su dolu temel çukurundan insanın burnunu ve ciğerini bıçaklayan iğrenç bir koku yükseliyordu... Diğer komşular, Yıldırım'ın apartmanını bilmemkaçıncı kez "mühürleten" Atalay ve Zekai'ye sinek ve kokudan ötürü gizli bir düşmanlık besliyorlardı... Yıldırım, mührü her söküp çivi çaktığında Havva, Sevim, Atalay, Zeki, birinden biri soluğu "standart şikayet dilekçesiyle" belediyede alıyordu!.. Öyle ki, belediyenin daktilo kızları bu dörtlüyle artık "deli muamelesi" yapmaya başlamıştı... Ama belediyeyi kendine yol eden bir tek onlar değildi... Yıldırım akşamları göl üstünde ağırladığı belediyeçileri, daktilo kızlar dahil gündüzleri de ihmal etmiyordu... Daha geçen gün Şanibüyük İnşaat ve Taahhüt Şirketi'nin 1970 takvimlerini kurdaleli zarıf rulolar halinde belediyeye dağıtmıştı... Hele üç dilde gün ve ay isimleri yazan mahdut sayıdaki eşantıyon "Şanibüyük ajandaları" için paylaşım sorunu çıkmış, belediyenin daktilo kızları birbirlerine örgü şişi çekmişler, odacılarla kâtiplerin arasına küslük girmişti... Bir keresinde karnıburnunda dilekçe vermeye gelen Sevim'le Yıldırım Şanibüyük belediyenin koridorlarında karşılaştılar... Yıldırım belediyeçilerin önünde hamile bir kadına bağırıyormuş gibi ol-

mamak için ilkten kendini tuttu... Sevim'in karşısında öölece durup pispis baktı... Pispis bakma işleminin doğası gereği gözleri Sevim'in gözleri hizasında olduğu için, daha alt seviyelerden İnkilap Cemal'in kendisine savurduğu tükrüğe herhangi bir refleks gösteremedi... Alnının çatına yapışan haylaz tükrüğü silerken "pij" diye bağırıp koridoru inletti... Sonra Sevim'e dönüp "Beni illet sahibi ettiniz hanım... Vatan daşın mülkü üstüne inşaat yapmasına mâni olamayacaksınız" pantolonunu göbeğinin üstüne çekip "tok tok tok" belediyenin koridorlarını inleterek yürümeye koyuldu... Sevim arkasından, "Biz diil, kanun engel oluyo... Al ruhsatını da yap" diye seslendi... Yıldıray kendisinden umulmayacak bir çeviklikle anında topukları üzerinde geri dönerek "Alıcaz inşallah, alıcaz bakalım o vakit ne halt ediceksiniz!"

"Her mahallede bir milyoner yaratmayı" kendine şiar edinmiş partinin lideri maiyetindekilerle birlikte şirin beldeyi ziyaret ettiği sırada, Yıldıray, penguen gibi takım elbiselere bürünüp her nasılsa bir "geçici ruhsat" kaptı... Daha o gün bir tabelacıya dalıp inşaatının ada parsel nosunu, geçici ruhsat numarasını kırmızı zemin üzerine beyaz harflerle yazdırarak inşaatının girişine çiviledi... Bu tabelanın en üstünde, iri harflerle *Mal Sahibi: Cenab-ı Allah* yazıyordu...

Tabelayı ilk kez görüp de gözlerine inanamayan Havva oldu... Artık her şeyin bittiğini düşündü... Evet, Yıldıray güneşe yedikat çıkacaktı işte... Yaklaşık bir yıldır boşa çırpınmışlardı... Nasıldı, neydi, kimdi bu herife ruhsat veren... Yoksa..? Yüzüne gülmeyle ağlama arasında karışık bir ifade gelip gitti... Kendi evlerine elinde civciv kutusuyla geldiği ilk günü düşledi... Ayı kadar bir sarı makine temel çukuru na son şeklini vermek için keçesiyle yeri göğü sallıyordu... Kutudaki civcivler gürültüden ürkmüş oradan oraya koşuşup çırpınıyorlardı... İnkilap Cemal kızgın, gökyüzüne tükürüyordu...

O akşam, Sevim Kasımpaşa Asker Hastanesi'nde ikinci çocuğunu dünyaya getirdi... Sevim, artık kesinleşen apartman inşaatının üzüntüsüyle bebek sevinci arasında gel gitler geçirip hepten manyaklaşan kocasına, hınzırlık olsun, keyfi gelsin, diye muzip muzip "İstersen çocuğun adını Gordon koyalım" dedi... Zekai, Ali Levent adını verdikleri minik oğlunu kucaklayıp her şeyi unuttu... Sevim bu durum üstünde çalıştı... Sakın ha, artık Yıldıray'la uğraşmak yoktu... Elin iti olmayacak işleri olduruyordu işte, az daha bulaşırlarsa her kötülük beklenirdi o adamdan... "Sıcıyım evine, bebelere baba lazım, evde adam nefesi lazım" dedi...

İki gün sonra Zekai Koral ve üç kişilik ailesi hastahaneyi güle oynaya terk ediyorlardı... Minik Ali Levent annesinin kucağındaydı... Babasının elinden tutmuş yürüyen İnkilap Cemal de, oluşan rekabet ortamı gereği oraya buraya tükürme işinden vazgeçip "uslu" olmaya karar vermişti... Duvardaki "sus yapan" hemşire resmine bakıp, ağzında biriktirdiği tükürüğü yuttu...

V

Akşam Gazetesi
20 Temmuz 1971

İnşaatına "Mülk sahibi: Cenab-ı Allah" diye levha astı..

Doğan Katırcıoğlu

Bilirsiniz, imar kanuna göre inşaat sahipleri, şantiyenin görünür bir yerine levha asarak; sahibini, inşaatın cinsini, Karayolları ve Belediye ruhsatlarının tarihsayısını, sorumlu mühendisini bildirmek zorundadırlar.

Kendisini muhtemelen "ahir zaman peygamberi sanan" Yıldıray Şanıbüyük adlı bir müteahhidin Londra Asfaltı

üzerindeki inşaatına astığı levhada mülk sahibi olarak Cenab-ı Allah, yaptıranı Yıldırım Şanibüyük gösterilmiştir... Amacı, dünyada iman ahrette mekân inancını, “Dünyada mekân, ahrette yine mekân” biçiminde değiştirmek olduğu anlaşılan Yıldırım Şanibüyük, yine Allah’ın adına sığınarak şimdilerde işlerini yoluna koymuş bulun.....

Akşam Gazetesi’nin birinci sayfasında başlayıp, “Sa. 7, sü 8’de”, süren bu yazı diğer semt sakinleriyle birlikte Atalay ve Zekai’yi de fazlasıyla memnun etti... Filoda, sağda solda “adam ruhsatsız inşaatına böyle böyle tabela astı” diye anlattıklarında rivayet, matraklık sanılıyordu belki... Ama o vakitlerin “Ekmek, Özgürlük, Barış” başlıklı koca *Akşam* Gazetesi olayı birinci sayfadan üstelik de tabelanın fotoğrafıyla verince yer yerinden oynayacaktı sanki...

Hiç de öyle olmadı... Zaten “yerinden oynaması gereken her yer” Atalay ve Zekai’nin dilekçeleriyle doluydu... İlk iş, Yıldırım’ın inşaatına geçici ruhsat veren belediyeyi idare mahkemesine verdiler... Sonra inşaata göz yuman Karayolları Yetkilileri’ni Bayındırlık Bakanlığı’na okkalı bir dilekçeyle şikayet ettiler. Zekai öyle bir dilekçe yazıyordu ki, her biri “Vatan ‘Yahut’ Silistire” piyesinden koparılmış yaprak gibiydi... Hızını alamayıp Senato ve Meclis Başkanlarıyla “Başbakanlık Yüce Katına” bile dilekçeler postalandı... Londra Asfaltı’nın bütünlüğü tehlike içindeydi... Havva habire dilekçe yazıp duran “iki ahab başcavuşa” takılmadan edemedi... “Eliniz değmişken Lordlar Kamarası’na da yazın... Meseleyi milletlerarası platforma taşıyalım, bi faydası olur belki” dedi... Atalay, karısına dümenden bir dilekçe yazıp “kısa zamanda susup, kendilerini rahat bırakmasını, aksi halde kötü olacağını, bildirerek gereğinin yapılmasını rica etti”... Bu vesileyle saygılarını sunup, işlerinde başarılar temennisinde bulundu...

Havva, kocasına cevaben, küçük bir kağıda “manyak”

yazdı... Atalay, temel komşusu görmesin diye kağıdı buruşturup cebine koydu...

Ertesi gün Havva okul dönüşü, oğlunu dilekçe nüshalarına kamyon resmi çizirken buldu... Oğluna kızıp “Elime iğne batırırım lan! Herifler o dilekçelerle yatıp kalkıyo, birisi kaybolursa harp çıkar” diyerek homurdandı... Sonra üzüldü... Bu dilekçelerin hepsi yerine ulaşır, dikkate alınsa nolurdu ki...

Havva’nın akli, haklı olduklarında bile artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağına takılmıştı... Şimdiden gökyüzüne dört katı yürüyen Yıldıray Saray çıktığı çukura nasıl gömlürdü ki... Bahçesine bina gireli hani olmuştu... Babası Emiroğlu’nun köyden getirip eliyle diktiği yapıncak asmalarının, meyhana güllerinin, kalıptan sıçrayan harçla betonlara bulanıp oracıkta can verdiklerini görmüştü bir kez... Gerisi neydi yani..? Odanın bir tanesi Atilla’nın arkasına önüne kamyon resimleri çizip karaladığı dilekçe suretleriyle dolmuştu da, ne olmuştu..?

Tüm bunları kafasından kovup önündeki işe yoğunlaşmaya karar verdi... Yarın vereceği dersler için plan defterini doldurmaya koyuldu... *Ders: Hayat Bilgisi... Konu: İlçemizi Tanıyalım... Amaç: Öğrencilere yaşadığımız çevrenin tanıtılması...*

İlçemizle ilgili Hayat Bilgisi, Çekmece Gölü Üstündeki Mimar Sinan Köprüsü, Gardion Harabeleri ve nüfus dağılımından ibaretti işte... Oysa Havva, ilçemizde hayata dair en acıklı bilgileri gün be gün öğrenmeye devam ediyordu... Şu sıralar bütün ilçeler böyle miydi acaba?.. Her mahallede var edilmesi ön görülen milyonerler Yıldıray Şanıbüyük gibi kimseler miydi? İnsan durduk yere nasıl milyoner oluyordu... Nasıl ve neyi üretilip de bunu haklıyordu... Üretilenler karayolundan tırtıklanıp komşu bahçeye girerek yapılan yedi katlı bir binadan mı ibaretti? Her ilçede, belediyeden

bazı kimselerle işbirliği yapıp, oluşturdıkları gasp çetele-riyle herkes “milyoner” olabilirdi o zaman.

Havva, bir türlü aklından çıkaramadığı bu düşünceler yüzünden sonunda kafayı üşüteceğine hükmetti... Yarım bardak suya Eyüp Sabri Tuncer limon kolonyası boca edip, kendini aptallaştırma girişiminde bulundu... Kesmedi, yine yarım bardak suya Nevrol Cemal adlı sinir damlasından on iki damla akıtıp kafasına dikti... Oracığa düşüp sızdı...

Düşünde karakter artisti Aliye Rona’yı gördü... Aliye Rona, Yılanların Öcü’ndeki delirme sahnesini oynuyordu... Evlerinin önüne Hecieli’nin yaptığı evle uğraşıp durmuş, olup bitenler, kadının aklını almıştı... Havva’nın kâbusu, vı-yır vıyır kaynayan gök yeşili yılanların arasında deli kahka-haları atıp ağlayan Aliye Rona’nın çılgınlıklarıyla yankılandı. Erol Taş, muhtarın adamı, köyün bekçisiyle bir olup Fikret Hakan’ı öldüresiye dövdü... Yıldıray olup biteni Suzan Av-cı’yla üstü açık bir şevroleden izliyordu... Al bir ata binmiş kaymakam geldi sonra, Atilla’yı at çığnedi, kaymakam ata yumruk çaktı, gökte füzeler uçtu...

Havva gözlerini açtığında, ortasından bölünmüş dev bir soğanın kendisine doğru gelip gittiğini gördü... Temel kom-şusu Sevim, soğan koklatıp arkadaşını ayıltmaya çalışıyor-du... Yerde sessiz nefessiz yatan annesini gören Atilla, solu-ğu Sevim Teyze’sinde almıştı...

İki komşu çaylar içip dertleşmeye karar verdiler... Havva çay pişirdi, Sevim’in dört yufkası vardı sigara böreği yaptı... Havva bayginken gördüğü kâbusu anlatmadan edemedi... Sevim, O’na “Allah hayırlara tahvil etsin” dileğinde bulun-du... Sonraki günlerde hayat, Havva’nın kâbusuna yakın şeyleri getirip, civciv kutusunun önüne attı...

Yıldıray küplere biniyordu... Deliydi bu adamlar... Doğru-su bu kadarını tahmin edememişti... Bunlardan başkası öö-le belediyeyi mahkemeye vermeye, oraya buraya dilekçe

yağdırıp her yana çomak sokmaya cesaret edemezdi... Vaktinde arsalarını bu iki manyağa sattığı için kendine kızdı... Kimseler görmeden kendi kafasını yumruklayıp kolunu ısırdı... En çok da belediyedeki daktilo kızlar 72 yılının takvimlerini kabul etmeyince öfkelen-di... “Korktunuz di mi kaltaklar” diye homurdandı... Fen İşleri Müdürü’yle de göl üstündeki gazinoda atıştılar... Herif sıkıyı görünce dönmüş-tü... Adama sinirlenip ısmarladığı mezeleri göle döktü... Fen Müdürü Yıldırım’ın gazabından kaçıp apar topar lokantayı terket-tikten sonra, diğer mezeleri göle dökerken bir kenara ayırdığı cacık kâsesini kaşıklâ-yarak düşünmeye başladı... Gerçi inşaat beş katı bulmuştu ama yine de belli ol-mazdı... Bişeyler yapmalıydı... Karanlıkta inşaattan adamlarla önlerine çıksa olmazdı... Asker adama pusu atmak, he-le 12 Mart zamanı... Üstelik bir değil iki kişiler... O kadarını gözü yemedi... Bi bahaneyle semt karakoluna şikâyet etmek falan da olmazdı... Yine, asker oldukları için, tee inzibat ko-mutanlığına şikâyet edilmeleri gerekiyordu... Bi yerlerden bişeyler muhakkak yapılmalıydı ama...

Hemen ertesi gün... Havva kapıyı açınca semt karakolun-dan bir polisle karşılaştı... “Yanlarında okuyan” üniversite öğrencisi kardeşi Mustafa hakkında şikâyet vardı... Karako-la gelmesi gerekiyordu... Memur, cejp kağıdını bırakıp git-ti... Havva, bütün çabasına rağmen kardeşi hakkındaki şikâyetin ne olduğunu öğrenemedi... Memur, “karakola ge-lince öğrenir yenge” diyerek kestirip attı... Havva, o sırada evde olan kardeşine hiçbir şey belli etmeden kocasının yo-lunu gözetlemeye başladı... Akşam, Atalay’la Zekai’nin ya-nına kardeşi Mustafa’yı da katıp karakola yolladı... Karakol personeli Atalay ve Zekai Başçavuşları güleryüzle karşılayıp çay ikram ettiler... Amir ayakta, iki eli önünde duran Mus-tafa’yı işaret ederek, “Bu genç hakkında şikâyet var” dedi... Mustafa’ya dönerek, “Evet, genç; talebe miyiz” diye sordu...

Mustafa sapsarı bir yüzle sesi hepten alçak “Teknik Üniversite İnşaat’ta okuyorum” dedi... Amir “Bağır hele biraz sesin duyulmuyor” diye gürledi... Sonra Atalay’a dönüp “Kumandan ne biçim kayınbiraderin var yahu, sesi ~~çık~~kmıyor” dedi... Bu sırada Mustafa son söylediklerini yüksek sesle tekrarlıyordu...

Mustafa, Yıldıray Şanıbüyük’ün “Sakallı ve öğrenci olduğu sanılan bir şahıs tarafından” diye başlayan dilekçesiyle “inşaata arkadaki evin terasından taş atmak suretiyle zarar vermekle” suçlanıyordu... “Sakallı ve öğrenci olduğu” lafına Atalay elinde olmadan güldü... Kısa bir sessizlikten sonra Zekai durumu toparlayan bir konuşma yaptı... Mustafa’nın gayet efendi bir talebe olduğunu, böyle bir şey yapmayacağını, eğer hakikaten bu tip üzücü bir hadise olmuşsa muhakkak şu sıralarda sapanla oynayan haylaz oğlu İnkılap Cemal’in bi haşarılığı olduğunu ve zararı tazmine çalışacaklarını söyledi... Eve gidince İnkılap Cemal’i bir temiz döveceğini de eklemeyi unutmadı...

Komiser, Zekai’yi gülerek dinledikten sonra, Mustafa’ya “otur bakalım genç” diyerek bir sandalye işaret etti... Ardından sözü Yıldıray Bey’le aralarında yıllardır süren anlaşmazlığa getirip, “artık, barışıp anlaşsanız” dedi... “Adam allem etti kullem etti dikti işte binasını, mahkeme naapar biz bil-meyiz... Ama uğraşmayın birbirinizle, aynı şeyi dilekçesini alırken Yıldıray Bey’e de söyledik.”

Zekai durumu “kor diplomatik” yöntemlerle halletmişti ama, “böyle şeylere sessiz kalmanın cemiyeti içten çökertceğine” ilişkin tuhaf bir konuşma daha yapmadan edemedi... Sonrasında “hayırlı nöbetler” dileyip, karakoldan ayrıldılar...

Atalay, Mustafa’nın karakol dönüşü hâlâ “sapsarı” olmasına bir anlam veremiyordu... Yıldıray’ın komplosundan “ucuz yırtmıştı” işte, kafayı takmasını bööle şeylere, oku-

masına baksındı... “Aman ha Mustafa” dedi, “Yıldıray itinin yaptıklarına isyan edip, talebe olaylarına falan karışma... Sen gurbette bize emanetsin” Mustafa, eniştesini sessiz sessiz dinlerken, “Silahlı Kuvvetler” sigara paketinden bir adet uçlu sigara aşırmaı ihmal etmedi... Eniştesi yattıktan sonra balkonda gizli gizli sigarasını tellendirirken, yanına gelen ablasına açıldı... Karakol çıkışında bir ara eniştesiyle Zekai Abisi’nin arkasında kalmıştı... İşte tam o sırada kendisine yaklaşan sivil giyimli bir adam, sakalına ve favorilerine yapışıp yolacak gibi çekiştirerek “keseceksin bunları” demişti... Ardından, sırtına, iki kürek kemiğinin ortasına sert bir şeyle öyle vurmuştu ki Mustafa nefessiz kalıp, ölüyorum zannetmişti... Sonrasında, adam “Sakin sesini çıkarma, yürü git şimdi” diye fısıldamıştı... Havva iyiden iyiye korkmuş kardeşine bir şey belli etmek istemedi... “Aman, kesen de hakaten şu sakallarını... Ne o ööle bu yaşta suratını çerçevesiyosun... Kes de alemler yakışıklı delikanlı gör-sün” gibisinden bir geyik çevirdi... Hiçbir şey olmamış gibi davrandı...

Ama ertesi sabah, Mustafa’yı “Anamgil hastaymış, git gözkulak ol” diyerek apar topar memlekete yolladı... Yıldırıay’ın ayağı altında dolaşmasını... Mustafa, derslerine Karabük’te çalışıp, sınav zamanı İstanbul’a gelecekti, başka çaresi yoktu

VI

Yıldıray’ın 15’inci Füz e Üs Komutanlığı’na yazdığı dilekçe, binlerce dilekçenin uçtuğu bu maceranın belki de en komik olanıydı...

Alacele bir arzuhalciye daktilo ettirildiği belli olan dilekçe; olayı Yıldırıay cephesinden kısaca özetledikten sonra

aynen şöyle sürüyordu:

Zatıalinize şikayetim şudurKi Bu Zekai Koral Bş. Çvş. Küçükkardeşi bir adam öldürüp ağır hapse mahkûm edilmiştir bunuda bizzat kendisi söylemektedir. Kendisi Şerefli Türk Ordusunda vazifeli olduğu halde aylardan beridir 2 günde bir 3 günde bir beni şikayet ve tehdit etmek için Belediye ve arsanın başında beni takib etmektedir... Bir ordu mensubunun bu şekilde Şerefli vaziFesini bırakıp ben gibi kanuni yollarla mülkümü kullanmama mani olup maddi ve manîve ziyanıma sebebiyet verip üstelikte ölümle tehdit edip 10 tane çocuğumu bizar etmekte olduğundan evvela Cenab-ı Allaha sonrada Yüce Makamınıza şikayet ediyorum... Bu adamın şerrinden beni ve efradı ailemi kurtarmanızı Cenabı Allah aşkına aşkına arz ve istirham ederim. ve kıymetli emirlerinizle dilekçeme cevap beklerim...

İmza

Yıldıray Şanıbüyük

Gerçekte, üs komutanı olan tuğgeneral, Zekai ve Atalay'ı dilekçede ne demek istendiğini anlayabilmek için çağır-mıştı... Ancak Zekai'nin "kardeşinin katil olduğuna" dek uzanan, her cümlesi akıl almaz ucuz kurnazlıklarla dolu bu dilekçe karşısında önceleri esas duruşu, sonra da neredeyse akli dengesi bozuldu... "Ne diyim, Cenab-ı Allah bildiği gibi yapsın bu herifi" diye başlayıp tuhaf el kol hareketleriyle süren konuşması, komutan tarafından arada bir keşilmek istendiyse de yaklaşık yarım saat aynı tempoda sürdü... Konuşma sonunda general Havva Kuvvetlerindeki teamülün aksine lacivert yerine öfkeden kırmızı bir renge bürünüp "dışarı çık başçavuş" diye bağırды... Ardından filo komutanına verdiği telefon emriyle Zekai Başçavuş'a bir hafta oda hapsi verdiğini bildirdi... Atalay'la Zekai genelde "tim" oldukları için filo komutanı, "birlikte bi salaklık yapmışlar-

dır, düşüncesiyle Atalay'ı da bir hafta oda hapsiyle cezalandırdı...

Atalay, temel komşusunu geceleri “ranza muhabbetinde” kızdırıyordu... “Oğlum senin yüzünden biz de yandık işte... Halbuki ben, görmüşüm kurs, almışım sıkı terbiya, etmem asla amirlerime saygısızlık... Onlar vermişler bana hemi elattirik, hemi muşamba, hemi da füze... Etmam asla amirlerime erangi bir saygısızlık yahut terbiyada bir kusur.”

Zekai gülümseyerek; ranza üstünden kendisini geyiğe boğan arkadaşını dinliyordu... Atalay'ı ne çok sevdiğini düşündü... O'nun bu, bazen insanı deli eden umursamazlığı olmasa belki çoktan Yıldıray'ı vuracaktı... Sonrası... Kardeşi Şadan gibi... “Katil” derlerdi adama... İnkılap Cemal ile Ali Levent “Katilin oğlu” olacaklardı... Tıpkı şimdi kendisini Yıldıray'ın dilekçesinde “Katilin abisi” olarak andıkları gibi... Zekai neye ağladığını bilemedi... Gözünün önüne kardeşi Şadan oğulları Cemal ve Ali geldi... Üst ranzadaki arkadaşı duymasın diye yüzünü yastığa dönüp sessiz olmaya çalıştı... Ancak, Atalay temel komşusunun durumunu anlamıştı... İlkten susup sessizce bekledi... Sonra, “Bekçi Murtaza” repliklerinden bir kaç tane daha attı... “Ey, bana bak... Üzmeyasın sakın ha kendini... Yılanlar ve çıyanlar ulmuştur her vakit... Lakin durmak lazımdır kaya gibi. Olursa bize bir şey, kim bakar o kızancaazlara... Etmektedir hayat gün be gün devam... Lakin durmak lazımdır kaya gibi.”

Zekai daha önce Atalay'ın hiç duymadığı bir sesiyle arkadaşını susturmak istedi... “Koğuş! Yat artık!” Atalay koğuş kıdemlisinin kendisi olduğunu ileri sürdü... Kendisine 22 ay “taktığını” hatırlatıp, “Evet, şimdi, koğuş istirahat et!” diye bağırdı... Sonra “Bekçi Murtaza”nın sesiyle ekledi: “Lakin, durmak lazımdır kaya gibi.”

Havva ile Sevim evde gün sayarken, Havva, komşusuna Yılanların Öcü'nü anlattı... “Kafayı öndeki eve Yıldıray'ın it-

liklerine fazla takmamak lazımdı, deliriverirdi insan ma-
azallah”... Sevim bu gibi durumlarda yufkalarına saldırıp
tepsi tepsi börek yapardı... Ancak bu kez, iki komşu omuz
omuzaya verip, bir örgü örme seferberliği başlattılar...

Bir hafta boyunca toplam 60 çile orlonun kullanıldığı,
750 parça motiftten müteşekkil dev bir battaniye örüldü.
Tamamen tığ teknolojisi ve Asabi Türk Kadının el emeğiyle
yedi gün gibi kısa bir sürede üretilen bu battaniye, yenilgi-
den doğan öfkenin üstünü usulca örttü...

Sevim son motifi bitirip battaniyeye eklemişti ki, küçük
oğlu Ali Levent “Açkalat” diye bağırırdı... Sevim, oğlunun ağ-
zından ilk kez çıkan, kendince anlamlı bir sözcüğe benzer
sesle irkildi... Oğluna “Ne diyomuş bakiim benim oğlum”
diye sordu... Ali Levent bir kez daha “Açkalat” dedi... Sonra
aralıksız sürdürdü... “Açkalat... Açkalat... Açkalat...” Havva
Teyzesi de Ali Levent’in ısrarla tekrarladığı bu sese bir an-
lam veremedi... Hatta komşusuna, “Senin oğlan belki de
terbiyesiz bişey söylüyodur, şimdiden ağzına biber sürelim”
diye takıldı... Sevim İnkilap Cemal’in ilk konuşmaya başla-
dığında su bardağını göstererek “mangam” dediğini söyle-
di... Belli ki Ali Levent de bişeye “açkalat” diyordu... Bu
arada Havva kendi oğlunun ilk kez durup dururken “kor-
niş” dediğini ileri sürdü... Sevim komşusunun yine kendi-
siyle dalga mı geçtiğini yoksa gerçekten “Yılanların Öcü”ne
kurban gidip kafayı mı üşüttüğünü anlayamadı... Havva, o
sırada Atalay’ın kornişe perde taktığını “korniş” sözcüğü-
nün çok geçtiğini bu yüzden Atilla’nın bu lafı tekrarlamaş
olabileceğini anlattı... Ama Sevim’in Havva’ya dair şüpheleri
kaybolmadı... Kısa süren sessizlikte komşusunu tuhaf tuhaf
süzmeye devam etti... “Korniş haa... Demek korniş.” Der-
ken sessizlik, Londra Asfaltı’nın karşısındaki minibüs dura-
ğından yükselen çığlıklarla bozuldu... Minibüsün muavini
“Aksaray Aksaray” diye bağırıyordu... Hemen ardından Ali

Levent'te "Açkalat-Açkalat" dedi... İki komşunun yüzüne cinayet aydınlatmış dedektif ferahlığı çöktü...

Zekai ve Atalay evlerine döndüklerinde hanımlar sürpriz olsun diye Ali Levent'e "Açkalat" dedirtmeye çalıştılar... İş inada bindi, Ali ağzını açmadı... Sevim çok uğraştı, çocuğun butlarını çimdirdi ama Ali Levent asla konuşmadı...

Havva bir ara beylere bira getirmek için mutfığa gittiğinde, Sevim, Atalay'ın kulağına eğilip "sizin oğlan ilk konuştuğunda ne söylemişti" diye fısıltıyla sordu... Atalay'dan "korniş" yanıtını alınca fêrahladı... Havva'nın ruh sağlığı üzerindeki kuşkuları yerini güvenli komşuluk ilişkilerine bıraktı...

O gece Atalay'la Zekai Yıldıray yiyip Yıldıray içtiler... Yıldıray'ın puşluğunu saya söve bitiremediler... O kadar çok Yıldıray lafı geçti ki, Ali Levent içinden "Yıydıra" dedi... Olay olmasın diye yüksek sesle tekrar etmedi... "Yıydıra"...

Atalaylar kalkıp evlerine gittikten sonra Zekai karısına fi-loda oda hapsindeyken çeşitli makamlara yazdığı şikayet dilekçelerini yüksek sesle okumaya başladı... Sevim, beyiyle hasret gidereceği saatlerin eninde sonunda geleceğini düşünerek, çıt çıkarmadan, Zekai'yi dinledi... Bir saat falan mı geçmişti ne, Sevim uyanıp kocasından şu cümleleri duydu... "..... 16 yıldır fiili olarak şerefli Silahlı Kuvvetlerimizde görev yaparım ancak; bütün ümidimi kaybettim çünkü bir insan yıllardır uğradığı haksızlıkları yüzlerce defa en yetkili makamlara dahi duyurur ve fakat fiili hiçbir netice alamazsa, benim düştüğüm bu hayal sükûtuna pek tabii olarak düşer olur... Şimdi, işçi olarak yurtdışına gidebilmenin hazırlığını görüyorum... Küskünüm, inançsızımı hergün ölmektense bir defa ölmeyi yeğ gördüm. Lanetliyorum binlerce defa... Hak dağıtan müesseseler ufak menfaatler uğruna satın alınıyor. Zoruma gidiyor bu durum. Yaşantım büyük bir huzursuzluk oldu...

Son müracaatımı da sayın makamınıza sunuyorum. Çünkü, başka güvenecek makam göremiyorum... Suçlular pervasız, kanun nizam ve yönetmelikler ayaklar altında... Bu vesileyle saygılarımı sunar, ivedi kanuni işlemin yapılmasını arz ve istida ederim... İmza.”

Zekai “İmza” sözcüğünü söylerken karısının uyuduğunu farketti... Başını tekrar önüne eğip dilekçedeki imla hatalarını düzeltmeye koyuldu...

Ertesi gün Atalay, filo’dan elinde bir civciv kutusuyla dönüp ev halkına müjdeyi verdi... Mahkeme belediyeyi haksız bulup ruhsatı iptal etmişti... Gerçi Yıldıray yedi katı dikmişti ama olsundu... Sevim “Alay geçtikten sonra borazanı götlerine soksunlar” dedi... Ama içinden Zekai’nin artık asla dilekçe yazmayacağını düşünerek sevindi... Havva yeni civcivlerini öpüp okşadı, Atilla mandolin çaldı, İnkılap Cemal laz fıkrası anlattı, rakılar açılıp durum ıslatıldı...

İki aile, daha sonra “Yargıtay’ın usul yönünden” iptal edeceği bu karara çok sevindiler... Ali Levent hiç susmadı, sabaha kadar “Aç kalat” dedi...

VII

Zaman geçti... Şimdi ay, Yıldıray Saray’ın arkasında... Ancak geceyarısında civciv kutusunun üstüne gelir... On yıl oldu belki, sabah güneşi de yok... Hiç görülmedi bizim odalarda...

Havva, böylesi astronomik bir hüznün içinde civciv kutusunun terasına çıkmış karanlıkta gökyüzüne bakıyordu... Karanlığın içinde, siyah bir naylon torba süzülüp “bam” diye önüne kondu... “Yine çöp attı ayıoğlu ayılar” diye söyleyerek, terasın ışığını yaktı... “Terbiyesiz insanlar... Tepemize sığın bi de.” Yüzünü ekşitip tiksintiyle torbanın içindekile-

re baktı... Zagor... Tay Yayınları... Mister No... “Radyoda kayıt... İlk parçayı dinle.” Kitapların arasındaki kasedin üzerinde de bu yazıyordu... En önemlisi harita metod defterinden yolunup dörde katlanmış bir de mektup... Havva, ilk satırlarından oğluna yazılmış olduğunu anladı... Gülümseyerek, daha ışıklı bir yere doğru yürüyordu ki, karanlıkta beliren oğlu; “Anne bidakka yaa, lütfen, hop hop” diye elindeki mektubu kaplığı gibi yine karanlıkta kayboldu...

En küçük civcivi ilkbahar yangınları kavuruyordu anlaşılan... Hem de Yıldırım Saray’dan bir kıza düşmüştü gönlü... Geceleri gökten Zagor yağıyordu, arasında ilk yangının islendirdiği hüznü aşk şarkıları, mektuplar...

Gözlerini kaldırıp yedinci kata baktı... Torba ordan gelmiş olmalıydı... Uçuş kontrolcunun kızı Canan... Adam havaalanı uçuş kontrol külesinde çalışıyordu, karısı bankacıymış... Yıldırım Saray’da oturanları hep özel bir dikkatle izliyordu Havva... İlkten, düşmandı onlara... Taşınırlarken “güneş hırsızları” diye baktı hepsine... Yirmi daireye her taşınanla Yıldırım’a olan kini kanadı... Sonraları o dairelerin de üstüste istiflenmiş civciv kutuları olduğunu düşündü... Kendine kızdı...

“Uzayda hayat var mı? Küçük Ayı hangisi”... Yıldırım Saray’la ilgili anıları her canlandığında Havva yine “Yılanların Öcü”nden korkuyordu... Kafaya çok takarsa deliriverirdi insan... Bu nedenle kafasını gökyüzüne çevirip Küçük Ayı takım yıldızını aramaya koyuldu... İyi ki sırtı Yıldırım Saray’a, kafası gökyüzüne dönüktü... Apartmandaki küçük banyo penceresinden fırlayarak yanı başına pittedenek konan ucuna pamuk takılıp kulak karıştırılmış kibrit çöpünü farketmedi... O bile yetebilirdi “Yılanların Öcü”ne...

O gece herkesler yattığında Füzeci’nin oğluyla Uçuşkontrolcu’nun kızı yangınların en efsunlusuyla ılık ılık tutuşmuş, çok yükseklerde biyerlerden bakıyorlardı dünyaya...

Öyle yüksekti ki, yedi kat, yedibin kat ne yazsın; füzeler nasıl çıksın, uçaklar ne bilsin...

Dallas'ın ülke televizyonunda yayınlanmaya başladığı günlerde, Zekai aniden emekli olup Yıldıray Saray'ın altından bir dükkan kiraladı... Atalay, temel komşusunun bu hareketini ihanet olarak değerlendirdi... Temelinden beri yık-maya çalıştıkları üstelik hâla ruhsatsız olan binanın altından dükkan kiralamak da neydi... Güneş hırsızlarıyla iş mi yapılrđı? Zekai, Atalay'a o meşhur lafı söyledi... Hani bişey olmuş bişeyin davası olmazdı ya... Aynen öyleydi... Temel komşusuna, emekli olup açtığı Füze Büfe'ye ortak girmesini önerdi... Atalay "içinden gelmediğini" söyledi kūs gibi durdu...

Havva ise Zekai'nin "yılanların öcüne" kurban gidip delirdiğini, yoksa kendisine hayatı zehir eden Yıldıray'dan dükkan kiralamayacağını düşündü... Bu düşüncesi, Dallas'ın ilerleyen bölümlerinde, yerini "Yıldıray'ın Zekai'yi J.R'lık yaparak kandırdığı" fikrine bıraktı...

Çiftlik kâhyası Rey Kreps'in esasen Cak Yuing'in gayrimişru çocuğu, dolayısıyla Bayan Eli'nin de üvey oğlu olduğu gerçeği ortaya çıkıncaya kadar Atalaylar'la Korallar kūs gibi durdu... O bölümün yayınlandığı akşam, Zekai'nin küçük oğlu Ali Levent çok hastalandı... Kocası evde olmayan Sevim naapıcağını bilemedi... Hemen temel komşusunun duvarını yumrukladı... Boşluğa bakan banyo pencereleri hiçbir şey olmamış gibi anında açılıverdi... Sevim'in hıçkırıklarla kesilen telaşlı sesi Atalay'dan yardım istedi...

Atalay'ın apar topar askerî hastahaneye götürdüğu Ali Levent, menenjit olmuştu... Sabaha değin kendini bilmeden, ateşler içinde yattı... Havva ile Sevim, Ali Levent'in başında "refakatçi" kaldılar... Zekai, hastahanenin bahçesinde volta atarken gün ıdıdı... Bir ara nizamiye kapısındaki nöbetçi erler hızla içeri dalan lacivert cipe selam durdular... İçinden

kainatın en yaşlı başçavuşu inip, bahçedeki bankta öölece oturan temel komşusunun yanına gitti... Zekai, Atalay'ı görürnce ağılycak gibi oldu... Sarıldılar... "Kötü" dedi Zekai... "Kent" paketinin içindeki son sigarayı yakarken... Sonra, Atalay'a, oğlunu hastahaneye yetiştirdiği için teşekkür etti... Atalay, konuyu dağıtmak için Zekai'nin bıyıklarına takıldı, emekli olunca kendisinin de bıyık bırakacağını söyledi... Jipin şöförü "saat sıfıraltı otuz komtanım" diyerek laflarını kesti... Atalay jipin kapısından temel komşusuna seslendi, "Lakin, durmak lazımdır kaya gibi."

Ali Levent, bir hafta boyunca kendine gelip gitti... Ölüm, küçük elinden tutup O'nu sonsuzun eşliğine her götürdüğünde, sayıklarken, bebekliğindeki gibi "Açkalat, Açkalat" diye bağırdı... Bir ara kendine geldiğinde başucunda gördüğü Havva Örtmen'in yüzünü de yanına alıp, sonsuzun eşğine götürdü... Orda "örtmenine" ezberden çarpım tablosunu söyledi, On Kasım şiirleri okudu... "Örtmenim" diye sayıklayan Ali Levent'i Havva'nın yüreği kaldırmadı... Sevim'e belli etmeden kendisine ağılycak biyer bulmaya gitti... Hastahanenin bahçesinde, "dağa küsmüş farenin duasını" etti... Günah olmasın diye bir kez kendilerini "apartmanla sınavan" Cenab-ı Allah'a değil, "feleğe" isyan etti... Allah'a, Ali Levent'i yanına çağırmasın diye yakardı...

Az daha geçti zaman... Ali Levent, sonsuzun eşliğinden benzi sararmış döndü... İyice iyileşip hastahaneden eve çıktığı gece civcivler damdan dama neşeyle uçtu... Zekai terasa kurduğu rakı sofrasına komşusunu davet etti... Gece, yılların muhabbetini koyulttu... Hanımlar Dallas'ı izlemeye içeri gittiklerinde, ortaya bi de viski şişesi çıktı... Zekai, büfesinin önünden gelip geçen tırcılarla bu türden ufak alışverişler yapıyordu... Kent sigaraları, ufak viskiler... Atalay, viskiyi içmeyi bilemedi... Daha ilk bardakta, "cismâni varlığı masa üstünde olduğu halde, ruhen terası terk etti"... Zekai,

temel komşusunun sızdığından habersiz geceye konuşmayı sürdürüyordu... “Bugün yarın devredecem büfeyi” dedi... “Yeşilköy’de bir emlakçıya ortak giriyorum... Araba alım satımı, inşaat işleri falan” Atalay “inşaat” lafını duyunca, düştüğü kuyulardan çıkıp Zekai’ye şöyle bir bakmak istedi... Ama kafasını dik tutamadı... Zekai, “Devir değişti” dedi... Askerken pek takmadığı beylik tabancasını artık kuşandığı omuz askısından hiç çıkarmıyordu... Tabancının kabzasına dokunup, “Azıcık yüreğinle bileğin oldu mu, kimse tutamaz seni... Çok ezdiler bizi çok” dedi. Bardağındaki içkiyi tek harekette yutup, uyuşan yüzünü ekşitti...

İnkılap Cemal’le Havva, Atalay’ın kollarına girmiş, yatağına götürürken, karanlıkta yerdeki bir şeye takıldılar... Havva terasa boylu boyunca uzanmış oğluna kızarak bakıp ufaktan tekmeledi... “Kalk lan sen de yerine yat, masadan içki aşırıdın dimi köpek”.

Herkes yattığında Atilla yeniden terasa çıkıp yıldızların altına uzandı... Yedinci katta beyaz bir gecelik uçuştı, Canan Atilla’ya dişlenmiş erik attı... Atilla, eriği kapıp kızın dişlediği yere dudaklarını değdirdi... Erik dudağının üstünde, uyuyakaldı...

VIII

Vitrinler hep neskafe doldu...

Civciv Kutusu ne ki, çok daha acıklı öyküler anlattı zaman... Kimileri, çiş karışmış suyla neskafelelerini içerken, iki reklam arasına sıkışmış haberlerde, bu acıklı öyküleri izlediler: Hamile kadınlar, gece kondu önlerinde dozer kepçeleriyle güreş tutuyorlardı... Damlara çıkıp kendisini atan, yakan oluyordu... Tüm kent için için yanıyor, görünmeyen alevlerin pis kokusu, herkesin genzini dağlıyordu... Ama

alabildikleri son nefesi bile; kendi sularına az daha işlemek, arabalarına fazladan bir karış yol kapmak, birbirlerini ve bir şeyleri somurarak tüketmek için harcamaya kararlıydılar... Kendi çöpleri patlayıp üstlerine yağdı, pislikleri sel olup taşıtı, evlerini bastı, deniz dalgalandı, bilinmedik renklerde yüzlerine tükürdü...

Silahlandılar... Olur olmaz kurşun saçıp, birbirlerinin cesetlerine tükürmeye başladılar. Galeyanlar oldu, linçler sonra... Herkes deli gibiydi... Evet evet, herkes delirmişti sonunda...

“Yılanların Öcü” tüm kentin üstüne çökmüştü...

Yıldıray'ın cenazesini taşıyan araba, Çapa Tıp'tan çıkmış, Cennet Mahallesi'ne doğru ağır ağır yol alıyordu... Artık “E-5” diye anılan Londra Asfaltı, üzerinde son yolculuğuna çıkmış bu konuğu, elinden geldiğinde iyi ağırlamaya çalışıyordu...

Adım adım ilerleyen trafikte, cenaze arabasının önünde oturan imam, yağmurla yarışan sileceklere fazlaca baktığı için hipnotize olup uyumak üzereydi... Tam bu sırada cenaze arabasının sağından girip, bir araç öne geçmeye çalışan taksi, hızla girdiği boşlukta, önünde ani fren yapan kamyonete çarptı... Cenaze arabası da arkadan taksiye bindirdi... Hepsi durdular... Trafik Florya'dan Merter'e kadar tıkanıldı... Cenaze arabasının şoförü, “merhumu ikindi namazına yetiştiririz” dediyse de “Aaabi sen naapıyon yiaaa!” diye yırtım yırtım yırtınan taksi şoförüne laf anlatamadı... Bir süre yağmurun altında trafik ekibi beklediler... Neden sonra gelen motorlu polis ruhsatlarını alıp, “Bak cenaze var, anlaşın aranızda, iş uzamasın” dedi... Taksici kendini yerden yere attı... “Nerden baksan 100 milyon hasar var bu arabada, şoförüm, mal sahibi oyar şerefsizim” dedi... İkinci okundu... Az kaldı, Yıldıray'ın cenazesi de diğer zincirleme kaza kurbanı araçlarla birlikte kasko için; önce karakola, oradan adli

tıbbı alkol muaynesine gidecekti... Gerçekten az kaldı... İmam yamulmuş taksinin üstüne fırlayıp, birbirlerini yumruklamak üzere olan kalabalığa “cenazeye saygı” üzerine kısa bir vaaz vermeseydi, olacak gibi değildi... Artık arabası yürümeyen taksici imamın yanına bindi, diğer kaza kurbanı da cenaze arabasının peşine takıldı... Hep birlikte cenazenin kalkacağı camiye doğru yola koyuldular... Karakolla, alkol muaynesi sonraya kaldı...

Cenaze arabasına sinmiş ölüm, olanca ağırlığıyla taksicinin üstüne çöktü... Durduk yere hıçkırarak ağlamaya başladı... İmam, teklifsiz göğsüne yatan taksiciyi, “Cana gelice-ene mala gelsin...” diye teselli etti... Ağırlaşan trafikte üçü birden birer parlament sigarası yaktılar... Taksici “kabahat bende” dedi... Cenaze arabasının şoförü kafasını iki yana sallayıp iç geçirdi... Taksicinin bi daha ağlamaya başlamasından korkarak O’nu teselli etmeyi sürdürdü... “Naapıcan işte bu trafikte oluyo... Şuna bak, üç şeritli yolda beş sıra araba... Bunca arabaya yol mu yeter... Bitti buralar bitti.” İmam sileceklerden gözünü ayırmadan şoförü başıyla onayladı... “Bina ile zinâ çoğalınca...” dedi... Taksici sağ çamdan kolunu çıkarıp şoföre “sağa gir, benzin istasyonunun içinden geçelim, en aşşa elli araba kârımız olur” derken imamın “Hasbinallah” diyen öfkeli bakışlarıyla karşılaştı... Sus-tu... İçinden imama kızıp “artist yaa” diye homurdandı...

Uzun süren yolculuktan sonra, Eski Londra Asfaltı, Yıldır-ay’ı Hürriyet Caddesi’nin girişinden sonsuza uğurladı... Cenaze namazının sonunda “Merhumu nasıl bilirdiniz” sorusuna en yüksek sesle yanıt veren taksici oldu... “İyi bilirdik, iyi!”

Eski Londra Asfaltı, bildiklerini kendisine sakladı...

Havva, Yıldır-ay’ın ölümüne mi, geçen zamana mı üzüldüğünü bilemedi... Sonunda Cenab-ı Allah, Yıldır-ay’ı yedi kat gökteki gerçek mekânına çağırmıştı işte... Hem, Yıldır-ay

sonradan olup bitenlerin yanında “melaike” kalırdı...

Bir yıl önce civciv kutusunu bir başka yedi katlı bina aynı yöntemle arkadan kuşatmıştı... Gelip duvarını, civciv kutusuna yasladı... Duvarlar çatlayıp ağıladılar... Çatlaklarda mor küf mantarları tomurcuklandı... Çevreyi dayanılmaz bir koku sardı...

Arkadaki binanın müteahhitleri Yıldıray kadar bile değildi... İnşaatlarına ruhsat alıp tabela çakmaya felan asla gerek duymadılar... Kaybedecek vakitleri yoktu... Gece yarıları karanlığa beton döküp, karanlığı kaya gibi sağlamlaştırdılar...

Kutunun içindeki civcivler, şöyle bir panikledi... Ama birbirlerine belli etmediler... Atilla, artık 70 yaşında olan babasının bir kez daha böyle bir çalkantıyla başedemeyeceğini düşünüyordu... Atalay’la Havva da kendi hayatlarını zehir eden bu kavgadan bir tane daha çıkaramayacak kadar yılgınlardı... Üstelik artık her vesileyle silahlar konuşuyordu... “Arazi Mafyası” diye de bir şey vardı... Kendilerinden değil ama, tek oğullarının pusuya düşmesinden korkuyorlardı... Hepsi sinmiş gibi görünüyordu... Artık kendisi de inşaat işlerine girmiş olan Zekai Koral “bu işler böyle” diyerek kestirip attı... Zekai o sıralarda Büyükçekmece’de kendisine “imara aykırı” bir ev yapmakla meşguldü zaten... Cennet Mahallesi’ndeki eve gelmiyordu bile... O da mı bıkmıştı ne?

Evet, hepsi sinmiş gibi görünüyordu... Birbirlerine “yapılıcak bir şey yok, milletin gözü dönmüş, kafaya takmamak lazım, her şeyin başı sağlık” gibisinden geyikler çevirmekle birlikte gizliden şanslarını deniyorlardı... Havva, Arena Programı’yla, Ahmet Vardar’a mektup yazıp inşaat sahipleri ve belediyeyi şikayet etti... Atilla, yaptığı araştırmada müteahhitlerden birinin, belediyeyle aynı partiden milletvekili adayı olduğunu öğrendi... Olayı haber veren gazeteci arka-

daşına gülüp dublaj türkçesiyle şaşırma nidası çıkararak es-
piri yaptı: “Ooo yooo!”

Sonra birkaç dilekçe uçtu... Ama, her seferinde insana
“Oooo-yooo” dedirticek şeyler oldu... “Önce insan” diyen
belediyecilik anlayışı, “Her mahallede bir milyoner” diyen
partinin belediyesine havada karada beş basıyordu doğru-
su... Atalay’ın yok yere mide kanaması geçirdiği günlerde
yeniden “ailecek bu işe kafayı takmama” kararı aldılar...

Havva, kâbuslarında Yılanların Öcü’nü yeni versiyonuyla
görüyordu artık... Fakir Baykurt’un romanından ikinci kez
sinemaya aktarılan Yılanların Öcü’nde bu kez Kadir Inan-
nır’la Fatma Girik oynuyorlardı... Filmi televizyonlarda iz-
leyen Havva’nın kâbuslarında da baş roller değişmişti... Ali-
ye Rona’nın yerine Fato deliriyordu... Ancak bir süre sonra
kâbuslarda yine rol değişimi oldu... Kadir Inanır kendi ro-
lünü sürdürürken, Fatma Girik gidip, Aliye Rona geri gel-
di... Çünkü Fatma Girik Şişli Belediye Başkanı’ydı artık...
Havva, rüyasında bile bir “belediyeci yüzü” görmek istemi-
yordu... Yalnız, ikinci dönüşünde Aliye Rona’nın gözleri ça-
kır mavi kaldı...

Çakır gözlü Aliye Rona, filmin sonunda önlerine yapılan
ev yüzünden aklını yitirmiş, köy muhtarı Ihsan Yüce’ye ba-
ğırarak “Kadirizmin ilkelerini” söylüyordu ki, yukarıdan
gelen bir gürültüyle Havva uykusunda zıpladı... Bir süre de-
vâm eden gürültüleri dinledi... Çok iyi tanırdı bu gürültüle-
ri, ömrü bunların beyninde yarattığı yankıyla geçmişti... Bi-
yerde inşaat yapılıyordu... Ama, neresi kalmıştı ki?... Göğsü-
nü oğuşturarak terasın merdivenlerini güçlkle çıktı... Kar-
şısında temel komşusu Zekai duruyordu...

Elinde yarım diş tuğla vardı... Yerde sarmaşık ölüleri...
“Büyükçekmece’deki ev bitti” dedi Zekai... “Azıcık da bu evi
toparlıyalım” dedik... Üst katı biraz büyütücü, teras ip-
tal,.. Banyo, mutfak, bir de oda çıkar...”

Havva yerdeki sarmaşık ölülerine baktı bir kez... Ufkunu perdeleyecek yeni duvarları hayal etmeye çalıştı sonra... Hiç ses çıkarmadı... Boş gözlerle alt kata inip, olan biteni duymamak için sağır olmaya karar verdi... Zamanın bundan sonra anlatacağı hiçbir şeyi duymak istemiyordu...

IX

Tavuk, evin önünde, sıcaktan sersemlemiş gölgelerde dolaşıyordu... Kafasını, yanlamasına doğru yukarı çevirip, küçük kız çocuğuna baktı... Sonra tekrar, kesik ve sert hareketlerle başını, bir o yana bir bu yana çevirdi... Bu hareketlerinin her birinde ibiği titreyerek kafasının sağına, soluna yatıyordu... İnkilâp Cemal'in kızı Sema kendi kendine gülererek, tavuğun komik baş hareketlerini tekrar etti... İki elini düz kapaklarına koyup tavuğa eğilerek "Bık bıık bıık" dedi... Sonra koşarak kayboldu...

Tavuk, Sema'dan çok sonra, sadece bir kez "bık" dedi... Tek ayağını kaldırıp uzun süre öylece durdu... Yerde bir şeyleri gagalayıp bıraktı... Ardından, bahçe musluğunun önündeki eski kurnaya iki kanat uçuş tünedi... Kafasını kurnaya daldırdıktan sonra, suyu kursağına alıp silkinerek başını gökyüzüne kaldırdı... Bu hareketi birkaç kez tekrarladı; "Su içip, Allah'a baktı..." Suyu kanınca "pıt" diye kendini yere bıraktı... Çeşmenin birkaç tavuk adımı ilerisindeki kumlu toprağı eşelemeye başladı... Açtığı çukura gövdesini yerleştirip, göğsünü toprağa sürterek, kendisine yer yaptı... Bitince, iki kez "bık bıık" deyip öylece kaldı...

Birazdan, Yıldıray Saray'ın camlarından biri hızla açılıp kapandı... Bu kısa süre içinde, alyanslı, bilezikli bir hanımelî aşağıya küllük boşaltmıştı... Bahçeye önden iki uç izmarit düştü, arkasından, kullanılmış bir sinek kovma tableti...

Tavuk hızla yerinden fırlayıp, yanına düşen cisimlerle ilgilenmeye başladı... İzmirli'ne rağmen etmedi... Gelip, mavi renkli sinek kovma tabletinin önünde durdu... Gagasıyla kapıp, bir süre dolaştırdı... Sonra, yerle gagası arasına diklemesine sıkıştırdığı tableti kafasını silkeleyerek ortasından bükte... Kalınca mukavvadan yapılmış küçük tablet, gaga darbelerine dayanamadı... Birazdan kat kat parçalanarak, didiklenmiş sigara filtresi gibi, pamuksu bir hale gelmişti...

Tavuk, bu mavi, pamuksu tablet eskisini biraz daha gagaladı... Sonra aniden, gagasındakini bırakıp deli gibi koşmaya başladı... Güçlkle kanat çırparak kurnaya tündü... Kursağına aldığı suyla, son bir kez gökyüzüne baktı... Öylece kaldı... Öylece... Baş gökyüzünde, ayakları tüneğinden usulca çözüldü, cansız yere düştü...

Havva, son tavuğu "Şişko kız"ın gagasındaki mavi pamukları temizledi, üstüne yürüyen karıncaları üfleyip, ibiğine bir veda öpücüğü kondurdu... Şişko kız'ı, zehirlenmeden önce çeşmenin yanındaki kumlu toprakta kendisi için eşelediği çukura gömdü...

Güneş, Yıldırım Saray'ın ardında kayboldu... Havva, çok ağladı... Daha da ağladı... Lakin durmak lazımdı kaya gibi...

O gece rüyasında, kendisini eskiden öğretmenlik yaptığı okulun bahçesinde bin tane civcivle beraber gördü... Civcivlere mandolin çalıp okul şarkıları söyledi... Aynı bahçede, Aliye Rona at kuyruğu saçlarını hoplata hoplata ip atlıyor, Kadir İnanır'la Erol Taş ter içinde top oynuyorlardı...

B İ T T İ

itrinler hep neskafe doldu... Cıvcıv kutusu ne ki, çok daha acıklı öyküler

anlattı zaman... Kimileri, çış karışmış suyla neskafe-
lerini içer ken, iki reklam arasına sıkışmış
haberlerde, bu acıklı öyküleri izlediler: Ha-
mile kadınlar, gecekondü önlerin de dozer
kepçeleriyle güreş tutuyorlardı... Damla-
ra çıkıp kendisini atan, yakan oluyordu... Tüm kent
için için yanıyor, gö rünmeyen alevlerin
pis kokusu, herkesin genzini dağlıyordu...

Ama alabildikleri son nefesi bile; kendi su-
larına az daha işemek, arabalarına fazla-
dan bir karış yol kapmak, birbirlerini ve bir-
şeyleri somura rak tüketmek için harca-
maya kararlıydılar... Kendi çöpleri patla-
yıp üstlerine yağdı, pislikleri sel olup taş-
tı, evleri bastı, deniz dalgalandı, bilinmedik renkler-
de yüzlerine tükürdü...

Silahlandılar... Olur olmaz kurşun saçıp, bir-
birlerinin cesetlerine tükürmeye başladılar.
Galeyanlar oldu, linçler sonra... Herkes
deli gibiydi... Evet evet, herkes delirmişti
sonunda...

“Yılanların Öcü” tüm kentin üstüne
çökmüştü...

İLETİŞİM 327
ÇAĞDAŞ TÜRKÇE
EDEBİYAT 36

ISBN 975-470-507-0

9 789754 705072